

Universitätsbibliothek Wuppertal

Appianu Alexandreōs Rhōmaika

Continens earum Punicam, Syriacam, Parthicam, Mithridaticam, Ibericam,
Annibalicam

Appianus

Amstelodami, 1670

De bellis Syriacis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1209](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1209)

ἔχον ἀλλήλοισι, οἱ μὲν οὖν ἀπε-
 μήσαν ὑπολαμβάνοντες Ἀντίοχον,
 ἐπαρρηθῆσαν δεχθῆς τε μεγάλης, καὶ
 εὐπραξίας δεχθῆς ὁ δὲ, Γαμαρίου
 οἱ μόνους αὐτοῦ μέγα κολύσσα ἐμπο-
 δῶν ἔσεσθαι, καὶ κολύσῃ ἐς τὴν Ἐγ-
 ρῶπην περασιῶμενον. ἰδόντες δὲ πω-
 φανεροῦ γεγονότος αὐτοῖς εἰς ἕ-
 χθρα, ἀφικνῶντες πρὸς τοὺς ἐς Ρώ-
 μῳ Πτολεμαῖοις ἔφιλοπά-
 τος, αἰτωμένους Συρίαν τε καὶ
 Κιλικίαν Ἀντίοχον αὐτὴν ἀφελῆσθαι.
 καὶ οἱ Γαμαριοὶ τῆς ἀφορέμης ἐπι-
 βαινόντες ἀσπίδοι, καὶ κλισῶν ἡθρομέ-
 νης καὶ πρὸς τοὺς ἐς Ἀντίοχον ἔ-
 σεσθαι, αἱ λόγῳ μὲν ἔμελλον σιω-
 πᾶσαι Πτολεμαῖον Ἀντίοχον, ἔρ-
 γῳ δὲ, κρατασκήφου τὴν ὄρεμιν
 Ἀντίοχου, καὶ κολύσῃ ὅσα δύναμι-
 το. τῶν δὲ τῶν πρὸς τοὺς Γνω-
 ῖον μὲν ἔξουσι Ἀντίοχον, Πτο-
 λεμαῖον δὲ ὅτι Γαμαρίου φίλον συ-
 χωρεῖν ἀρχῆν ὅταν ὁ πατὴρ αὐτοῦ
 κρατέλοιπε τὰς δὲ ἐν Ἀσίᾳ πόλεις,
 ὧν Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἤρχετο,
 αὐτομόρους ἔσθαι. ἔτι γὰρ ἐνταῦθα
 Ἀντίοχον κρατεῖν ὧν Φίλιππον ἀ-
 φελῶντες οἱ Γαμαριοί. ὅλας δὲ δόξ-
 ας ἔφη, τί τοσούτων ἐσθλόν ὁ Ἀν-
 τίοχος καὶ τοσούτων τραχὺν ἄγων
 ἀνωθεν ἐν Μήδων ἔλθει τῆς Ἀσίας ἐ-
 πί θάλασσαν, ἐς τε τὴν Ἐγρῶ-
 πῳ ἔσθλοι, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ
 κρατασκήφου, καὶ Ὁρακλίον ἐ-
 πείρητο εἰ μὴ ἑαυτὰ ἔσθαι ἐπέργου
 πολέμου φερέμενα. ὁ δὲ ἀπεκρίνα-
 το, Ὁρακλίον μὲν, τῶν ἀσπίδων αὐ-
 τῶ ἡθρομένῳ τε καὶ δι' ἀρχαίῳ
 ἐπιπέσειν, αὐτὸς ἐπὶ χολῆς ὧν
 ἀναλαμῶσιν καὶ Λυσιμαχείῳ ἐ-
 γείρειν, αἰκηθῆσαν Σελεύκῳ τῷ
 καὶ δὲ εἶναι. τὰς δὲ ἐν Ἀσίᾳ πό-

Romanos & Antiochum mu-
 tuae suspiciones fuerant, quod
 putarent illum non quieturum
 in tanta regni magnitudine, &
 felicitate conaturum: rex verò
 videbat se los Romanos incre-
 mentis suis posse obfistere, non
 laturos ejus in Europam transi-
 tum. Nondum tamen ullum si-
 multatis argumentum extiterat,
 quum legati in urbem venerunt
 à Ptolemæo Philopatore, que-
 rente de Antiocho, qui Syriam ei
 Ciliciamque abstulerat. Eam oc-
 casionem, ut sibi opportunam,
 S. P. Q. R. libenter arripuit:
 moxque legatos ad Antiochum
 miserunt, prætèxto reconciliandi
 reges, sed re vera ut explorarent
 conatus Antiochi, & cohiberent
 pro viribus. Ejus legationis prin-
 cepts Cneus petiit à rege, ut Ptole-
 mæum, P. R. amicum, sineret
 potiri paterno regno integro: &
 Asiæ civitates, quas Philippus
 Macedo tenuerat, libertati suæ
 relinqueret: iniquè enim usur-
 pari ab Antiocho quæ P. R. Phi-
 lippo ademerit: & addidit, mi-
 rum esse cur rex cum tanta classe
 tantòque exercitu adducto è
 Media venerit in Asiam maritimam,
 jamque infestet Europam
 & urbes in ea ædificet, Thra-
 ciàmque subigat: nisi hunc ad
 aliud bellum gradum faciat. Res-
 pondit ille, Thraciam quondam
 possessam à suis majoribus: dein-
 de alienatam occupatis eis alibi,
 se nunc recuperare per otium: &
 ibi Lysimachiam condere, Seleu-
 co filio domicilium. Ceterum
 Asia

Legati Ro-
 manorum
 ad Antio-
 chum mis-
 si.
 Cneus le-
 gationis
 princeps.

Superbum
Antiochi
respon-
sum.

88

Asia civitates liberas se relictu-
rum, si velint sibi, non P. R. ha-
bere gratiam. Ptolemaei verò co-
gnatus sum, inquit, mox focer
futurus, & efficiam ut vobis pro
hoc officio agat gratias: miror
autem ego quoque, quo jure P.
R. de Asia fatagat, quum ego
rebus Italicis me non ingeram.
Ita re infecta discessum est, utrif-
que in apertiores minas prorump-
tentibus.

Quumque rumoribus temerè
credidisset rex, mortuum esse
Philopatorem, properavit in
Ægyptum, ut occuparet orba-
tam principe: cui Pœnus An-
nibal occurrit circa Ephesum,
profugus è patria propter inimi-
corum calumnias, qui cum apud
Romanos ut inquietum & rebus
novis studentem detulerant: quo
tempore Carthaginienfes Roma-
norum amicitiam colebant, ex
foedere. Eum Antiochus propter
nomen artibus imperatoriis cele-
bre, excepit magnificè, & circa
se habuit. In Lycia verò edoctus
Ptolemæum vivere, cogitare de
Ægypto desit, sperans illa omif-
sa potiturum se Cypro, in quam
trajiciebat celeriter: tempestate
autem deprehensus circa flumen
Sarum, multas naves amisit, &
in his nonnullas cum amicis ce-
terisque vectoribus: delatusque
in Seleuciam Syriæ, classem
quassatam reparavit, & ibi cele-
bravit liberorum nuptias, An-
tiochi & Laodices, quos matrimo-
nio junxerat. Jamque certus
bellum adversus P. R. gerere,

Annibal
profugus.

Ab Antio-
cho exce-
ptus.

Sarum
flumen.

Nuptiæ li-
berorum
Antiochi.

λαίς αὐτοτόμους εἶσαι, εἰ ἄρα ἐν
Ῥωμαίοις ἀλλ' ἑαυτῶ μέλλοιεν εἶναι,
,, Πτολεμαίῳ δ', εἶφη, καὶ συγ-
,, γενής εἰμί, καὶ ὅσιν ἔπω κηδέ-
,, σῆς ἔσομαι, καὶ ἄρα ἐν ὑμῖν αὖ-
,, τὸν ὀμολογεῖν παρεσκόδατο. ἀ-
,, πορῶ ἢ καί, πνὶ Ῥωμαίοι δι-
,, κείῳ τῷ Ἀσίαν πολυπραγμο-
,, νῆσιν, ἐμὸς τῷ Ἰταλίαν ἐ πο-
,, λυπραγμουῦντι. ἔτω μ' ἀπ'
,, ἀλλήλων ἀπαρακτοὶ διεκρίθησαν,
,, δὲ πρὸ ἡμετέρων ἤδη τὰς ἀπὸ πλάς ἐς τὸ
φανερώτερον.

Λόγῳ καὶ δόξῃς ἐμπεσούσης ὅτι
Πτολεμαίῳ ὁ Φιλοπάτωρ δὲ πρὸς ἄ-
νοι, καὶ ἀπὸ τῶν Ἀντιόχου ἀπίαι,
ὡς Ἀλγυπτῶν ἔρημον ἀρχόντου ἀρ-
πασιδρῶν. καὶ αὐτῶ καὶ Ἐφῆσον
Ἀνιδας ὁ Καρχηδόνιου ἐμυδάμει,
φείρων τῷ πειτερίδα, δι' ἐχθρῶν
Διόδοτος, οἱ Ῥωμαίοις αὐτὸν ἐ-
φασσον ἐνίμυ ὄντεν τε καὶ φιλοπο-
λεμον, ἔ' ἔποτε εἰρηνεύειν διωά-
μθρον. τότε δ' ἡμ' ὅτε Καρχηδόνιοι
Ῥωμαίοις ὑπέσκηον ἔσποδι. Ἀνι-
βαν μὲ δὴ διάνυμον ἐπὶ στρατηγίας
ὄντα ὁ Ἀντιόχου ὑπέδρατο λαυ-
πρῆς, καὶ εἶχεν ἀμφ' αὐτὸν ἀπὸ
ἢ τῷ Λυκίαν Πτολεμαίῳ ἀπὸ
νεμυ μωδῶν, Ἀλγυπτῶν μὲ ἀπέγνω
Κυπρον δ' ἐπίστως ἀρήσειν ἀπὸ
Ἀλγυπτιῶν, διεσπαι καὶ περὶ αὐ-
τήν. χημῶν δ' ἀμφὶ τ' Σάρον
πολύμυον συμπεσῶν, καὶ πολλὰς τ'
νεῶν ἀποβαλῶν, οὐκίς δ' αὐτίς
ἀνδράσι καὶ φίλοις, εἰς Σελύκειαν
τ' Συρίαν κατέπλευσε, καὶ τ' εὖ-
λον κατέσπευξε πεπονημένον. γά-
μους τε τ' παρὰ ἐδυν Ἀντιόχου
καὶ Λαοδίκης, ἀλλήλοισι συκαρμῶ-
ζων. ἡδὴ δ' ἐ τ' αὐτῶ Ῥωμαίοις πο-
λεμον ἐγγυκίως δὲ πρὸς ἡμετέραν, ἐπι-
γαμίας

Antiochus
Ephesum
appulit.
Legatos
Romam
mittit.

Romano-
rum re-
sponsum
ad lega-
tos An-
tiochi.

Antiochus
cum Anni-
bale consi-
lium sumit
de inva-
dendis Ro-
manis.

90

pertraxit, ratus idoneos quos Romanis opponeret propter inagnitudinem corporum. Posthæc Ephesum appulit, unde legatos Romam misit, Lysiam, Egefanactem, Menippum, ut senatus mentem pertentarent, quamvis aliud simulabat: videlicet se hæcenus studiosum Romani nominis, in societatem etiam recipi cupientem, si modo dignus videatur: mirari cur jubeatur Ionicis urbibus abscedere, & quibusdam tributa remittere, & non miscere se negotiis Asiæ, & omittere avitam possessionem Thraciæ: hæc enim iussa non in amicos, sed in victos competere. Senatus intelligens legatos tentatum se venisse, paucis verbis respondit, Si Antiochus Græcos Asiaticos sinat esse liberos, & ab Europa abstineat, fore amicum P. R. si voluerit. hoc tantum respondit senatus, nec ullam præterea causam adjecit.

Antiochus verò cogitans quamprimum Græciam invadere, & inde bellum adversus Romanos incipere, communicavit cum Annibale id consilium: qui dixit, Græciam jamdudum affectam, posse occupari absque negotio: bella autem omnia domi esse difficilia propter famem comitem: foris verò geri facilius. nec Antiochum debellaturum in Grecia Romanos, abundantes commeatu & apparatu domestico. Suadebat igitur, ut occuperet partem aliquam Italiæ, ibique

γῆτο, ἀξιομάρτυρος ἡγεύμενος ἔσται·
θαυροί, ἀλλὰ τὰ μέγιστα τῶν συμφο-
ρῶν. καὶ ἵ τὸτο εἰς Εἰσεσαν κρητή-
ρες, & πρὸς τοὺς εἰς Ῥώμην ἐπιπέ-
σει, Λυσίαν τε & Ηριστιάνου τε & Μί-
νιππον· οἱ τὰ Ῥώμην ἔργω, τὸ βου-
λήσας δὲ ποιεῖσθαι ἐμελλόν τῷ λόγῳ
δὲ ὁ Μένιππος ἔφη, τὸν βασιλεῖα
ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων φίλιαν ἐσπου-
δαῖν, καὶ βυλὸν δρόνον & συμμα-
χον αὐτοῖς εἶναι, ἀν ἀξιώσει, θαν-
μάζειν ὅτι κελόουσι τῶν ἐν Ἰωνίᾳ
πόλεων ἀφιστάσθαι, καὶ Φορῶν ποῖν
ἀφέναι, καὶ τὴν Ἀσίαν εἶναι μὴ πο-
λυπραγμῶν, καὶ Θράκην εἶναι,
αἷσι τῶν περὶ αὐτὸν ἡγομένων.
ἀπερ ἔτι τοῖς φίλοις, ἀλλὰ τοῖς ἡ-
τημένοις τὰς κεραιτηκίας ἐπιτε-
λοῦν. οἱ δὲ, τὸ πρὸς τοὺς σιωπῶ-
ντες ἐπὶ Ἀσπείρῳ σφῶν ἀφικνί-
νους, ἀλλὰ βραχέως ἀπεκρίναντο
αὐτοῖς, εἶναι Ἀντίοχον αὐτονομῶς
Ἑλλήνας εἶναι τὰς ἐν Ἀσίᾳ, & τὰς
Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς Ῥώμης αὐ-
τὸν ἔσοθαι φίλον, ἀν δὲ τῆς τοῦ-
δε Ῥώμης ἀπεκρίναντο Ῥωμαίοι, καὶ
τὰς αὐτὰς τῆς δόξης ἐσσεσθαι οὐκ
ἐπέδρασαν.

Οἱ δὲ Ἀντίοχος ἐς τὴν ἐπι-
πνοῦν τῶν Ἑλλήνων βαλεῖν, καὶ
κείθεν ἀξιομαρτυροῦσθαι πρὸς Ῥωμαίους
πόλεμον, ἐπεπέδρασε τῶν γνησίων
τῶν Καρχηδονίων Ἀντίοχον· οἱ δὲ ἔφη,
τῶν Ῥώμην Ἑλλήνων, ἐν πολλῶν πε-
νησιμῶν, ἔργον εὐχεῖσθαι εἶναι
τὰς ἵ πόλεμους ἀπ᾽ αὐτῶν χαλεπῶς καὶ
οἴσθαι, ἀλλὰ λῆμναι τὴν ἐπιγρηγόρην,
ἔξω δὲ, κρυφότερον· καὶ τὰ Ῥω-
μαίους ἐπὶ Ἀντίοχον & τῆ Ἑλ-
λάδι κρηταυροῦσθαι, ἀρῶν τε οἰκίας
καὶ πικρασσοῦσθαι ἰσχυρῶς εὐποροῦ-
των. ἐκείθεν ἐν οὐκ ἴσως ἐλασθεῖν τὸ

Ἰταλίας,

ob acceptas injurias. Quae mandata ille diligenter executus est: ceterum Annibalis inimici ut fenserunt adventum Aristonis, tumultuabantur, quasi res novarentur, & quarebant hospitem Tyrium. Ille, ne amici Annibalis pra' aliis haberent in crimine, noctu clam scriptum quoddam in curia proposuit, quo Annibal universum senatum hortabatur, ut patriam defenderent autore Antiocho: ac mox e portu solvit. Manè verò amici quidem Annibalis hoc commento à suspicione liberati sunt, quasi totus senatus sollicitatus sit: populus verò plenus fuit variis tumultibus, infensus quidem Romanis, sed non valens eos fallere.

Aristonis commentum.

Romanorum legati ad Antiochum.

91

Scipionis canis & Amlecu Anibal col.

Annibal dux cautissimus.

Interea Romani legatos, & in his Scipionem Africanum, similiter ad Antiochi mentem tentandam, miserunt, & apparatus explorandum: qui quum Ephesi audissent, regem profectum in Pisidiam, ibi expectarunt ejus reditum, & saepe collecti sunt cum Annibale, Carthagine tunc pacata, necdum declarato hoste Antiocho: expostularuntque cum Annibale quòd patriam fugeret, nulla P. R. vel in ipsum vel in alios Carthaginenses post renovatum scædus injuria. Idque faciebant, ut Annibalem regi suspectum redderet quotidianis cum eo colloquiis: quod Pœnus, quamvis dux cautissimus, tunc tamen non animadvertit: sed rex admonitus, suspicionem concepit: nec postea satis fidebat An-

αν επιπόθῃσιν ἐκείρην. ἢ ὁ μὲν Ἀλέξανδρος ἕως ἔφραζεν· οἱ δὲ Ἐ Αννίβου ἐχθροί, ἀσθὲνῆροι τ' Ἀλέξανδρον ἐπιδημίας, ἐδορούσων, ὡς ἐπὶ πωτίοις ἔργοις, ἢ τ' Ἀλέξανδρον ἐλίπτον ἀειλιόντες. ὁδὲ, ἵνα τὴν Διὰ βουλῶν μὴ ἐξέμελλον ἔχοιεν οἱ Αννίβου φίλοι, ἀσθὲνῆρος νικτὸς λαθῶν γραμματεῖα πρὸς τὸ βυβαλιεῖς, ὅτι πάντας ὁ Αννίβου τὰς βουλεύτας πικρομελοῖν τῇ πατρὶδι σωαροῦσθαι μετ' Ἀπποχου. Ἐ τὸ το πρὸς ἀπέπαλσον. ἄμωσ δ' ἡμέρα, τὸ μὲν δὲ ἐξήρητο τ' Αννίβου φίλων ἐκ τ' Ἀλέξανδρον ἐπινοίας, ὡς πρὸς ἀπίστων τῶν γραμματεῖαν ἀπεπαλμένω· ἢ ἢ πάλιν ἐπεπαλήρωτο θροῦσθου ποικιλίω, οὐσμημῶσ μὲν ἔχουσα Ρωμαίους, λήσθησθαι δὲ ἐς ἀσθὲνῆροσ. Ἐ τὸ μὲν Καρχηδονίων ἀδὲ εἶχε.

Ρωμαίοι δὲ πρὸς οὖσ ἐτεροί τε ἢ Σκιπίων ὁ Καρχηδονίωσ ἀφελόμενον τῶν ἡγεμονίωσ, ἐς ἡμερίωσ πεμφθέντες Ἀπποχου τῆσ γνώμησ δάπτερον, Ἐ τ' πικρομελοῖσ κεντύσσεσιν, ἐπὶ τὴν βασιλεία εὐρεσ ἀίρησθωσ εἰσ Πισιδίωσ, ὡσ Ἐφέσω ἀειλέσθωσ ἔητα σωήσων Σαρμινῶσ εἰσ λόγωσ τῶ Ἀννίβουσ, Καρχηδονίωσ τε σφίσιν ἐπ' ἔκαστ' ἐσ ποίωσ, ἢ ἔπω φανερώσ Ἀπποχου πολεμίου κεντυμεφέσθωσ τ' Ἀννίβουσ ὅτι τὴν κεντυλεῖα φύγωσ, Ρωμαίωσ ἀδὲν ἔπει ἐσ αὐτὸν ἔπει ἐσ τὰσ ἄλλωσ Καρχηδονίωσ ἐπὶ τῶσ σωθικωσ ἀμεγατόντων. ἔπρωσσον δὲ τῶσ, ὕποπτοι ἐγραμμάτωσ γηέσθωσ τῶ βασιλεῖ τ' Ἀννίβουσ, ἐκ τῆσ σωεχίωσ σφῶν ὁμιλίωσ τε ἢ σωδοῦ τῶσ ὁ μὲν φρατηρικώτατ' Ἀννίβουσ ἐκ τῶσ

ἰσπενοῦσεν ὁ ἴ βασιλεὺς πυδόμενος
 ἰσάπλοισι, καὶ ἀμβλύτερος. ἡ δὲ
 δὲ τῶδε πεισθεὶς ἐπὶ τῷ Ἀννίβῃ.
 ἢ γὰρ πῆ ἢ ζήλου παρ' αὐτῶν ἐς αὐ-
 τὸν ἦδ' ἢ φθόνος, μὴ τὸ γινόμε-
 νον τὸ ἔπαγον Ἀννίβου δόξοφύρουτο.
 λέγει δ' ἐν ταῖς δὲ ταῖς Διατρι-
 βαῖς ἐν τῷ γυμνασίῳ λεχθέντων
 ποτὲ παρὸς ἀλλήλους Σκιπίωνα καὶ
 Ἀννίβαν παρὶ στρατηγίας, ποῶν ἐ-
 φεσάντων ἢ τὸ Σκιπίωνος ἐρωτῆρας,
 τίς δοκεῖ οἱ στρατηγὸς εἶναι ἢ γηέ-
 ρου, τὸ Ἀννίβαν εἰπεῖν, ὁ Μακε-
 δὼν Ἀλέξανδρος. Σκιπίωνα δ' ἢ ἡ-
 συροῦσα μὲν ἐπὶ τῷ ἄλλῳ, ἐξαιτιώμενον
 ἄρα Ἀλέξανδρον ἔπαυεσθαι ἢ, τίς
 εἴη δευτέρου μὴ Ἀλέξανδρον ἢ τὸ
 φάσαι, Πύρρον ὁ Ἡπειρωτῆς τὴν
 δεξιάν ἄρα τὴν στρατηγικὴν ἐν τῷ
 κη πεδίομενον. ἢ γὰρ ἐστὶν εὐρεῖν με-
 γαλοπολιματῆρας πάντες τὸ βασιλείαν.
 διακονοῦσι δ' ἢ τὸ Σκιπίωνα, ὁ-
 μως ἔπαυεσθαι, τὴν διδόναι τὰ τεύ-
 τα, ταχὺ γὰρ ἐλπίζοντα ἔξεν τὰ
 τεύματα. τὸν δὲ, ἐμμενόν, φάσαι
 νῆος ἢ ἢ ἐπὶ Ἰσθμίου τε ἐκέρ-
 ηται, ἢ στρατῶ τὰ Ἀλπειὰ ὄρη
 μετ' Ἡρακλῆα παρὰ τὸ ὑπερὶ λ-
 γον. ἔστε τὴν Ἰταλίαν, ὑμῶν ἔδδ-
 νος πρὸς τὴν ἡμετέραν, τε-
 τρησίου ἀνέστησα ἄση ἢ περὶ τῆ
 πόλιν τὴν ἀγῶνα ποικίλεις ὑμῶν ἀνέ-
 σθησα, ἔτε μὲν χρημάτων, ἔτε
 στρατῶ ἐπιπεμπόμενης ἐν Καρχη-
 δόνος. ὡς ἢ αὐτὸν ὁ Σκιπίων εἶδεν
 ἀπομνησκόμενος τὴν σεμνολογίαν, ἔφη
 ,, γελῶσιν, Ποῦ δ' ἂν αὐτὸν ἔ-
 ,, πατῆρας ὁ Ἀννίβῃ, μὴ νευκη-
 ,, μὲν ἔπαυεσθαι; Τὸν ἢ φασίν,
 ἀδανόμην ἢ τῆς ζηλοτυπίας,
 εἰπεῖν ὅτι, Ἐρωτῆσαι ἂν ἐμμε-
 νόν παρὸς Ἀλέξανδρον. ἔτι μὲν ὁ Ἀννίβῃς ἐπέμεινε τῆ σεμνολογίᾳ, ἢ τῆ

nibali : jam enim suberat nonni-
 hil aemulationis & invidia, ne rei
 bene gesta laudem auferret An-
 nibal. Ferturque, inter hujusmo-
 di familiaria colloquia, in gym-
 nasio quodam incidisse men-
 tionem de claris imperatoribus
 in praesentia multorum adstan-
 tium : & Annibalem à Scipione
 rogatum quisnam optimus fuis-
 set, respondisse, Alexander Mac-
 cedo : & Scipionem acquievisse,
 quòd Alexandro cederet. rur-
 sumque rogasse, quem secun-
 dum existimaret : illum nomi-
 nasse Pyrrhum Epirotam, quòd
 audaciam putaret virtutem ducis
 praecipuam : non est enim inve-
 nire audaciores in omni regum
 memoria. Tum Scipionem jam
 submolestè ferentem, rursum ta-
 men rogasse, cui tandem tertiam
 palmam tribueret, sibi speran-
 tem forsitan : mihi ipsi respon-
 disse illum : nam juvenis Hispa-
 niam perdomui, Alpes superavi
 cum exercitu primus post Her-
 culem, Italiam vobis praedantibus
 ingressus, everti ccc c oppi-
 da, urbem vestram non semel
 adduxi in extremum periculum :
 non pecuniis, non supplementis
 adjunctis à meis Carthaginien-
 sibus. Tum Scipio magnitudinem
 hominis abumpeus, irrisit,
 subjecitque, Quoto igitur loco
 poneres teipsum Annibal, si à
 me victus non esses? at ille, a-
 nimadverso jam affectu aemuli,
 tum, inquit, Alexandro me an-
 teponerem. ita nullo magnilo-

Antiochus
diffidit An-
nibali.

Annibal
judicium
declaris
ducibus.

Audacia
virtus du-
cis praeci-
pua Anni-
bali.

Annibal
acta.

92

Scipione adblanditur Annibal.

Annibal Scipionem invitavit in hospitium.

Scipio & Annibal bellis tantum metiuntur inimicitias.

Annibalis interitus.

Libyflus fluvius.

Flaminii pusillanimitas.

Rhodiotorum legatio ad Antiochum.

quentiae suae detrimento, Scipioni quoque dissimulanter blanditus est, quasi is Alexandro praestantior vicerit. Soluta in hunc modum colloquio, Annibal Scipionem invitavit in hospitium: qui perlibenter se venturum dixit, nisi ille tum apud Antiochum Romanis suspectum ageret. Sic illi, ut dignum erat tantis imperatoribus, bellis tantum metiebantur inimicitias. Sed non talis fuit Flaminius: victo enim post Antiocho, fugientem Annibalem & vagum circa Bithyniam, legatione ob aliam causam fungens apud Prusiam, nihil ab eo privatim laesus, nec mandatum senatus afferens, ne formidandum quidam amplius, post everfas opes Carthaginis, veneno per Prusiam sustulit, dudum ut fertur, praemonitum oraculo humifimodi,

Annibalis cineres terra Libyssa teget:

eoque saluum, quasi moriturus esset in Africa. Est autem Libyflus Bithyniae fluvius, a quo ea regio campestris agnominatur. Quae exempla magnanimitatis Scipionis & Annibalis Flamini ab hac narratione non aliena esse visa sunt.

Ceterum Antiochus e Pisidia reversus, audita Rhodiorum legatione, ipsos, & Byzantios, Cyzicenosque, & quicumque alii Graeci Asiam accolunt, liberos fore pollicitus est, si Romanis ipse jungeretur foedere: Aoles autem & Ionas eodem jure esse

Σκιπίωνα λαθρῶν ἐδεράσασαν, ὡς κητελόντα τὸ ἀμείνονα Ἀλεξάνδρου. Διελουμένους ἢ ὅ σιωπῶν, Σκιπίωνα μὲν ὁ Ἀντίοχος ἐπὶ ξενίαν ἐκείνην Σκιπίων ἢ ἐλθεῖν ἀνέφη μετὰ λατρεῖας, εἰ μὴ σιωπῶντα νυκτὸν Ἀντιόχῳ πρὸς Ῥωμαίους κατὰ πικρῶν ἔχοντι. ἄλλο μὲν ἐπινοοῖ τὸ στρατηγίας ἀξίως τὴν ἐχθρῶν ἀλλοτρίοι τοῖς πολέμοις Φλαμίνιον δὲ ἀνομοίως. ἠπληθύνει δὲ ὕστερον Ἀντιόχου, φεύγοντα τὸν Ἀντίοχον, καὶ ἀλαμπενον πρὸς Βιθυνίαν, περὶ ἧσάν ἐφ' ἑτέροις πρὸς Περγουσίαν, ἔτε πὶ πρὸς τὸ Ἀντιόχου πρὸς πειθῶν, ἔτε Ῥωμαίων ἐντεταμένων, ἔτε φοβερόν ἐπὶ αὐτοῖς ἠρεσθ' ἀνωμόν, Καρχηδόνος κατὰ στραμμένους, ἔκτετε Διὰ τὸ Περγουσίαν φαρμακίαν λογόμενον μὲν ἐχθρῶν ποτὲ χρῆσθον ἄλλο ἔχοντι,

Λίβυσσα κρήνη βάλει Ἀντιόχου δέμας

καὶ ἀόμορον ἐν Λιβύῃ τετιθήσεται. ποταμὸς δὲ ἐπὶ Λίβυσσος ἐν τῇ Βιθυνίᾳ, καὶ πεδίον ἐν τῇ ποταμῶν Λίβυσσα. καὶ τὴν δὲ μὲν ἐς ὑποσημνήσας τὸ Ἀντιόχου καὶ Σκιπίωνος μεγαλονοίας, & Φλαμίνιος σμικροτητῶν, παρεδίμλου.

Ὁ δὲ Ἀντιόχος ἐν Πισιδίᾳ ἐς τὴν Ἐφέσον ἐπανήκει, καὶ χρησιμοποισοῖς τοῖς Ῥοδίοις πρὸς ἑσέν, Ῥοδῖος μὲν & Βυζαντίος καὶ Κυζικηνός, καὶ ἄλλοι πρὸς τὴν Ἀσίαν εἰσὶν Ἑλλήνες, αὐτομόμους ἐπησείλατο εἰσέν, εἰ γίνοντο αὐτῷ σιωπῶν καὶ πρὸς Ῥωμαίους. Αἰολείας δὲ καὶ Ἴωνας ἐσυνελάσει, ὡς ἐν πολλοῦ & τοῖς βαρβαρίοις βασιλεῦσι τὸ ἄλλο ἔχοντι, ἀσuetos ἀνδρῶν παρὰ Ἀσίαν

Ἀσίας εἰδισμένους ἰσχυροῦναι. οἱ μὲν
 δὲ Ῥωμαίων πρέσβεις ἐς ἄλλο ἀντιβ
 συμβαίνοντες (ἐπεὶ ἐπ' ἔργῳ συμβ
 εῖασαν ἐληλυθῆσαν, ἀλλ' ἐς δόσι
 πτόν) ἤρχοντο ἐς Ῥώμην. Ἀπό
 κρη δ' ἦγον Αἰτωλῶν πρέσβεις, ὧν
 Θόδας ἦρχεν, αὐτοκράτορά τε στρα
 τηγὸν Αἰτωλῶν Ἀντίοχον δόσιφαι
 νοντες, καὶ Διφωπλεῖν ἐς τὴν Ἑλλά
 δα ἤδη παρακαλοῦντες, ὡς ἐπὶ ἔρ
 γῳ ἐποιμεν. ἐδὲ εἶον ἀναμείνειν τὴν
 στρατὸν ἀπὸ τῆς Ἀσίας τ' ἀνακατα
 σταν, ἀλλὰ τὰ Αἰτωλῶν ἰσχυροῦ
 σθητες, καὶ Λακεδαιμονίους ἐπιγ
 γεκώμενοι σφίσι, καὶ Φίλιππον ἐπὶ
 τοῖς Λακεδαιμονίοις τῆς Μακεδόνια,
 Ῥωμαίοις κλινοῦσα, συμμαχίῃσιν,
 ἐπιστατῆρον ἐς τὴν Διφωπλεῖν. ὁ δ'
 ἤρεθίζετο μάλιστα κροφίως, καὶ, ἐ
 δὲ τῆς πικρίας αὐτὰ καταστραφέν
 τῳ ἐν Συρίᾳ πεδινῶν, τῆς ὄρ
 κῆς τὴν εὐδύς, διεπλάκη μὲν μυρίων
 τότε ὧν εἶρε μίον, ἐς Ἑξέσιαν. Ἐ
 πὶ μὲν δὲ αὐτὸς παρεστήσατο ἀπει
 σταν, ἐνδεδῶσαν ὑπὸ ἐκπαλιῆσιν· Μι
 κιδίῳν δὲ, αὐτὸς στρατηγός, τοῖς
 πῶς δὲ ἄλλοι Ῥωμαίοις ἐπιπτοῦν (ιε
 ρὸν δ' ἐπὶ τὸ χροῖον Ἀπόλλωνος)
 τῆς μὲν αὐτῶν ἐκτίσσει, τῆς δ' ἐξά
 ρησεν. Ἀμύνανδρος τε, ὁ Ἀθα
 μανίων βασιλεὺς, ἐς συμμαχίαν
 Ἀντίοχῳ συνήλθε, Διφωπλεῖν δὲ
 καταφύσας· τῆς τῆς Μακεδόνων Ἀ
 λεξανδρῶν, ἐν Μεγάλῃ πόλει τεγα
 φείσ, καὶ τὸ ἀνοτὸν πολιτείας ἀξίω
 τῆς, ἐτεροδύτο ἄλλοις Ἀλεξανδρῶν
 τῶ Φιλίππῳ καταστῆσαι ἡγουμένους
 τε οἱ πᾶσιν ἀνέμενον, ἐς πίστιν
 ὧν ἐλοσθητοί, Φιλίππου τε καὶ Ἀ
 λεξανδρῶν, καὶ Ἀπάμων, ὑπὸ Ἀ
 μυνάνδρῳ πῶς γὰρ ἐκείνησιν.
 Alexandrum, & Apamam: quam

rere barbaris etiam Asiae regibus:
 itaque Ro. legati nulla re impe
 trata (non enim in hoc, sed ex
 ploratum venerant) in urbem re
 versi sunt. Post hos Aetolorum le
 gati venerunt ad regem, Thoan
 te legationis ejus princeps: qui
 offerebant ei totius Aetoliae co
 piarum imperium, hortabantur
 que ut in Graciam trajiceret tan
 quam ad rem paratam. nec sine
 bant ut expectaret exercitum de
 scendentem à mediterraneis A
 siae regionibus, exaggerando vi
 res Aetolicas, promittendoque
 societatem Lacedaemoniorum,
 atque Philippi Macedonis, irati
 Romano populo, modò sine
 mora trajiceret. Ille verò irrita
 batur valde temerè, ne nuntio
 quidem de filio in Syria defuncto
 institutam expeditionem tan
 tardae: appulitque in Eubœam
 cum solis, quae tum ad manum
 erant, decem millibus: quam ipse
 universam praè metu cedentem
 deditioe in fidem recepit. Mici
 thio verò unus ex ejus ducibus,
 Romanos apud Delum Apollini
 sacrum aggressus, partim occidit,
 partim vivos cepit. Amynander
 quoque rex Athamanum in so
 cietatem Antiochi receptus est
 ob causam hanc: Alexander qui
 dam Macedo, apud Megalopoli
 tanos educatus, & jure civitatis
 donatus ab eis, prodigiosis men
 daciis fingebat se ab Alexandro
 Philippi filio genus ducere: & ut
 fidem suis fabulis faceret, liberis
 nomina imposuit, Philippum, A
 lexandrum in matrimo
 nium,

Aetolorum
 legati
 Thoas.

93

Philippus
 Macedo i
 rarus pop.
 Rom.

Filii Antio
 chi mors.

Micithio.

Amynan
 der rex.

Alexander
 quidam
 Macedo,
 falsi nomi
 nis.

nium : quam Philippus frater quum deduxisset ad nuptias, ubi maritum puellæ vidit infirmum & rerum imperitum, mansit apud eum administraturus principatum propter affinitatem. Huic Philippo Antiochus quum faceret spem, quasi reducturus eum in gentilitium regnum Macedonia, Athamanas paravit sibi focios, & Thebanos insuper, Thebas ipse profectus, & pro concione allocutus populum. Sic Amynandri, Thebanorum Ætolorumque fiducia satis temerariè tantum bellum aggressus, dispiciebat de Thessalia, móxne invadenda esset, an exacta hyeme. Huic deliberationi quum Annibal interesset tacitus, rex primum rogavit sententiam: tum ille, Thessalos non est difficile vel nunc, vel post hyemem, si velis, subigere: nam hæc gens diutinis malis fessa, sicut nunc in te propensa est, ita si quid secus acciderit, non gravatim ad Romanos deficiet. Venimus autem sine propriis militibus, ab Ætolis vocantibus persuasi, Lacedæmonios cum Philippo nobis fore focios: quum Lacedæmonii hostes nobis sint (quantum audio) non

ἀγαμέμνωνος ἐπὶ αὐτῷ Φιλίππῳ ὁ ἀδελφὸς ἐστὶ τῷ γάμῳ, ἐπεὶ τὸ Ἀμμωνανδρῶν εἶδεν ἀδελφεῖν ἔπεσον ἀπὸ τοῦ πειρώμενου τῷ Διῶ τὸ κηδὸς διοικῶν. τῆτον αὐτῷ τὸ Φιλίππον ὁ Ἀντίοχος τότε ἐπιπέζον ἐς τὴν Μακεδονίαν δόξῃ, ὡς οἰκίαν οἱ, κρητίζειν, περὶ δὲ τὰς Ἀθμανῶνας ἐς τὴν συμμοχίαν ἐπὶ δὲ αὐτοῖς καὶ Θεβαίους, αὐτὸς ἐς Θήβας παρελθὼν τε καὶ δημηγορήσας. ὁ μὲν δὲ Θηβαίους τε ἔμμωνανδρῶν ἔπι τῶν πολεμῶν μέγα κρητίζων ἐδάριβες, καὶ ἐς Θεττικίαν ἐσοκότη ποτερον εὐδως ἢ καὶ χειμῶνα θεοὶ πρῶτῶν. Ἀντίοχος δὲ ἐπὶ τῇ συνέσει τῆδε ἠσυχάζοντα, ἐκέλευε γράμῃν πρῶτον ἐσενεγκῆν. ὁ δὲ ἔφη, ἢ Θεσσαλὸς μὲν δυσχερῆς, εἴτε νῦν ἢ εἴτε καὶ χεῖρῶνα ἐδέλοισι, ἔπαρκα, ἢ τὸ πρὸ Ἰδρυθῶν πολλὰ πεπονηκὸς, ἐς τε σὲ νῦν, καὶ ἐς Ῥωμαίους, ἐπὶ γήροισι νεώτεροι, μετὰ βαλεῖται. ἠλθῶν δὲ αὐτῷ τῆς οἰκίαν δυνάμει, Ἀτταλοῖς ἐπαρῶνσι πεσοφέντες ὅτι ἔλακεδαιμονιοὶ ἔπιλιππον ἡμῖν συμμοχίοντες. ὡν Λακεδαιμονίους μὲν καὶ πολεμῆν ἡμῖν ἀκούσῃ καὶ Ἀχαιῶν. Φίλιππον ἢ ἔχῃ ὅσον σὺ πύρον, ταῦτα διωκῶν ἐν τῆδε τῷ πολέμῳ, ἢ ῥῶντι,

Athamanas.

Consilium Antiochi de invadenda Thessalia. Consilium Annibalis.

94

ἐκέλευε γράμῃν πρῶτον ἐσενεγκῆν.] Justinus scribit consilia ab Antiocho frequenter habita, remoto Annibale, tandem tamen vocatum etiam fuisse, non ut ex sententia ejus aliquid ageret, sed ne per omnia eum sprevisse videretur Antiochus, ideoque omnibus perrogatis postremum interrogavit. Vid. Justin. lib. 31. c. 5.

Φίλιππον ἢ οὐχ ὅσον σὺ πύρον &c.] Alter interpres, P. Candidus, locum hunc ita vertit ut planè contrarius sit sensus, & dicatur abesse Philippus, in cujus alioqui auxilio non parum momenti positum esset. Ita enim redditur

Philippus

2, ῥοπὴν, ὁποτέρωσθε ἀποδοίτε, ποι-
 2, ἡσται. ἢ ἢ γνώμης ἐξομῆς τῆς
 2, αὐτῆς, τὴν στρατὸν δὸς τ' Α'
 2, σίας καλῶν ὅτι παύσει, ἢ μὴ
 2, ἐν Ἀμμανόθρῳ ἢ Αἰτωλοῖς τὰς
 2, ἐλπίδας ἔχειν. ὅταν δ' ἀφίκη-
 2, ται, τὴν Ἰταλίαν πορεύσθαι ἵνα
 2, τοῖς οἰκείοις κακοῖς ἀξιοσώμε-
 2, νοι, τὰ σὺ λυπῶσιν ἦκιστε, ἢ
 2, ἀεὶ τῷ σφετέρῳ δαδότες, μη-
 2, δευρό ἀσπίσιν. ὃ ἢ τρεῖς ἔ-
 2, κιστ' ὀμῶσθε ὅ ἢ ἀπολύθητε ἀλ-
 2, λά ἢ τὸ μὴ ἡμῶν τῷ νεῶν τὰ
 2, πεισθῆναι τῷ Ἰταλίας πορεύσθαι, τὸ
 2, ἢ ἡμῶν ναυλοχεῖν, ἐφοδρῶσον
 2, ἐς τὰ συμφερόμενα αὐτῶν δέ σε
 2, τὰ πλεῖστα πεινῶ ἀποκρίθημεν τῷ
 2, Εὐλάδοι, ἀγγεῖ τ' Ἰταλίας,
 2, δεξὰν ἐμποιεῖν ἐσομένης, ἢ, εἰ
 2, δὴ αὖ ποτὲ, ἢ ἐσομένης. Φι-
 2, λιπποῖ ἢ περιεῖδ' ἡμῶ ἀποστα-
 2, γαστ' ἢ κρητὴν πῖσι, πλεῖστον ἐς
 2, ἐκείτους ἐν τῷ δὲ τῷ πολέμῳ
 2, διωκόμενον ἢ δ' ἀπειθῆ, τῷ
 2, σὺν ἡὸν αὐτῶν Σελεύκῳ ἐπιπέμ-

lo sit, utrilibet parti faveat. Ego
 in eadem perfo sententia, copias
 ex Asia vocandas esse primo
 quoque tempore: nec collocandam
 spem in Aetolis aut Amynandro.
 quæ ubi venerint, populandam
 Italiam, ut Romani distenti malis
 domesticis, tuæ distioni molesti esse
 definant, & suis rebus metuentes,
 nusquam exercitum promoveant.
 Sed tum mutandum erit consilium:
 oportet enim dimidia classe populari
 oras Italiae, alteram dimidiam in
 statione expectare quascunque
 occasiones rei bene gerendæ: te
 verò cum universis terrestribus
 copiis in fronte Græciæ sedere
 prope Italiam, & irruptionis ei
 metum incutere: atque adeo ir-
 rumpere, si quando potueris.
 Philippum verò modis omnibus
 sollicitare ad societatem, futurum
 utriuscunque partis accessionem
 non exiguam: quod si fecerit ne-
 queat, filium tuum Seleucum

per
 Philippum tibi presentem non intueor, in hoc bello maximè potentem, in quam
 velit inclinare partem. Est enim distinguendum post accus. potentem, ne-
 quis pro participio accipiens, jungat cum sequente infinitivo. Nam dicit,
 in hoc bello maximè potentem, pro his διωκτῶν ἐν τῷ δὲ τῷ πολέμῳ ῥοπὴν προ-
 ῖσαι, sed dicit, maximè potentem, tanquam legens non simpliciter ῥοπὴν,
 verum μετὰ τὴν ῥοπὴν, aut potius μετὰ τὴν. Potius tamen dicendum fuit,
 in hoc bello plurimum potentem. Ac magis etiam Latine diceretur, Cujus ma-
 ximum est hoc in bello momentum. vel, In cuius auxilio max. est ad hoc bellum
 motus. At verò pro his, ὁποτέρωσθε ἀποδοίτε, dicit, in quam velit inclinare
 partem: rectius dicturus, in utramcunque velit inclin. partem. Sed Gelenius
 perspicacior fuit, & vidit alium esse hujus loci sensum quàm primo aspectu
 esse videatur: ideoque σὺ περιεῖδ' ita vertit ut si scriptum esset, ἐν σὺ
 περιεῖδ'. Ejus ergo interpretationem (pro qua faciunt quæ ab Appiano dicuntur
 modo fuerunt) hujus loci lege, & illi acquiesce. Maluissent tamen pro his,
 non video quanti momenti in hoc bello sit, dicere, non video an ullius momenti
 ad hoc bellum esse possit.

πλεῖστον ἐς ἐκείτους.] Non repugnant hæc iis quæ initio hujus pag. dixit.
 Nam dicens hic πλεῖστον ἐς ἐκείτους ἐν τῷ δὲ τῷ πολέμῳ διωκόμενον, non
 de eodem bello id intelligit.

Annibalis prudentissimum consilium. Annibalis consilii obstat invidia.

Polyxenidas.

per Thraciam contra illum immittente, ut distractus bello domestico, nihil profuturum hostibus. Hæc erat Annibalis sententia: nec alia in eo consistorio melior audita est: sed obstante illustri viro invidia, ne videretur aut rex ipse, aut alii consilarii minus in artibus imperatoris sapere, neve rei bene gestæ decus illi contingeret, ommissa sunt omnia: nisi quod Polyxenidas in Asiam ad exercitum adducendum missus est.

Senatus postquam audiit de irruptione in Græciam, & suis apud Delum caesis captisque, hostem judicavit Antiochum: atque ita diurnæ suspiciones mutæ tandem ad contentiones progressæ sunt. Quoniam autem Antiochus in Asia multas & magnas gentes mediterraneas obtinebat, oramque maritimam universam propemodum: jamque Europam ingressus erat, formidabilis tum apparatu, tum rerum gestarum gloria, ob quas Magni cognomen paraverat, Romani bellum *σμένε λαμπρόν* (δὲ αὐτῷ & μέγας *ὡς*

πῶν Ἀλεξ. Ὁράκης, ἵνα καὶ ὁδὸς ἀπεισπόμενοι οἰκείους κηρούς, μηδὲν ἢ τοῖς πολεμίοις χρησιμῶν. τοιαύτῳ μὲν ὁ Ἀννίβας ἔπει, καὶ ὡς ἀέριον πάντων· ἵππὸς ἢ φθόνος τῆς τε δόξης αὐτοῦ καὶ συνίσεως, οἱ τε ἄλλοι, καὶ αὐτὸς ἐχθροὺς ὁ βασιλεὺς, ἵνα μὴ δόκησι σφῆς ὁ Ἀννίβας τῇ στρατηγίᾳ σφῆσφι φέρειν, μηδὲ ἢ δέξαι τῷ ἰσχυρίῳ οὐκ ἐκείνου ἤλιθοι, μεθῆσαν ἅπαντες πᾶσι ὅτι Πολυξενίδας ἐπὶ τὴν στρατιάν ἐς τὴν Ἀσίαν ἐπέμφθη.

Γαμοῖσι δὲ ἐπεὶ τῆς ἐμβολῆς τῆς ἐς τὴν Ἑλλάδα Ἀντιόχου, καὶ τῷ ἐπὶ Διόλου Ρωμαίων ἀναξίετος τε καὶ ἀρχιμαλοσίας ἐπέθροντο, πολέμοις ἐψηφίσαντο. ἔτω μὲν ὁ Ἀντιόχου τε & Ρωμαίων πόλεμος οὐ πολλὸν δι' ἰσχυρίας ἀλλήλους ἤλυθον, τότε πρῶτον ἀπειρήγητο ἐς ἔργον. οἷα δὲ Ἀντιόχου τε Ἀσίας τῷ ἄνω, πολλῶν τε & μεγάλων ἰσχυρίων, καὶ τῆς ἐπὶ θαλάσσης, χωρὶς ὀλίγων, ὅλης ἐπιπρωτεύοντο, ἐς τε τὴν Εὐρώπῃ ἐπισηκῶντο ἤδη, καὶ διέξαν ἐπιφοδῶν ἐπιπρωτεύοντων ἰσχυρίων ἐχρόντο, πολλὰ τε ἄλλα κηροῦ ἑτέρων ἐξείρησαν ἐπὶ τὴν ἀσπίδα αὐτοῦ τῷ πολεμίοις οἱ Ρωμαῖοι

[ἵνα καὶ ὁδὸς ἀπεισπόμενοι] Dicit καὶ ὁδὸς ἀπεισπόμενοι, id est, hic quoque, sicut Romani, sive Itali. nam de illis eodem etiam utens verbo dixerat, ἵνα τοῖς οἰκείοις κηρούς ἀπεισπόμενοι, τὰ αὐτῶν λυπώσιν ἡμισυ. Quintianam hæc adjecerat, quæ ex regula seu axiomate militari sumpta sunt, καὶ ἀπὸ τῆς σφίσεως δεδότες, μηδὲ μὲν πρῶτον. Quam regulam militarem, sive quod axioma militare, in alio quodam hujus scriptoris loco habes.

[ἐπὸς ἢ φθόνου.] Omitit Gelenius quod multum facit ad laudem Annibalis, quum dicit simpliciter, obstante illustri viro invidia. non enim dicit Appianus ἐπὸς φθόνου simpliciter, sed addit τῷ τε δόξης αὐτοῦ καὶ συνίσεως. Verte igitur, sed quod inviderent ejus gloria & prudentia. Possit autem aliquis existimare Gelenium sub illis verbis, illustri viro ad illam δόξης appellationem repressisse: verum eodem dicere modo potuisset, illustri & prudenti viro, & tamen Appiani mentem non expressisset.

μαῖοι χρόνοι σφίσι & μέγαν ἔσπαδ
 ἀπεσέδοσαν· Φιλιππὸν τε ἢ Μα-
 κεδόνα δὲ ὑποφίας εἶχον, ἀρπύ-
 πόσῳν κραυγαπολεμηθῆσαν, καὶ
 Καρχηδονίας, μὴ εἶσι πρὸς σφίσι ἀ-
 σιν ἐπὶ τῆς σιυδῆκας, Ἀντιόου
 σιώντῳ Ἀντιόχῳ τὸς τε ἀλλοίους
 σφῶν ἰσσηκός ὑποσώματα, μὴ &
 ὡς τῶν πὶ νεώτερον ἐς τὴν Ἀν-
 τίοχῳ δόξαν ἤρῳτο· ἐραλὴν ἐφ' ἅ-
 παντας ἐφεδράσειν ἐρηνικῶς ἀν-
 τίοχῳ, καὶ ἐραπῆν ἐπὶ τῇ ἐραπῆ
 ἀδείπμῳ, ἐς αὐτοὶ κελῶσιν
 ἐξαπέλεικας, ὅπ' ἔσπατον δυνά-
 δεως πελειεσι καὶ δυνάδεως μάσθῳ
 (ὡς περ οἱ πύλας βασιλεῖς) χρωμέ-
 νων, τὸ ἤμισυ τῆς ἀξίωσης ἐστὶ
 πῖσδε τοῖς ἐραπῆσι, καὶ τὸ ἤμι-
 σευ παρῆσιμα. ὡς δ' αὖ μεγὰ
 λω φέδῳ, & ἀεὶ τῆς Ἰταλίας ἐ-
 δέμανοι, μὴ εἰσ' αὐτῶ σφίσι ἢ
 πρὸς, ἢ βέδῳ ἐπ' Ἀντιόχῳ
 περὶν δὴ πολὺν ἐς Τάσῳτα διέ-
 πιμῳ, ἐφεδράσειν τοῖς ἐπιδοσι· &
 νεῶν σὺλῳ τὴν παρῆσιον ἐπ' αὐτῶ
 σὸςδε φέδῳ ἢ Ἀντιόχῳ τὸ ἀσπῶ-
 τα. ὡς ἢ αὐτοῖς τὸ ἐς τὴν δόχλῳ
 σιωτεπῆρο πάντα, ἐπ' αὐτὸν
 Ἀντιόχῳ ἢ ἢ κρατέλερον· δὲπὸ μὴ
 σφῶν αὐτῶ, ἐς διτμυρεῖς ἀνδρας,
 δὲπὸ ἢ ἔσ συμμάχων τὸ διπλάσιον,

id diu duraturum putabant: &
 de Philippo Macedone suspica-
 bantur, quem nuper debellave-
 rant, atque Carthaginensibus,
 ne à fœdere discederent, propter
 Annibalis familiaritatem cum
 Antiocho: alios quoque provin-
 ciales habentes suspectos, ne &
 ipsi aliquid novi molirentur ex-
 pectatione Antiochi: ad omnes
 miserunt certam manum mili-
 tum, quæ pacatè præsideat: sim-
 ulque prætores cum senis
 securibus, qui ut insignia con-
 sulum dimidiata, ita dignitatis
 quoque ac potestatis habent di-
 midium. Et ut in magno peri-
 culo, etiam de Italia fuere so-
 liciti, ne vel sibi parum fida,
 vel contra Antiochum parum
 firma esset. Certè Tarentum
 Taren-
 magnus exercitus missus est, tum.
 qui observaret aditum: simul-
 que classis circumvehebatur o-
 ram maritimam: tantus terror
 Antiochi fuit à principio. U-
 Apparatus
 belli con-
 tra Antio-
 chum.
 bi verò domi satis ordinatæ vi-
 sæ sunt res imperii, delectus
 habebantur contra Antiochum.
 Ex urbanis conscripta sunt vi-
 ginti millia, duplum è focis, ut
 primo

καὶ ἐραπῆν ἐπὶ τῇ ἐραπῆ ἀδείπμῳ, οὗς αὐτοὶ κελῶσιν ἐξαπέλεικας.]
 Observantior ritus vetusti Appianus, quam ejus interpres. Dicit enim Ap-
 pianus missos fuisse exercitus duces, quos ἐξαπέλεικας ἢ pratores, Roma-
 ni vocant. eosque dimidiatis insignibus, sex nempe fascibus securibusque
 distinctos à consulibus, qui duodecim secures, totidemque habebant fas-
 ces, quemadmodum antiqui Reges: quæ omnia interpres preterit. ἐξαπέ-
 λεκων autem apud Polybium alioque Græcos scriptores Pratores passim in-
 terpres vertunt: eique sex lictores fasces ac secures prætulisse ex Polybio,
 Plutarcho & Valerio Maximo constat. Quod vero lex vetus apud Censori-
 um Pratori duos tantum lictores tribuat, magnus Lipsius observavit, id
 ea mente capiendum, ut minimum duo in ejus tribunali semper adfuissent
 atque apparuerint.

primo vere Ionium mare trajicerent. atque ita hyems tota in apparando bello consumpta est.

Clades Macedonum ad Cynosephalas.

Antiochus mortuus sepeliit.

Philippus partes Romanas praefert.

Larissa obsessa.

96

Antiochus amore virginis captus.

Ab otio redire ad officium mi-

Antiochus autem movit in Thessaliam: & postquam pervenit ad Cynosephalas, ubi cladem Macedones à Romanis acceperant, reliquias caesorum, insepultas etiam tum, sepeliit magnifice, captans favorem Macedonum, & Philippo invidiam faciens, quòd stratos sepeliri non curaverit. Quod ut Philippus audivit, adhuc utri sequendū essent ambiguus, statim partes Romanas praetulit: vocatoque ad se Bebio, qui in proximo praerat exercitui, fidem dedit sinceram societatis contra Antiochum. Quam ob rem laudavit eum Bebius, moxque ausus est per Macedoniam Appium Claudium cum duobus millibus peditum in Thessaliam mittere: qui ubi ad Tempe pervenit, visis in propinquo castris Antiochi, Larissam obsidentis, multos ignes excitavit, ut suorum paucitatem celaret. Rex Bebius cum Philippo adesse ratus, metu à Larissa discessit, causatus instare hyemem, & Chalcidem petiit. Ibi captus amore formosae virginis, quinquagenario major, intermissis tanti belli curis, celebravit nuptias, & festos dies egit, exercitu etiam per totam hyemem soluto in otium ac deliciis. Ineunte autem vere invadens Acarnaniam, sensit militem haud facile ab otio redire ad officium, poenituitque indulgisse nuptiis & festivitibus:

ὡς ἄμφοτεροῦ τῆς ἰονίου θαλάσσης. Ἐοίμην τὴν χειμῶνα ὅλον ἐν τῷ πύρρῳ καὶ ἐπὶ τῶν περὶ τὴν ἰονίαν ἡμετέραν ἔσται.

Ὁ δὲ Ἀντίοχος ἦλθεν ἐπὶ Θεσσαλίαν, καὶ ἔπειτα ἐν Κυνόσεφάλας (ὅπου τὸ πλεῖστον τοῖς Μακεδόσιν ὑπὸ Ῥωμαίων γεγῆσθε) πάλαι φασὶν ἔτι τότε πεσόντων, ἀταφῆς ἐπιόντων, μεγαλοπρεπῶς ἐθαύμασε δημοσίῳ ἐς Μακεδόνας, καὶ Φίλιππον Ἀρβύλαδαν, ἐθαύμασε τὰς ὑπὲρ αὐτῶν ποσότητας. ἂν πυθόμενοι ὁ Φίλιππος, ἐκδιόξων ἐπὶ καὶ ἀδελφοῦ ὁποτέρως ἀσπασθεῖτο, αὐτῆς εἴλετο τὰ Ῥωμαίων Βεβίον τε, στρατηγὸν αὐτῶν, ἀρχόντη πρὸς πλεῖστον στρατῶν, καλίστους ἐλάθει ἐς τὴν χερσον, πρὸς αὐτοῖς ἐλάθει, Ῥωμαίοις ἐδόξασε συμμάχησθαι κατ' Ἀντίοχον. ἐφ' οἷς αὐτὸν ὁ Βεβίος ἐπήνη, ἔταρξεν αὐτὸν, αὐτῆς ἐπέμπετο Ἀππίου τοῦ Μακεδόνα Ἀππίου Κλαυδίου μετὰ διαχίλιον πεζῶν ἐς Θιογαλίαν. καὶ ὁ Ἀππίος λάθ' ἑταρξεν τὸν Ἀντίοχον ἔπειτα περὶ τὴν ἰσονίδαν, πῦρ πολὺ ἔκαυσεν, ἐπικέρπιδαν τὴν ὀλιγίστην. καὶ ὁ Ἀντίοχος, ὡς Βεβίον ἔταρξεν, ἔπειτα περὶ τὸν Ἀντίοχον, ὡς Βεβίον ἔταρξεν, ἐξέλιπε τὴν πολιορκίαν, ἀσπασθεῖν τὴν χειμῶνα ποιησάμενος, ἔς ἐς Χαλκίδα περὶ ἦλθεν. ἐνταῦθα κόρης εὐπρεπῆς ἑώρα ἄλλης, ὑπὲρ ἑτῆ πενήνηντα γεγονῶς, καὶ τοσούτῳ πόλεμον Ἀγροφῶν, ἔδωκε γάμου, καὶ πανηγύρεως ἦγε. ἔτι δὲ δωκάμην ἐς πῦρσαν δόξαν καὶ πρὸς ἐπὶ τὴν χειμῶνα ὅλον ἀνήκεν. δόξαν δὲ ἑταρξεν, ἐμβαλὼν ἐς Ἀκαρνανίαν, ἠέθετο μὲν τῆς δόξης ἔταρξεν, ἀσπασθεῖν αὐτῶν ὄντων καὶ τῆς γάμων αὐτῶν καὶ τῆς πανηγύρεως

γύρεως μετέμελεν. Ἐπαγαγόντων
 δ' ἄρας πᾶς τῆς Ἀφρικανίας, καὶ
 τὰ λοιπὰ πολιούρων, ἐπεί πάρισε
 Ρωμαίους ἐπέθετο πέραν τ' Ἴονον,
 εἰς Χαλκίδα ἀνεξέδρην.

Ρωμαῖοι δ' ὑπὸ ἀσπίδος τ' ἰπ-
 τε, ἐτοίμοις ἰππέσι διαγίλοις, καὶ
 πεζοῖς δυσμορτοῖς, καὶ ἐλέφασσι πι-
 σιν, ἤρουμένεσφον Ἀκίλιου Μα-
 νίου Γλαβρίου, εἰς Ἀπολιανίαν
 ἐκ Βρυτανίας Διοδοιανόντες, ἐπὶ Θετ-
 τελίας ἐσάδισον, καὶ πᾶς πόλεως ἐξέ-
 λουσι τ' πολιούρων. ἐν ὅσας δ' ἦ-
 σαν ἤδη Μακεδόνων Φεργαί, τὰς
 Φεργαίους ἐξέβαλον, καὶ τ' Μεγαλο-
 πολιτῶν Φίλιππον ἀρχηγέωτον ἔ-
 λαβον, ἐλπίζοντα ἐπὶ τῶν Μακε-
 δόνων δεξιῶν. ἔλον δὲ τ' Ἀντιο-
 χίαν εἰς τεργιλίου. αἶμα δ' ταῦ-
 τα ὁ Μανίος ἐργάζετο, ἔο Φί-
 λιππος, εἰς Ἀμυνάνδιαν ἐμβαλόν,
 πᾶσαν αὐτῶν ὑπόθετον ἔλαβε, Ἀ-
 μυνάνδρου φεύγοντα εἰς Ἀμβρα-
 κίαν. ἂν Ἀντιοχίαν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφῆκε, καὶ
 τῶν ὀξύντητα τ' γηνομένων ἡσ-
 ταπλαγείας, εἶδεν, ὡς ἐπὶ ἀφ-
 φιδίῳ καὶ παχέαι μετώπῳ, καὶ τ'
 εὐβουλίας Ἀμύκου τότε ἤσθετο. ἔσ-
 τε τῶν Ἀσίων ἀλλοῖς ἐπ' ἀλλοῖς ἐ-
 πεμπεν, ἐπιπαύσαν Πολυξενίδαν εἰς
 τῶν Διόσκου. αὐτὸς δ' ὄσους εἰ-
 χε παύσασθαι συνεκλή. ἠδραμένον
 δ' αὐτῶν, τ' ἠδρ οἰκίαν, πεζῶν
 μορτοῖς, καὶ ἰππέων πεντακοσίων,
 ἐπὶ δ' ἑτάσις Διόσκου συμμεχῶν
 Θερμοπύλας ἡστέλασε, ὡς τῶν
 δυσχερῶν ἀποδεδόκτων τοῖς πο-
 λεμίοις, ἔτ' ἔσαν ἐν τ' Ἀσίαις
 ἀναδρῶν. διὰ δ' ἦ ἐστιν αἰ Θερ-
 μοπύλας, σὴν καὶ ἐπιμήκεις. ἔσ-
 τῶν ἀπείχῃ, τῇ μὲν ἰαλασσα τρα-
 χεία ἔσ' ἀλιρῶν, τῇ δὲ, ἔλ-

recipiens tamen in fidem qua-
 liti diffici-
 dam ejus regionis oppida, & op-
 le.

pugnans reliqua, quam primum
 cognovit Romanos mare Ionium
 trajicere, Chalcidem rediit.

Erant in eo exercitu equitum
 duo millia, peditum viginti mil-
 lia & elephanti aliquot: præerat
 Manius Acilius Glabrio: qui à
 Brundusio transvectus Apollo-
 niam, petebat Thessaliam, socior-
 um oppidorum obsidionem
 solvens obiter: &, si quod hos-
 tium præsidium receperat, eji-
 ciebantur præsidarii. Philippus
 quoque Megalopolitanus in po-
 testatem redactus est, adhuc spe-
 rans regnum Macedonum: ex
 Antiochi etiam copiis capta sunt
 circiter tria millia. Dum hæc ge-
 runtur à Manio, Philippus Atha-
 maniam irrumpens, totam sube-
 git, Amynandro fugiente Am-
 braciam. Quæ ubi relata sunt An-
 tiocho, celeritatem hostium per-
 timuit in tam repentina rerum
 mutatione: actum demum sen-
 sit rectè consuluisse Annibalem:
 missisque aliis post alios nuntiis,
 urgebat Polyxenidam ut trajice-
 ret: ipse verò undique ad se con-
 trahebat suos milites. Qui ubi
 convenère, peditum decem mil-
 lia, quingenti equites, & quæ-
 dam sociorum auxilia, Thermo-
 pylas occupavit, locorum angus-
 tias hostibus objiciens, & expec-
 tans exercitum ex Asia. Sunt autem
 Thermopylæ angustus & oblongus
 transitus, qui partim
 mari aspero & importuosò allui-
 tur, partim palude profunda &
 invia:

Manius A-
 cilius Gla-
 brio.

Thermo-
 pylarum
 situs.

97

Fontes aquarum calidarum.

Leonidas. Xerxes.

Heraclea.

M. Cato & L. Valerius tribunus.

incavia: imminent duo prae-rupta cacumina, quae Tichiuuta & Callidromum nominant, sunt ibi fontes aquae calidae, unde loco nomen à Graecis inditum. Hic aedificavit Antiochus murum duplicem, & ei machinas superimpofuit; iufſitque Aetolos infidere montium cacumina: ne quis fe circumveniret per eam quam vocant Atrapon: per quam etiam Lacedaemionis & Leonidam Xerxes aggreſſus eſt, quum nemo tunc montes ſervaret. illi vero ſingula occuparunt millenis militibus, reliqui ſeorſum caſtra muniverunt ad Heracleam. Manius, ut animadvertit apparatus hoſtium, mane ſignum pugnae dedit, praemiſiſs noctu duobus tribunis, M. Catone & L. Valerio, qui cum quotquot vellent ſelectis montes circumirent, & ſtatione Aetolos ſi poſſent dejicerent. Horum alter Lucius à Tichiuunte repulſus, Aetolis hoc loco fortiter pugnantibus: Cato vero quum prope Callidromum ſe munifſet, in dormientes adhuc hoſtes irruit circa ultimam vigiliam: multum tamen certatum eſt, evadentibus per ardua prae-ruptaque contra hoſtem militibus. Jamque Manius etiam Antiochum à fronte petebat, diviſis in catervas copiis: nec enim aliter in faucibus poterat: rex velites & cetratos ante phalangem ſtatuit: ipſam pro caſtris intruxit, ad dextrum ejus latus fundi-

αβατόν τε & βαρυφραδές. κορυφῶν τε εἰσὶν ἐν αὐτῇ δύο ὄρων ἀπικρημένοι ἢ τέταν πῦρ ῥῆρ, Τεχρησπι κελῆσει, τῶν δ, Καλλιδρόμου. ἐξ ἧ δ ὁ τόπος Ἰερμεῶν ὑδάτων πηγῶν, ἢ Θερμοπόλων ἀπὸ τῆς ἐπιπυκνίζοντι. τῆρχου οὐκ ἐνὶ οὐδα διπλοῦ ὁ Ἀντίοχος ἀποδομήσασα, ἢ τὰς μηχανὰς ἐπὶ τὸ τερχεῖ ἐπιθήκει' ἐς τε τὰς κορυφὰς τῶν ὄρων Αἰτωλὸς ἀνέπεμψε, μὴ τίς λάθοι κτ' ἢν λεγομένην Ἀτροπὸν περὶ εὐδῶν ἢ δὴ καὶ Λακεδαιμονίους τοῖς ἀμφὶ Λεωνιδῶν Σέρξης ἐπίδεδυτο, ἀφυλάκτων τότε τ' ὄρων ὄντων. Αἰτωλοὶ δὲ χιλιούς ῥῆρ ἐκώτερον τῶνδε τ' ἄκρων ἐπέστησαν, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐσφατοπέδου ἐφ' ἑαυτῶν σέει πόλιν Ἡράκλειαν. ὁ δὲ Μάνιος, ἐπεὶ ἠγείσθη τὴν τ' πολέμιον παρασφύλλω, σημεῖον ἔδωκεν ἐς ἑα μέρους, - ἐδύο τ' χιλιάρχων; Μάρκον Κάτωνα & Λευκίον Οὐαλέριον, ἐπέδωκε, νυκτὸς ἐπιπέλαμένους, ἐκώτερον ὀπίσθους ἰδίλοι, τὰ ὄρη σέειλελθῆν, & τὰς Αἰτωλοῦς ἀπὸ τ' ἄκρων ὅπη διώκοντο βιάσασθαι. τέταν ὁ ῥῆρ Λεύκιου ἀπικρέσθη τ' Τερχουῖτου, ἀγρῶν ἐν τῶνδε τ' Αἰτωλῶν ἡμεῖων ὁ δὲ Κάτων, τὰ Καλλιδρόμου παρασφατοπέδους, ἡμεῖοις ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐπέσπε σέει ἐκώτερον φυλακῶν ἢ πολλὸς ἀμφ' αὐτῶν ἐρίγητο ἄγων, βιαζόμενοι ἐς ὑψηλὰ ἢ ἀπόκρημα, κωλύονταν τ' πολέμιον. ἢ δὲ δὲ Μάνιος ἐπήγε τῶν στρατῶν Ἀντόχου κτ' μεταπον, ἐς λόχους ὀρθίους διηρημένων. (ὡδὲ ἦδ' ἰσως ἐν σενόις ἔδωκετο) & ὁ βασιλεὺς τὸς τ' φίλους & πύλους

σφατοπέδου τῆς φύλαξου ἐπέδωκε: αὐτῶν δὲ ἔσπε σέει τ' σφατοπέδου,

πίδα, ἐπὶ δὲ ξίω δ' αὐτῆς τὸς σφεν-
 δονήτας καὶ τοξότας, ἐπὶ τῷ ἰσθα-
 ρείων τὸς δ' ἐλίφαντας, ἐν ἀρα-
 ρεῖ καὶ τῷ σίφῳ δ' μετ' αὐτῶν αἰε-
 σωπεύσαστο, ὡς δὲ τῆ θαλάσῃ.
 ἤρομένους δ' ἐν χερσὶ τῆς μάχης, τὰ
 μὲν ἄρχοντα τὸ Μάνιος οἱ φίλοι παν-
 ταχοῦν ἐπιτρέχοντες ἐλύπευον ἐπεὶ
 ἦ αὐτὸς φιλοποῖας δεχομένους τε καὶ
 ἀναχωρῶν, ἔ αὐτὸς ἐπιῶν, ἐτρέψα-
 το, τὸς μὲν φίλους ἢ φάλαγγ' ἢ τῷ
 Μακεδόνων Διοδοῖτα, ἐς αὐτὴν ἐ-
 διέξατο, ἔ σπελθῶσα ἐνάληψε· καὶ
 τὸς σαρωσσας ἐν ταύτῃ πυκνάς περὶ-
 βάλοντο ὡ δὲ μάχης οἱ Μακεδό-
 νες ἐξ Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου κη-
 τεπλήκοντο τὸς πολέμιας, ἀντίοις
 δόρασι πολλοῖς καὶ μακροῖς ἢ τολ-
 μῶντες πελάζειν. αἰφνίδιον δ' ἄφην
 τῷ Ἀἰτωλῶν ἐν τῷ Καλλιδρομῳ φυ-
 γῇ ἔ βῆ, κατὰ τοῦ μόνον ἐς τὸ Ἀν-
 τίοχου στρατόπεδον. τὸ μὲν δὲ ἄρχοντα
 ἐκτρέτας ἀγνοῖα τῷ γινόμενης, καὶ ἴ-
 ρετο· ἦν ὡς ἐν ἀγνοῖα ὡς δὲ ὁ
 Κάτων ἐπιφανετο διακῶν αὐτὸς μὲν
 πολλῆς βοῆς, καὶ ἔπιε τὸ στρατόπεδον
 ἐγγύθεν ἤδη τὸ Ἀντίοχου, εἰδέναι οἱ
 τῷ βασιλεῖ, ὡς δὲ τῷ Ρωμαίων
 μάχης ἐπιφῶσας ἐν πολλῇ πύλω-
 νορῳ, ἔ σφῆς εἰδότες ὑπὸ δόρυας
 καὶ τρυφῆς δὲ ὅλας τῷ ἡμῶν ἐς
 δυσεργίαν διεφθαρμένους. τὸς τε σὺν
 τῷ Κάτωνι σφῆς μὲν ἔ κηδονῶν-
 τες ὅποσοι τινὲς εἴεν, ἴσσο δὲ τῷ
 φοβὸς πλείους νομιζόντες εἶναι καὶ
 ὡς δὲ τὸ στρατόπεδον δέοντες, ἀ-
 κόνημας ἐς αὐτὸ κατεβόλην, ἀπ'
 αὐτῶν τὸς πολέμιας ἀμυνέμενοι.
 Ρωμαῖοι δ' αὐτοῖς παραθῆοντες,
 σπῆνπεσον ἐς τὸ στρατόπεδον καὶ ἦν
 ἄλλη φυγῇ τῷ Ἀντιοχέων ἀποφυγῶν.
 φεινὰ ἐδίωκεν αὐτούς, κτείνων τε ἔ

tores ac sagittarios collocavit in
 pede montis, elephantos in fini-
 stro latere, cohortes quibus sti-
 pari solebat, juxta mare. Confer-
 to deinde praelio, primum Ma-
 nius à velitibus infestabatur un-
 dique: ubi verò eos laboriosè sus-
 tinendo, & nunc cedendo, nunc
 rursum impressionem faciendo,
 tandem fugavit: phalanx illis per
 medium transfmissis rursus coi-
 vit, & sarissas condensas objecit.
 quo maximè instituto Alexandri
 Philippique Macedones hostibus
 erant terribiles, non audentibus
 in infestas longas & multas has-
 tas incurrere, quum repentè
 conspecti sunt Ætoli cum clamo-
 re è Callidromo fugere, & desil-
 lire in castra Antiochi. Ea res pri-
 mum utrosque terruit, nondum
 satis cognita: ut verò Cato con-
 spectus est magno clamore fugi-
 entes persequens, & castris An-
 tiochi jam imminens, terrii sunt
 regii, qui jam antè multa de Ro-
 manorum virtute sciscitando au-
 dierant, conscii suæ segnitiae: in
 quam hybernis voluptatibus &
 cessationibus inciderant. Quum-
 que præ metu non possent cer-
 nere quantam manum Cato se-
 cum ferret, rati plures esse: &
 castris timentes, turbatis ordini-
 bus refugerunt in ea, ut inde hos-
 tem arcerent: Romani verò ter-
 ga prementes simul introupe-
 runt. Ibi nova fuga regionum ex-
 orta. Manius eos Scarphiam uf-
 que persecutus est cadendo ca-
 ζωρῶν δὲ τῷ Σιερφέως ἐπι-
 picadó-

98

Romano-
 rum vir-
 tus.

Fuga mi-
 litum An-
 tiochi.

Scarphia
 urbs.

piendóque : inde reversus regis castra diripuit : Ætolos, qui in Romanorum vacua castra irruerant, quamprimùm visus est, expulit : desideravit circiter ducentos, qui pugnando perfectendóque ceciderunt : Antiochus amisit annumeratis captivis circiter x. m. Rex ipse quamprimùm vidit inclinatam suorum aciem, cum quingentis equitibus continuato cursu Velatiam petiit: atque inde porro Chalcidem & Ephesum, cum nova nupta Eubia (sic enim eam vocabat) fugit navibus, ne his quidem omnibus incolumibus : quasdam enim commeatum ferentes clasfis Romanae praefectus depresserat. In urbe post nuntiatam victoriam tam celerem facilémque, supplicationes fuerunt : lætis omnibus periculosi (ur videbatur) belli primam experientiam cessisse tam feliciter: Philippo etiam in fidei socialis gratiam Demetrius filius tunc obses remissus est. Dum hac publica gratulatione urbs fruitur, Manius Phocenses, Chalcidenses, & alios qui Antiochum juverant, veniam petentes metu liberavit : Ætoliam verò cum Philippo vastavit, & urbes ejus oppugnavit. Damocritus quoque dux gentis à Manio latebris extractus est, qui Flaminio minatus fuerat se castra metaturum ad Callipolis. Tiberim. Ipse versus Callipolim iter fecit per montem Coracem, omnium altissimum, & propter rupes transitu perdifficilem, praesertim impedito sar-

νῶν, διήρπυζε τὸ στρατόπεδον τῆ βασιλείας· καὶ τὴν Αἰτωλίαν, ἐπιδηρῶν μάλιστα τῶν Ρωμαίων χάριτι παύσει τὴν διουσίαν αὐτῶν, ἐξήλασεν ἐπιφανείς. ἀπέδρανον δ' ἐν τῇ μέγχι καὶ τῇ διαύξει, Ρωμαίων μὲν ἀμφὶ τὴν Δαλασσίαν, Ἀντιόχου δὲ, σὺν τοῖς ληψθεῖσιν, ἀμφὶ τοῖς μυρίαις. αὐτὸς δ' ὁ βασιλεὺς διὰ μὲν τῆς ἰσχυρῆς τροπῆς μετὰ πεντακισίαν ἰππέων εἰς Ἐλλάδα ἀμετασχεπτὴ διέδρομεν· διὰ δ' Ἐλατείας, εἰς Καλλιδα καὶ εἰς Ἐφέσον, μετ' Ἐγείας τῆς νεογάμου (τῆτο γὰρ αὐτῷ ἀνομήσει) ἐπὶ τῶν νεῶν ἐφύλαξεν, ἐδὲ τῶν ἀπίπτων ἀγροῶν γὰρ τινὰς αὐτῶν Δαφνέσιος ὁ Ρωμαίων νικητῆ ἐπαναχθεῖς διεφθάρη. οἱ δ' ἐν αἰσφ. Ρωμαῖοι τῆς νίκης πυδόμενοι, ταχέως τε ἔπαυ καὶ εὐχερῶς σφίσι φανείσης, ἔδραν, ἐκ φοβερῶς τ' Ἀντιόχου δεξῆς τὴν ἰσχυρῆν πείραν ἀποσπάρταροι Φίλιππον τε τῆς συμμαχίας ἀμεσόμενοι, ἀμφοῖν ἰὸν αὐτῶν Δημήτριον ὀμνηρόν τε ἐπὶ τῶν σφίσι ἐπεμψαν. καὶ ταῖς μὲν ἐν αἰσφ. Μάνιο τ' Ἰφαικίαν μὲν, καὶ Καλλιδέαν, καὶ ὅσοι ἄλλοι τῶν Ἀντιόχου σωσπετρέσων, δεομένους, ἀπέλυσε τῶν δέου. τὴν δ' Αἰτωλίαν αὐτὸς τε ἔφίλιππον ἐδήγει, ἔπειτα πόλεις ἐπολιόρκειν. Διαμέμελλον τε τ' στρατηγὸν τῶν Αἰτωλῶν ἐνταῦθα ὁ Μάνιο τ' ἔλαβε, κερτυόμενοι, ὅς Φλαμίνιον τῶν τ' Ἰβηρίων ἠγάγει στρατοπέδου. ὁ μὲν δὲ Μάνιο τ' ἐπὶ Καλλιπέλειαν διώδουε τὸ ἔργον ὁ καλοῖσι Κορακίαν, ὑψηλοτάτην τε ὄρεων, καὶ δυστάτου, καὶ ἀπικημένον, μετ' ἰσχυρῆ βαρυπέτου τε καὶ λαφύρων

Antiochi
clades.

Velatia
Urbs.

Antiochus
fugit cum
nova nu-
pra.

Philippo
filius De-
metrius,
obses, re-
missus à
Romanis,
ob fidem
in remp.

99
Damocri-
tus.

Callipolis.
Corax
mons.

λαφροῦν κηλοῦμεν. πολλοὶ δ' ἐξ-
 ἐπιπτεν ἰσὸς τ' δυστολίας ἐς τὰ δει-
 κρημα, καὶ σκεύεσιν αὐτοῖς καὶ ὀ-
 πλοῖς κητεφεροῦτο. Ἐ αὐτὰς διω-
 θέντες ἀν οἱ Αἰγυπιοὶ σωπαρέχουσι,
 εἰδὲ ἀφῆσαν, ἀλλ' ἐς Ρώμην πα-
 ειρήνης ἐπέσπεδον. Ἀντίοχος ἦ τὴν
 στρατὸν δὲ τ' ἄνω στρατηγὸν καὶ
 σπεδὸν ἐπὶ γάλασσαν ἐκαλεῖ, καὶ
 τοῖς ναῦς ἐπισκευάζει, ναυαρχοῦντ'
 αὐτῷ Πολυξείδην Ρ' οἴου φυγά-
 δος. ἐς τε Χερσονήσον Διεπλευσας,
 πάλιν αὐτῷ ἀνέχουσι, καὶ Σηδὸν ἔ-
 Ἄουδον ἐνεκραίνετο, δι' ἃν εἶδε τὴν
 φάλαγγα τῶν Ρωμαίων ἐς τῶν Ἀ-
 σίαν οὐδ' ἔσχε τε καὶ περὶ αὐτήν. Λυσι-
 μέχαν δὲ ταμείον τῶνδε τῶν πολέ-
 μων ποιῶντος, ὅπλα ἔσιν πο-
 λὺν ἐς αὐτῷ συνίφερον ἡρώδης
 αὐτῷ οἱ Ρωμαίους περὶ τε πολ-
 λῶν καὶ ναυσὶν ἐπιθήσεσθαι.

Οἱ ἦ Μανίῳ μὲ ἀρεσῶν) Ἀφῆδον
 ἐπὶ τὴν στρατηγίαν Λεύκιον Σκιπίωνα,
 ὃς τότε αὐτοῖς ὤπατος ἦν ἀπερχόμενος
 εἰ ὄντι καὶ ἀπὸ στρατηγῶν συμβούλων
 ἐξεσῶνται τ' ἀδελφὸν Πάπλιον Σκι-
 πίωνα, τ' Καρχηδόνιους ἀφελόμενον
 τὴν ἡγεμονίαν, ἔσπεστον ὀνομασθέντα
 Ἀφελμονίον. καὶ οἱ μὲν Σκιπίωνες ἐπὶ
 ἡσῶν οὐ παρεσβύθη. Λίβιος δ' ὁ
 φύλαξ τ' Ἰταλίας, ἐπὶ τὴν ναυαρχίαν
 αἰρεθείας Ἀπλίῳ Διόδοχῳ, αὐτῷ
 καὶ τῆς τε ἰδίας ναυσὶν, ἡς τῶν
 Ἰταλίων παρῆσται, ἔσπεστον Καρ-
 χηδονίων αὐτῷ ποδ' ὀδοῦσας, καὶ
 συμμεχρίσιν ἀλλας, ἐς Πειρεναῖα κα-
 τήχη, ἔσπεστον Ἀπλίῳ ἑσὸν πα-
 ρελαβόν, ἔπλεκε καταφύκτους ὄγ-
 δόνησθαι καὶ μισθῶν, ἐπομένους καὶ Εὐ-
 ρύμους πητικῶντα ἰδίως καὶ ἡν

cinis & spoliis exercitui. multi e-
 nim in via tam incommoda pro-
 lapsi, per prarupta cum armis &
 impedimentis devolvebantur: hos
 Aetoli perturbare poterant, sed
 nusquam visi sunt, occupati
 mittendis Romam de pace lega-
 tionibus. Antiochus interim à
 mediterraneis satrapiis properè
 copias convocabat ad mare: clas-
 sem etiam apparans, cui præerat
 Polyxenidas, exul Rhodius. mox-
 que trajecit in Chersonesum: &
 rursus eam munit, misit in Se-
 stum & Abydum præsidio, per
 quas in Asiam tractus erat Ro-
 manis legionibus. Et quum hor-
 reum huic bello destinasset Lyfi-
 machiam, magnam armorum
 frumentique vim eò comporta-
 bat, putans Romanos brevi cum
 magnis terrestribus navalibus-
 que copiis adfore.

Illi Manio successorem dede-
 runt L. Scipionem, tunc consu-
 lem: & quia inexercitatus erat,
 nec satis callens rerum milita-
 rium, legatum addiderunt ei Pu-
 blium fratrem, qui è Carthagine
 devicta cognomen Africani, ceu
 spoliium, retulerat. Dum hi fra-
 tres toti in apparatu sunt, Livius
 qui hætenus curam Italiæ defen-
 dendæ habuerat, ad classem mis-
 sus successor Atilio, statim cum
 suis navibus quibus lustrabat o-
 ras Italiæ, & quibusdam missis à
 Carthaginensibus auxiliariibus-
 que aliis, in Piræum appulit: ac-
 ceptaque classe ab Atilio, naviga-
 vit octuaginta & una in super na-

Polyxeni-
 das exul
 Rhodius.
 Sestus.
 Abydus.

Manio suc-
 cessor mis-
 sus L. Scipio.

Publius
 Scipionis
 frater.

Livius.

vibus stratis: quas sequebatur & Eumenes cum L. suis, quæ & i-
 L p̄s

Eumenes. p̄s̄e stratae erant non pauciores dimidio. Appulerunt autem in Phocidem, tunc Antiocho subditam, sed admittentem eos praemetu: & sequenti die discesserunt ad praelium: occurrebat enim praefectus classis Antiochi Polyxenidas cum e e navibus, levioribus multo quam hostiles erant: quod ei maximè profuit, quòd Romani nondum essent periti rei nauticae. Quumque vidisset ante alias ferri duas naves Punicas, immisissis in eas tribus ex suis, utramque cepit, sed inanem, Afris in mare profilitentibus: tum Livius iratus, primus in eas impetum fecit, nave praetoria, multum proVectus ante classè reliquam: quae contemnentem unam praese, injecerunt manus ferreas, & coherentibus navigiis fuit certamen terrestri simile. quumque Romani praepollentem fortitudine, alienas naves insiliendo ceperunt, & cum duabus simul captivis ad classè reversi sunt. Post hoc pugnae praeludium confilgentibus classibus, Romana pars alacritate superabat & robore: sed quia gravioribus utebatur navibus, non poterat agiles adversariorum suffugientes assequi, donec celeri fuga receperunt fe Ephesum: Romani verò Chium petierunt, ubi conjunxerunt se cum eis xxv i i auxiliares Rhodiae. Antiochus, postquam audivit de hoc navali praelio, Annibalem misit in Syriam, ut alias naves compararet e Phoenice & Cilicia: eum redeuntem

100

Afri in
mare pro-
filiant.

πείθεσκον ἢ τῶνδ' ἐπὶ ἡμῶν. ἐς
τε Φοκίδα, ὑποκρινόμενοι Ἀντιόχῳ,
ὑπὸ δ' ἐκπλήξεως αὐτῆς διχο-
μένῳ, κρηττότερον, ἢ τὸ ἐπίσης ἐς
ναυμαχίαν ἀπέπλευον. ἀντιπηχτο δ'
αὐτοῖς ὁ ναύαρχος ἔστι Ἀντιόχῳ Πολυ-
ξενίδας Δαρκισίας ναυτοῦ, κου-
φοτέρως τῶν πολεμίων ὡς πολὺ
ἢ δὴ ἔστι μάλιστα ἀσφάλου, ἔστι πε-
λάγους ἐπὶ Ρωμαίων ἀναπειρομέ-
νων. ἢ δύο τῶν Καρχηδονίων ναῦς ἰ-
δὼν ἀσπλευσας, τρεῖς τῶν ἰδίων ἐ-
πιπέμψας, εἶλε τὴν δύο κενῆς,
ἐξαλομένῳ τῶν Λιβύων ἐς τὸ πέλ-
αγος. Λίβυος δ' ἐπὶ τὰς τρεῖς
ἐφίετο ἀσπύτου ὑπὸ ὄργῆς τῆς
σερατηγίδος νῆς, πολὺν ἀσπύτου
εὐλοῖα. ἢ δὲ αἱ μῖσος συγκροτηθε-
νῆσθε χείρους τε σιδηροῦς ἐπίσκαλοι,
ἢ σιμωταλκῆσαν τῶν σκαφῶν, ὁ ἀ-
γῶν ἡμῶν ὡς περὶ οὐ γῆ. πολὺν ἢ κρείσ-
τους ὄντες οἱ Ρωμαῖοι τῶν ἐυτολ-
μῶν, ἐπιόκοντες ἐς τὰς ἀλλοτρίων
ἐκρήσσαν, ἔστι μῖα νῆς δύο ὄμω φέ-
ροντες ἐπανήσαν. ἢ τὸδε μὲν τῆς
ναυμαχίας ἀσπύτου μῶν. ἐπὶ
δὲ οἱ εὐλοῖα σιμωταλκῆσαν ἀλλήλους,
ἢ χυτὸν μὲν ἔστι ἀσπύτου τὰ τῶν Ρω-
μαίων ἐπεκράτησεν. Διὸ ἢ βαρύντηται
τῶν σκαφῶν τὴν ἐκρήσσαν ὅσην ἐδύ-
ναντο κρηταλαμῶσεν, κούφους ναυ-
σῶν ὑποφουρητῶν. ὡς οἱ μὲν ἐς τὴν
Ἐφεσον ὄξως κρηττότησαν, οἱ δ' ἐς
Χίον ἀπήσαν, ἢ ἦσαν αὐτοῖς Ροδίων
νῆες συμμαχίδες ἦλθον ἐπὶ τὴν εἰ-
ρησῶν. Ἀντιόχῳ ἢ, ἀσπύτου τῆς
ναυμαχίας πυθόμενος, Ἀνίβαν
ἐπέπελ ἐπὶ Συρίας εἰς νεῶν ἀλλῶν
ἐκ τε Φοινίκης ἔστι Κιλικίας περα-
σκάδων. ἢ τὸδε μὲν ἐπανόνηται Ρο-
διοὶ κρηττότηται ἐς Παμφυλίαν, ἔστι
πινῶς

τινάς αὐτῶν ἢ νεῶν εἶλον, καὶ τοῖς
λοιποῖς ἐφεδρεύοντες ἐφύλασσον.

Πᾶσι δὲ Σικυτίαν, ἀφικόμενοι
εἰς Αἰτωλίαν καὶ Ἰωάννην,
καὶ τὸν Μανίον στρατὸν παρελαβάν,
τοῖς μὲν ἐν Αἰτωλία πολιορκίας ὑ-
περεῖδεν, ὡς μικρὸν ἔργον, & τοῖς
Αἰτωλοῖς ἐπιτρέψεν αὐτοῖς εἰς Ρώ-
μῳ προσβῆσαι ἀπὸ σφάν' ἐπὶ τῷ
Ἄντιοχῳ ἠπειράτο, περὶ ἐκείνου
τοῦ ἀδελφοῦ τῆν στρατηγίαν. Διὰ
τῶν Μακεδόνων ἄδουε & Θρακῶν ἐπὶ
τῶν Ἑλλήσποντον, δυσχερῆ & χαλε-
πὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἤρομεν ἂν, εἰ μὴ
Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ὠδοποιεῖ &
ὑπεδέχτο, καὶ παρέπεμπεν, ἐξ ὀλγ-
μένους τε πεπερηγῶν ἐν ποσσὶ καὶ
ἀγροαῖς ἐπίμοις. ἐφ' οἷς αὐτὸν οἱ
Σικυτιῶνες αὐτῷ τῶν ὑπολοίπων
χρημάτων ἀπέλυσαν, ἐπιτετραμ-
μένοι τῷ Ἰωάννῳ τῷ βασιλεῖ, εἰ ἀπο-
δυμεν εὐροσιν. ἐπιπέδων δὲ καὶ εἰς
Περσίαν τῶν Βιθυνῶν βασιλείαν, κα-
ταλύγοντες ὅσους βασιλεῖσι Ρώ-
μαῖοι συμμειχάταισι πῆς ἄρχαῖς ἐ-
πὶ πύξῃσιν. Φιλιπποῦ τε (φασὶ)
,, τῶν Μακεδόνων καὶ πολέμου κωπή-
,, συντες ἀρχὴν εἶασιν, & τῶν παύ-
,, σα ἀντὶ τῶν ὀμνησῶν ἀπελύσα-
,, μῶν, καὶ τὸ ἐπὶ ὀφληκεῖ τῶν χρη-
,, μάτων. Οἷς ὁ Περσίας ἠόδεῖς,
συνήθητο συμμειχάσθαι ἐπὶ Ἀντιοχῶν.
Λίβητος δὲ ὁ ναυαρχὸς, ἐπει τῆς
ὀδοποιίας τῶν Σικυτιῶνων ἐπέδρετο,
Πανσμυαχῶν καὶ τῶν Ῥοδίων καὶ τῶν
Ῥοδίων νεῶν ἐν τῇ Αἰολίδῃ κατέλι-
πε, καὶ μέγιστος ἔιδος εὐλας τῶν
τῶν πλείοσιν εἰς τῶν Ἑλλήσποντον ἔπλετ,
τῶν στρατηγῶν ὑπεδέξομεν. καὶ Ση-
σὸς μὲν αὐτῶν καὶ Ραίτειον, καὶ ὁ Α'-
χαιῶν λιμὴν, καὶ πᾶσι ἄλλα ἀποσο-
εῖτο. Ἀβυδὸν δὲ ἀπέπεσον ἐπο-

phylam, captisque aliquot ex ea
classe navibus, reliquis insidia-
bantur.

Interea P. Scipio in Aetoliam
venit cum consule, acceptoque
exercitū à Manio, bellum oppi-
datim circumferre contempsit,
ut rem exiguam: permittens A-
tolis rursum legationem in ur-
bem: maluit enim properare ad-
versus Antiochum, priusquam
consulatus fratris elaberetur.
Duxit autem per Macedoniam
Thraciamque ad Hellepontum,
difficili molestaque via, nisi eam
munisset Philippus Macedo, &
deducens præbuisset hospitia,
jam antè extractis pontibus &
annona præparata: quamobrem
statim Scipiones remisérunt ei
reliquum pecuniæ debitæ, sicut
senatus mandarat, si obsequen-
tem invenissent. Prusæ regi Bi-
thynorum scripserunt comme-
morando quàm multis regibus
amicis ac focis pop. Rom. regna
auxerit: Philippo quoque Mace-
doni victo regnum relictum, si-
lium obsidem reddidit, remis-
sam pecuniam debitam: Quibus
lectis Prusia libenter societatem
adversus Antiochum inivit. Livius
autem præfectus classis, post-
quam audivit Scipiones esse in
itinere, Pausimacho Rhodio cum
navibus Rhodis & parte suarum
relictis in Aolide, cum majore
parte navigavit in Hellepon-
tum, ut eos exciperet: moxque
Sestus, Rhætium, Achaorum
portus, & alia quædam oppida
ei se dediderunt: Abydum ve-

Romanī
Philippo
pecuniam
debitam
remittunt.
IOI

Prusia so-
cietatem
cum Rom.
inivit adver-
sus Antio-
chum.
Pausima-
chus Rhod-
us.

Oppida se-
se Roma

nis dedentia,

Polyxenida commentum.

102

rò imperata detrectantem oppugnabat. At Pausimachus, post discessum Livii, multa tentans exercebat suos, compingendo varias machinas: trullas quoque ferreas igniferas longis contis suspendebat, ut ignis multum promineret in mare è suis nàvibus, & in hostiles propinquantes incideret. His studiis occupatum Polyxenidas, Antiochi classis præfectus, & ipse Rhodius, sed tum exul, insidioso commento aggressus est, pollicendo traditum se classem, si ille adjuvaret suum in patriam reditum. Suspecta fuit hominis vafrities, & aliquandiu pulchrè dolos cavit Pausimachus, sed postquam à Polyxenida accepit literas de prodicione, scriptas ipsius manu & vidit eum solvissè ab Epheso, socios navales per simulationem frumentatum dimissos: ratus neminem commissurum ut adversus semetipsum indicia manu sua testata daret, nimium credulus neglexit excubias, & suos ipse quoque frumentatum dimisit. Polyxenidas, ubi animadvertit dolum succedere, mox suos accersivit, & Nicandrum archipiratam cum paucis Samum transfudit, ut armatos per terram ad tergum hostium duceret: ipse media nocte solvit, & ante diluculum in dormientes adhuc irruit. Pausimachus repentino & inopinato malo territus, jussit milites relictis navibus è terra repugnare, sed quum etiam à tergo

λιόρκει. Πανσίμαχος δ' αἰχμαλωτῶν Λιβύης, πείσας τε πυκνὰς καὶ μελέτας τῶ ἰδίων ἐποιεῖτο, καὶ μηχαναίς ποικίλαις συνειστηγυνο, πυρφόρα τε ἀγνεῖα σιδηρεὰ ἐξήπτε κοντῶν μακρῶν, ἀμφοτέρω τῶ πύρ ἐς τὸ πύλασθαι ἵνα τῶν μὲν ἰδίων σκαφῶν πολὺ πᾶσιν, τοῖς δὲ πολεμίοις ἀποσίουσαν ἐπιπίπῃ. Ἐαυτὸν τὰδὲ φιλοπᾶνδρον Πολυξενίδαο ὁ Ἀντίοχος κἀναρχοῦ, Ῥόδιος τε ἂν καὶ ὁδὲ, καὶ πρὶν ἀπῆλθαι ἐπέσαν τῆς πύργου, ἐνθρόνον Ἰσπανίαν τὴν Ἀντίοχου εὐλοὺν ἐγχεῖται, εἰ σιωδοῖτο συμπροξεν εἰς κρητὸν αὐτῶ. ὁ δὲ Ἰσπανίαν μὲν ἐπίκλοπον ἀνδρα καὶ πυνύρον, Ἐ ἐς πολὺ κελῶς ἐφυλάσσοτο ἡρώωντο δ' αὐτῶ τὸ Πολυξενίδαο πρὸ τῆς ἀποδοσίας ἐπιπύλλω ἀντόγραφοι, καὶ ἐπ' αὐτῇ καὶ ἀναλύσαντο δὴ τὸ τ' Ἐ φέσται, καὶ τὴν στρατὸν ἰσχυροῦντο ἐς κρητολογίαν περιπέμπει ὁ Πανσίμαχος, τῶν τε ἀναλύσαντων ὄρων, Ἐ σὺν ἰλιπίσας ἀνὴρ πρὸ ἀποδοσίας ἐπιπύλλω ἀντόγραφοι σὺν ἀληθῶντα τιμῆσιν, πύργου πύργου, ἐξέλυσε τὰς φυλακὰς, Ἐ ἐς σπυλογίαν καὶ αὐτὸς ἀπέπεμπεν. ὁ δὲ Πολυξενίδαο, ἐπεὶ κρητῶν αὐτὸν ἐνθρόνον, αὐτῶ τὴν πύργου σκευὴν σιωῆσας, Ἐ Νικανδρὸν τὸ πρῶτον σὺν ὀλίγοις ἐς τὴν Σαμῶν ἀπέπεμπει καὶ τῶν γλῶσσοπύργου τὸ Πανσίμαχος θυροποιεῖν. εἰ δὲ μίσαν νυκτὸς αὐτὸς ἐπέπαι, καὶ πρὸ τῶν ἰωνικῶν φυλακῶν ἐπιπύργου ἐπὶ κρητῶν. ὁ δὲ, ἐπὶ αἰφνιδίᾳ κρητῶν καὶ ἀδικησῶν, τὰς στρατῶν ἐκίλυσε, τὰς καὶ ἐκπολεμίας. ὡς περὶ αὐτῶν δ' ὀπίωθεν αὐτῶ

αὐτῶν ἔτι Νικάνδρος, νομίστες κὲ τὴν
 γλῶσσοι ἀειλήθησαν ἐκ τῶν ἐπιεικῶν
 ἄλλων μόνων, ἀλλ' ὡς νεκρῶν, πε-
 λυτοὶ ὑπάρχοντες, πάλιν ἐς τὰς ναῦς
 ἐνέσκαψε Ἰουλιανὸν. ὁ δὲ πρῶτος τε
 ἐς μάχην ἀνήγετο, κὲ ὡρῶν ἐπι-
 πτεῖτε, λαμπερῶς ἀγωνίζομεν. ἔτι
 δ' ἄλλων οἱ μὴ ἐληφθησαν, οἱ δ' ἐπι-
 πάλοντο. κὲ τῶν νεῶν ἐπὶ τὰ μὲν αὖ
 τὸ πῦρ ἔφερον, ἐδένον αὐτῶν Διέ-
 τλῶ φλόγα σπασίοντο, ἔφθονον
 τὰς δ' λοιπὰς ἔκαστον ὁ Πολυξενί-
 δας ἀναδιείρητο, ἐς τὴν Ἐφέ-
 σον κατήχη. κὲ ἐπὶ τῆδε τῇ νύκτι
 Φάκαμα ἀδίδε κὲ Σάμος κὲ Κύμη
 ὡς ἄντιοχον μεταπέτετο. δεύσας
 δ' ὁ Λίσιος ὡς τῶν σφετέρων νεῶν,
 ὡς οὐ τῇ Αἰολίδι καταλειπῶν, κὲ
 ἀπεδύλω ἐς αὐτὰς ἐπύνηται, ἔτι
 ἄλλων ὡς αὐτὸν ἰσχυροῦ. Ἰδοὺ
 τε Ῥωμαίοις ναὺς ἔπρασ ἔκαστον ἔ-
 πιπεπον. μικρὸν δ' ἀφελόντες, ἄ-
 πεντες ἀνεβίβησαν, καὶ ἐπὶ τὴν
 Ἐφέσον ἔπλεον, ἐς ναυμαχίαν ἐ-
 σκευασμένοι. ἐδένον δ' αὐτοῖς ἀν-
 τιπάλοντο, τὸ μὲν ἡμῶν τῶν
 νεῶν ἐς ἐπίδειξιν ἔστησαν οὐ μείση τῇ
 θαλάσῃ μίχρη πολλῶν. ταῖς δ'
 ἰσχυροῖσι ἐς γλῶσσοι μάχην κατα-
 χθίντες ἐπολιόρμησαν μίχρη Νικαν-
 δρος αὐτῶν, οὐ τῶν μεσογαιῶν ἐπι-
 πτεῖτον, τὴν τε λείαν ἀφείλετο, ἔτι
 ἐς τὰς ναῦς κατήδησαν. οἱ μὲν δὲ
 πάλιν ἐς Σάμον ἀνήγοντο, ἔτι ἄλλων
 ἔλθε Λίσιος τῆς ναυαρχίας.

Τοῦ δ' αὐτοῦ χρόνου Σέλευκος ὁ
 Ἀντιόχου τὴν Ἐφέσον γλῶσσοι ἔδενον,
 κὲ Περσικῶν περιεμάθητο, τὸς ἀν-
 δρας ἐς τὴν πόλιν κληθέντας ὁ-
 ρῶν ὁ Ἐφέσιος ἐς Ἐλεῖαν τὸ τῆς
 ἀρχῆς ἐπίσημον διέπελθε κὲ ἀπεδύλω,
 κὲ σὺν αὐτῷ Λίσιος Ἀμείλιος

Nicander impetum in eum face-
 ret, per nocturnum errorem, pu-
 tans terram occupatam à pluri-
 bus, rursum naves conscendit
 trepidè: primusque se opposuit
 hostibus, & primus impigrè pu-
 gnans interfectus est: reliqui aut
 capti aut caesi sunt: naves septem
 tantum effugerunt, micantibus
 flammis deterrentes hostem ne
 accederet propius: reliquas vigin-
 ti Polyxenidas remulco pertraxit
 Ephesum. Post eam victoriam
 Phocaea rursus & Samus & Cu-
 ma defecerunt ad Antiochum.
 Tum Livius, veritus nequid suis
 navibus in Æolide relictis accide-
 ret, festinus ad eas rediit: quò
 etiam Eumenes occurrit. sed &
 Rhodii viginti alias naves Roma-
 nis miserunt. Itaque brevi mora
 interposita omnes receptis ani-
 mis navigarunt Ephesum, ordi-
 natis navibus tanquam ad præ-
 lium: quumque nemo ex adver-
 so prodiret, dimidium classis in
 alto diu ostentaverunt: reliquis
 navibus appulsi ad terram, de-
 prædabantur hostium littora:
 donec Nicander invasit eos à re-
 gione mediterranea, & præda
 recepta in naves compulsi; illi
 rursus ad Samum appulerunt,
 elapso jam præfecturæ Livii tem-
 pore.

Per eosdem dies Seleucus, An-
 tiochi filius, Eumenis terram po-
 pulabatur, & Pergamum obside-
 bat, conclusis in eam hostibus:
 quamobrem Eumenes Eleam,
 quæ ejus regni navale est, sine
 mora trajecit, & cum eo L. Æmi-
 lius

Paulsima-
 chi inter-
 tus.

Rhodii vi-
 ginti naves
 ad Roma-
 nos mit-
 tunt.

Selencus
 Antiochi
 F. Perga-
 mum ob-
 sidet.

L. Æmilius
Regillus
successor
Livio mil-
sus.

103

Diophanis
virtus.
Pergame-
norum ti-
miditas.

lius Regillus, successor Livii: cōdem & ex Achaia venerunt auxiliaries Eumenis mille pedites: & centum selecti equites, duce Diophane. Qui quum è mœnibus prospexisset Seleucianus ludentes contemptim & potantes, suasit Pergamenis ut secum in hostem erumperent, quod quum illi non sustinerent facere, suos pedites equitēque armatos, & ante mœnia productos, iussit quietos stare, paucitatem eorum ac timiditatem diu contemnentibus hostibus. At ille circa prandium occupatos invasit, turbatamque stationem eorum coëgit terga vertere; ceteros, dum ad arma prosiliunt, & equos infrenant, aut pavidos & abruptis vinculis fugientes persequuntur, aut stare nolentes non possunt ascendere, Diophanes vicit egregiè, Pergamenis è muro acclamantibus, ac ne tum quidem prodire audentibus. caesis enim quotquot in tant celeri virtutis ostentatione assequi poterat, cum captivis viris cquisque in præsidium urbis rediit. Postero die in eundem locum processit, ne tum quidem Pergamenis sequentibus. Seleucus cum equitum turmis accessit propius, potestatem pugnae faciens: quievit Achæus, non discedens à mœnibus, & occasione oppertens: ubi verò post

Ρηθύλῳ, ὁ Λεῖος τὴν ναυαρχίαν παρεδεδυγμένος. ἦγον ἢ κ' ἑξήκοντα ἄρχων Εἰρήνης σύμμαχοι χίλιοι πεζοί, & ἰππικεῖς ἕκαστον ἐπιπέκτου. ὦν Διοφάνης ὁ στρατὸς διὰ τῆς τείχους ἰδὼν τὰς Σελευκεῖας πύζοντας τε κ' μεθυστας ἐκρηγνόντας, ἐπέθετο τὰς Περραμηνῶν αὐτῶν σωκεδραμένῳ ἐπὶ τὰς πολέμιους. ἐκ ὑφισταμένων δ' ἐκείνων, ὥπλισε τὰς ἰδίους χίλιους, & τὰς ἕκαστον ἰππικίας, & παραγγαλὴν ἐπὶ τὰ τείχους ἐσηθεν ἀστραμένῳ, ὑπερρωμένων αὐτῶν ἐς πολὺ τῶν πολέμιων, ὡς ὀλίγους τε κ' ἐτολμώντας ἐς χεῖρας ἔλθειν. ὁ δ' ἀεὶ ταπεινῶν ἐπιδραμῶν, ἐδοξόσθητε & ἐπεψάλε τὰς ἀστυλίας. ἦ δ' ἄλλων ἐπὶ τῷ ὅπλῳ ἀναπηδώντων, & τὰς ἰππικίας ἀεὶ ἀναπιδώντων, ἢ φύγοντας διακρίντων, ἢ δυσχερῶς ἀναδανόντων, οὐκ ἐυσταθῶντων, ἐκράτηεν πῦν λαμπρῶς ἐπιδρόντων ἀναθεν διὰ τῆς τείχους ἦ Περραμηνῶν, κ' ἄδ' ἐπὶ τῷ ἀστυλῶν ὑφισταμένων. κτεῖνας δ' ὅσους ἐδύνατο, ὡς ἐν ἐπιπέκτῳ ταχέως, & πῶνας ἀρχαίως ἐλὼν ἀνδρας τε & ἰππικίας, ἐπανήκῃ κ' σπεδῶν κ' ἦ ἐπίσης αὐτῶν ἴση τὰς Ἀχαιῶν ἐπὶ τὸ τεῖχος, ἐδὲ τότε ἦ Περραμηνῶν αὐτῶν σωκεδρόντων. Σέλευκος δ' ἰππῆσι πολλοῖς αὐτῷ ἀστυλῶν ἀστυλῶν ἦ ὅ ἵ τότε μὲν οὐκ ἐπέθηκε, παρ' αὐτὸ τὸ τεῖχος ἔστος, ἀλλ' ἐφυλάσσετο. ἐπεὶ δ' ὁ Σέλευκος, παραμένους ἐς μεσημέριον,

καὶ τὸν αὐτῶν Ἀδίου Ἀιμίλιου Ρηθύλῳ.] Rescribendum esse Ρηθύλῳ non ex interprete solum, sed ex Livio quoque lib. 37. c. 58. patet. Florus itidem lib. 2. c. 8. Igitur duce Emilio Regillo, adremigantibus Rhodius tota (Antiochi classis) laceratur.

Πάλλου

βελαν, κρημότων ἤδη τῶν ἰππέων
 ἐπέφερε καὶ ἐπανήει, τοῖς πελο-
 ταίοις αὐτῆ ὁ Διοφάνης ἐπιπέμ-
 νθη ἔ Ἰουδοποίησας, καὶ βλάψας
 ὅσα ἔ τότε δυνατός ἦν, ἐνδὺς ἐ-
 πανήει πάλιν ἐπὶ τὸ τεῖχος. ἔ τὸν
 δὲ τὸ τροπον σωεχῶς ἐν τε χορτο-
 λογίαις ἔ ζυλείαις ἐνεδρόσων αἰετι
 καὶ ἐνοχλῶν ἀπὸ τε Περγαμῶν τὸν
 Σέλευκον ἀνέστησε, ἔ ἀπὸ τῆ ἀλλης
 Εὐφροσύνης χείρας ἐξήλασε. Πολυξενι-
 δα ἔ ἔ Ἄρμενίοις μετ' ἔ πολὺ γί-
 νεται ναυμαχία ἀπὸ Μυονήσων,
 ἐς τὴν συνήσων, Πολυξενίδας μὲν
 ναυτὶν ἐνενησονται κρητοφρακτοῖς,
 Λεόντι ἔ ἔ Ἄρμενίαν ναυαρχῶ
 ἐνδοσῶντα ἔ τερσί. καὶ τῆσων ἔ-
 σων ἐν Ρ'οδῶς πέντε καὶ εἰκοσι, ἂν
 ὁ στρατηγὸς Εὐφροσύνης ἐπέτακτο μὲν
 ἐπὶ τῆ λαμῶ κέρως ἔδων ἔ ἐπὶ τῆ
 τεσσ Πολυξενίδαν πολὺ παρῶντα
 Ἄρμενίαν, ἔδασε τε μὴ κυκλω-
 δεῖν, ἔ παρῶ πλείους ὀξείας, αἰτε
 κέρως ναυτὶ καὶ ἐρέταις ἐμπείροις
 θαλάσσης, τοῖς ναυτὶ τῶν πυρφόρων
 τῶ Πολυξενίδας παρῶ ἐπῆγε λαμ-
 πομένας τῶ πυρῶ πῆντοθεν. οἱ δὲ
 ἐμβαλεῖν μὲν αὐτῶσ ὅση ἐτόλμων,
 ἀλλ' ἔ τὸ πῦρ, κύκλω δὲ αὐτῶσ
 ἀπὸ πλείοντες, ἐνέκλιον τε καὶ θα-
 λάσσης ἐμπύσαντο, καὶ ἐς τοῖς ἐ-
 πωπῶσ ἐτύπεντο ἔ μίχρα Ρ'οδίας
 νεῶν ἐς Σιδονίαν ἐμβαλέσασ, καὶ τῆ
 πληγῆς ἐντοῦ ἔχουρῶσ, ἀγκυρῶσ
 ἐμπύσαντο τῆ Σιδονίας ἐς τὴν Ρ'ο-
 δίαν ἐπέγη τε καὶ σὺνέδησεν ἀμφω
 ἀπὸ ἀλλήλας. ἔδεν τὴν ὁ ἄγων αἰ-
 τρεμένοντων ἔ σκαφῶν τοῖς ἐπιτά-
 ταις, ὡσπερ ἐν γῆ, ἔ παρῶσων
 ἄλλων ἐς ἐπιηροῦσαν ἐκροτέρη πολ-
 λων. φιλονεικία τε παρῶ ἀμφὶν ἐγένετο λαμπαρῶ, καὶ τὸ μίσην ἔ Ἄν-
 τῶσ νεῶν, ἔρημον ἐκ τῆσων ἔχουρῶσ, καὶ Ἄρμενίαν ἔσος διέπλεον,

meridiem fessos equites vidit re-
 verti in castra, magno impetu in
 postremum agmen incurrit, rursusque
 tumultu incusso, & caesis abeuntium
 tergis in urbem se recepit. Ad eum
 modum pabulantes lignantesque saepius
 adortus ex insidiis, ex agro Pergameno
 Seleucum movere castra coegit, & omnino
 a regno Eumenis expulit. Paulo post
 Polyxenidas cum Romanis navali praelio
 certavit ad Myonnesum, ducens naves
 stratas x c. quibus Regillus lxxx i i
 navium classem opposuit. In his erant
 xx v Rhodiarum, quibus Eudorus in
 sinistro cornu praefuit. qui quum videret
 in altero cornu Polyxenidas aciem
 evertam multum ultra Romanam,
 veritus ne dextrum cornu amplecteretur
 & circumiret, naves suas in alterum
 cornu concitavit longe omnium celerrimas
 & eas quae ignes praese portabant,
 primas Polyxenidas objecit. Regiae
 metu ignis adversi non ausu concurrere,
 obnavigabant eas, & obliquas se ad
 ictus praebentes fatiscabant: donec,
 quum una Rhodia rostro percussisset
 Sidoniam, ancora ictu ipso excussa, e
 sua in Rhodiam infixam, ambas colligavit:
 unde certamen exortum est terrestri simile.
 Quumque aliae multae in utriusque
 auxilium confluerent, acris fuit contentio:
 atque ita media pars navium a suis
 desertis praequam sentiret, a Romanis
 circumventa est.

Seleucus
 regno Eumenis a
 Diophane
 expulsus.

est. Ut verò sensere, fuga deinde fuit, amissis regis undetriginta navibus: ex quibus tredecim unà cum vectoribus captæ sunt: Romani duas tantum amiserunt: Polyxenidas Rhodiam unam secum Ephesum abduxit. Sicutum ad Myonnesum pugnatum est classibus, de qua pugna nondum audierat Antiochus, quum Chersonesum muniret ac Lyfimachiam: ratus, id quod erat, eam magni momenti fore contra Romanos: quibus & per reliquam Thraciam cum exercitu transire fuisset perdifficile, ni Philippum habuissent socium. Verum quia Syrus inconstanti erat ingenio, levibusque de causis mutabili, cognita clade ad Myonnesum accepta, omnino perterritus est, deum aliquem insidiari sibi existimans: omnia enim præter opinionem cadere, Romanis mare obtinentibus, in quo se multum putabat præcellere. Annibale clauso in Pamphylia: Philippo hostem deducente per invia: quem maximè crediderat fore acceptarum injuriarum memorem. His rebus omnibus territus, & deo jam mentem adimente, ut fieri solet imminentibus calamitatibus, Chersonesum deseruit temerè, non expectato conspectu hostium, ac ne apparatu quidem inde translato aut incendio quem cumulaverat: magnum numerum frumenti, armorum, machinarum, pecuniæ: sed his omnibus integris relictis in usum hostium, Lyfimachienses quo-

Navale prælium ad Myonnesum cum Antiochi clade.

Antiochus, deum aliquem sibi insidiari credit.

Annibal clausus in Pamphylia.

Antiochus mente capitur.

ἢ τὸς πολεμίου ἀγνοῦντας ἐπὶ ἐκκυλιν. ὡς δὲ ἔμελλον ποτὲ ἐπιγνηστο Φυγὴ ἢ τρηπὴ· & διεφθάρσαν Ἀντοχῶ νῆες μίαις δευσοῦ τελευτοῦν· ἂν τρισκαίδεκα αὐτοῖς ἀνδράσιν ἐλίθησαν· Ῥωμαίων δ' ἀπώλοντο μίαις δύο. ἢ ὁ Πολυξείδης τῷ Ῥοδίων ναῦ ἐπαγούρηθη, ἐς τὴν Ἐφῆσον κατήχθη. τότε μὲ δὴ τῇ ναυμαχίᾳ τῇ αἰεὶ τὴν Μυοννησον ἰὼ τέλει. ἔπει δ' αὐτῆς ὁ Ἀντοχῶ αἰδομένηθη, Χερρόνησον τε ἢ Ἀσυμαχίαν ἐπιμελῶς ἀχρῶσεν, μίαια (ὡς περ ἰὼ) τὸ ἔργον ἠγέρματα· ἐπὶ Ῥωμαίους· ὅπου γὰρ ἐ τὴν ἄλλω Θρακίᾳ διελθεῖν στρατοπέδῳ, δύσόδουτον αὐτοῖς ἀν ἐγγέτο καὶ δύνεσθαι, εἰ μὴ Φιλίππου διεφερεν. ἀλλ' ὁ Ἀντοχῶ, ὡς ἢ τὰ ἄλλα κρυφάνεσ αἰεὶ, ἢ τυχὺς ἐς μεταβολῶν, ἐπὶ τ' ἡσους ἦοστο τ' αἰεὶ Μυοννησον, πάντην ἐξεπλάγη, ἢ νομίσεια αὐτῶ τὶ διαμνηθὸν ἐπιπαλθεῖν (ὡς δὲ ἢ λόγον ἐκισον χρωεῖν, Ῥωμαίων ἐν τῇ Ἰαλιάσῃ κρυπτοῦντων, ἐν ἣ πολὺ παρῶχην αὐτὸν ἐνόμιζε, τ' Ἀντοχῶ ἐς Παμφυλίαν κρυπτοκελευσῶν) Φιλίππου ἢ Ῥωμαίους πύραυροποιετας ἀβάτες ἀδῶς, ὃν μάλιστα μνησικακήσαν αὐτῶς ὡς ἐπισην ἰσολαμοανεν) ἰσο δὴ πῶνδε πάντων ἐκταροσσομήρις τε, & ἴσῳ βλάπτωνται ἢ δὴ τὸς λογισμοῦς (ὅπερ ἄπεισι, παρσπόντων ἄτυχημάτων, ἐπιγίγη) Χερρόνησον ἐξέλιπεν ἀλογίως, περὶ ἐς ἑστῶν ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις· ἔτε μετεῖσῶν ὅσῳ ἰὼ ἐν αὐτῇ σίτησῳ στωρῶ μείσῳ πολὺς, ἢ ἄπλα, ἢ ἠσῆμαται, ἢ μηρονή· ἔτε ἐμπερήσει· ἀλλ' ἠγίαις ἀφορμῶς, τοσούτῳ τοῖς πολεμίοις κρυπτοῦν. Ἀσυμαχίαις τε αὐτῶ

τε αὐτῷ καθ' ὅπερ ἐν πολιορκίᾳ
 συμβούλους μετ' οἰκωγῆς, ἀμφὶ
 γυναιξὶ καὶ παῖδαις, ὑπερωρεθῆ-
 μόνου ἔδραπλε ἔπειτ' Ἀβυδὸν
 εἰσῆλθε τὸς πολέμιους ἐπινοῶν, καὶ
 τῷ λοιπῷ ἐπ' ἐλπίδα ἔπολέμου
 πύσαν ἐν τέτρῳ πύργῳ. ἔμην
 ἔτε δ' Ἀβελὴν ἐφύλαξεν ὑπὸ θεο-
 βλασίαις, ἀλλ' ἐς τὸ μεσόγαλον ἠ-
 πέχευε, ἐπανελθὲν φθάσαν τοὺς
 πολέμιους, ἀδὲ πῦρ φυλακὴν ἐν τῷ
 Ἀβελῶνι κατέλιπε. εἰ δ' Ἰσκιπίων-
 ἐς, ἐπὶ τῷ ἀνεχωρήτους αὐτὸς ἐ-
 πύδοτο, Λυσισμάχειαν τε θρόνον
 κατέλασον, καὶ τὸ ἐν Χερρόνησῳ τη-
 ραυρὰν τε ἐπέπων κρατήσαντες, τὴν
 Ἐλευσίνον, ἔρημον ὄντα φυλα-
 κῆς, ἐνθὺς ἐπύραν μετ' ἰσοσυδῆς ἐ-
 φθασάν τε Ἀντιοχὸν ἐπὶ ἀγροῦσιν
 ἐν Σαρδεσίς γηροῦροι. ὁ δ' ἐκπλα-
 γεῖς ἔβαρυνθη, καὶ τὰ ἴδια αὐτῷ
 ἀμφὶ πρήχεται ἐς τὸ δαίμονιον ἀνα-
 πθεῖς, Ἡρακλείδην τὸν Βυζάντιον
 ἔπεμπε ἐπὶ Σκιπίωνας, ἐπὶ Ἀλε-
 λυσοῦ ἔπολέμου. Σμύρναν τε καὶ
 Ἀλεξάνδρειαν αὐτοῖς διδόν τῶν ἐπὶ
 Γραυκίῳ, καὶ Λάμψακῳ, δι' ἃς
 ἤρξεν αὐτοῖς ὁ πόλεμος, ἔτι τὸ ἡ-
 μισοῦ τὸ δαπάνης τὰδ' ἔπολέμου.
 ἐντέλετο δ' ἐπὶ δεῖο, ἔπειτ' Ἰάδων
 πόλεων δαύμα καὶ τῶν Ἀιολίδων ὅσων
 τὰ Ῥωμαίων ἐν τῷδ' ἐπὶ ἀγῶνι ἐ-
 λοντο, καὶ ἐπ' ἄλλο ἀπείθεν οἱ Σκι-
 πίωνες. ταῦτα μὲν ἔρχον ἐς τὸ Φινερόν
 λέχρον ὁ Ἡρακλείδης· ἴδιον δὲ πρὸς
 Παιπλίον Σκιπίωνα ἔφερε περὶ Ἀν-
 τίοχου χρημάτων τε πολλῶν ὑποχρέ-
 σης, καὶ ἔπειτ' ἀπέστειλε. ἤρκει
 ἡδ' αὐτὸν ἐν τῇ Ἐλλάδι ὁ Ἀντίοχος,
 ἐς Δημητριάδα ἐν Χαλκιδίῳ Ἀλε-
 κλιόνα, καὶ τὸ πῦρ Σκιπίων ὁ
 Κορνηθὸν ὕστερον ἔλων τε καὶ κατα-

que, tanquam urbe capta, cum
 uxoribus & liberis ad se confu-
 gentes flentesque despexit, in u-
 nicam curam intentus, quomodo
 Romanos Abydo arceret, &
 in eo spem belli reliquam collo-
 cans. Attamen ne hunc quidem
 trajectum custodivit diis men-
 tem adimentibus: sed in medi-
 terranea ut hostem præveneret
 properans, nullum ibi reliquit
 praefidium. Tum Scipiones, dis-
 cessu ejus cognito, cursim oc-
 cuparunt Lyfimachiam: & po-
 titi in Chersoneso thesauris ar-
 mamentariisque regiis, Helle-
 spontum incustoditum trajec-
 runt properè, & Antiochum
 apud Sardeis assecuti sunt, i-
 gnarum omnium: quo terri-
 tus dolebat, errata sua in for-

105
 Scipiones
 Lyfima-
 chiam oc-
 cupant.

Herclides
 Byzantium
 ad Scipio-
 nes pacis
 legatus
 missus ab
 Antiocho.

tunam referens. Moxque Hera-
 clidem Byzantium misit ad Sci-
 piones, ut de pace ageret: of-
 ferens Smyrnam, Alexandriam
 ad Granicum, Lampfacumque,
 quæ belli causâ fuerant, & im-
 pensæ in bellum factæ partem di-
 midiam, mandatum etiam habe-
 bat, ut Ionicas quoque ac Æoli-
 cas civitates, quæ partium Ro-
 manarum fuerant, & si quid ali-
 lud Scipiones peterent, conce-
 deret. Hæc Heraclidi commissa
 sunt, proferenda publicè; priva-
 tum autem P. Scipioni justus est
 polliceri ingens auri pondus, &
 filii restitutionem sine pretio: ce-
 perat enim eum rex in Græcia, à
 Chalcide petentem Demetria-
 dem. Is erat Scipio qui postea
 Carthaginem captam diruit, se-
 cundus

Scipio,
 Carthagi-
 nis diru-
 tor, capti-

vus apud
Antio-
chum.

Paulus,
Scipionis
pater.
Perseus
Macedo.

cundus post hunc Africanus cog-
nominatus, Pauli filius, ejus qui
Perseum Macedonem cepit, Scipio-
nis nepos ex filia, & adoptio-
ne filius. Scipiones in concilio re-
sponderunt Heraclidi sic, Si Antio-
chus pace opus habeat, oportere
cum non solis Ionicis Æolicisque
civitatibus decedere, sed omni
citra Taurum Asia: & præstare
omnem impensam ejus belli quod
ipsius culpa excitatum esset.
Privatim autem Publius dixit
Heraclidi, si rex, dum Lyfima-
chiam & Cherfonesum tenebat,
has conditiones Romanis obtulisset,
libenter accepturos fuisse:
fortassis etiam si prohibiti fuissent
Hellespontum trajicere: concessio
verò transitu, & non solum freno,
sed etiam fessore accepto, non posse
cum verba dare: pro benigna
voluntate habere se regi gratiam,
majorem habiturum ubi filium
repperit: in præsentia fidele
consilium dare, ut conditiones
accipiat, priusquam experiatur
aliquid durius. Post hæc Elæam
æger delatus est, relicto apud
fratrem legato Cn. Domitio.
Antiochus verò, sicut antea Phil-
lippus Macedo, ratus etiam victo
sibi nihil auferri posse amplius,

106

P. Scipio
æger Elæ-
am dela-
tus.

σκάψας, & δούπερ ἐπὶ τῶνδε Σκι-
πίωνι Ἀφραγκῶνος ὀνομασθεὶς, Πάυ-
λου μὲν υἱὸς, ἔσπερσεν τὴν Μακεδῶνα
ἐλόντων, Σκιπίωνος δὲ τῶνδε θυ-
ρατεῖδες, καὶ ἡσθ' ἡσθ' παρ. καὶ ἡμῶν
οὐδ' οἱ Σκιπίωνες Ἡρακλείδῃ τῶνδε
ἔδσαν τῶνδε δόκωσιν, εἰάν ὁ Ἀν-
τιοχὸς εἰρήνης δεήσῃ, μὴ τὸ Ἰά-
δων μηδὲ τῶν Ἀιολίδων αὐτὸν ἐκ-
σῆναι πόλεων, ἀλλὰ πείσῃς τὸ ἐπὶ
ταῖς Ταύροις, καὶ τῶνδε διαπίλῃς ἔσπε-
πολέμου πύσων ἐσνεγκεῖν δι' αὐτὸν
ἡσορῆσθαι. ἰδίᾳ δὲ ὁ Πέπλιος ἔφη τῶνδε
Ἡρακλείδῃ, Ρωμαῖοις, εἰ μὲν ἐπὶ
Χερσονήσου καὶ Λυσιμαχίᾳ κρατῶν
ὁ Ἀντιοχὸς ταῦτα προσέτιθεν, ἀ-
σμένους ἀν' λαθεῖν πύσῃ δ' εἰ καὶ
μόνον ἐπὶ τὴν Ἐλλάδα πάντας ἀφ' ἡμῶν
ἐφύλασσε· νῦν δ' αὐτὸς ἡδὴ πε-
ρῶσανταίς τε & ἐν ἀσφαλείᾳ ἡσομέ-
νες, καὶ τὴν ἑλάνων (φασὶν) ἐνθέν-
τας, & ἐπὶ τῶνδε ἑλάνων τὴν ἵππον ἀ-
νασάντας, σὺν ἀνέξεσσι ἀφ' ἡμῶν
ἐπὶ λόγοις. αὐτὸς δὲ ἑλάνων ἐδένει
τῶνδε βασιλεῖς τὸνδε προσερέστας, & μῶν-
λον ἐσπῶσθαι, λαθεῖν τὸνδε ἀμέγε-
σθαι δ' αὐτὸν ἡδὴ καὶ συμβεβῶσθαι
δέσποσθαι πᾶσι προσερέστας, πῶν ἐς
πέσων ἐλθεῖν μεζόνων ἐπιταγῶσθαι
των. ὁ μὲν δὲ Πέπλιος, ἑσπῶτα εἰ-
πάν, ἐς Ἐλάμην νοσηλασόμενος ὑ-
περέσει, σύμμοσουλὸν τῶνδε ἀδελφῶν
Γνεῶν Δομίπῳν ἡσπυλιπῶν. ὁ δ' ὁ
Ἀντιοχὸς, οἶον πᾶσι Φίλιππος ὁ

Μακεδῶν, εἰηθεὶς τῶνδε τὸνδε ἐπιταγῶσθαι πῶν ἐδένει τὸνδε πόλεμον ἀφ' ἡμῶν
ρῶσθαι,

Paulus est υἱὸς τοῦ Περσέα τὴν Μακεδῶνα ἐλόντων.] Turpis Appiani error
est, quod Scipionem hunc ab Antiocho captum, eum esse statuat, qui
Carthaginem everterit, atque Pauli Æmilii natura filius à Scipione Majore
adoptatus fuerit. Aliter docent Plutarchus, Cicero, Livius, Valerius &
alii. Sed hunc errorem jam pridem Bongarsius ad Justini lib. 31. cap. 7. &
Frinshemius ad Flori l. 2. c. 16. notarunt.

ρήσοις, σιωπέσασε τὴν στρατιάν. ὅτε
 τὸ πῆλον τὸ Θουαίρων, ἔμελλεν
 ἀπὸ τῆς πολέμιων. Ἐ Σκιπίων τὴν
 ἀπέπεμπεν ἐς Ἐλαμν. ὃ ἢ τοῖς ἀ-
 γροσι σιωπέσασθε μὴ μέγα δὲ τὸ Ἀν-
 τιοχον, ἕως αὐτοῖς ἐπανέλθαι. καὶ τὰ
 δὲ πεισθεῖς ὁ Ἀντιόχου μετεσφα-
 τοπέδωσεν ἀμφὶ τὸ ὄρος τὸ Σίτυ-
 λον· τείχος τε κρητόρον τὰ στρατο-
 πέδω σφαιτέριον, καὶ τὸν Φρυγιαν
 ποταμὸν ἐν σφαιτέριον τοῖς πολέμοις
 ἐτίθειτο, ἵνα μὴ σὴ ἀκὼν ἀναγκά-
 ζοιτο πολεμεῖν. Δομίτιος ἦ, φιλο-
 τιμῶν τὸν πόλεμον ἐφ' ἑαυτῷ
 κερδιώμα, τὸ ποταμὸν ἐπέσφω μέ-
 λα θροασίως. καὶ ταυτίς ἐκίσσιν ἀπὸ
 Ἀντιόχου Διοχῶν, ἐστρατοπέδωσε.
 τέταρτος τε ἡμέρας ἐφ' ἑξῆς ἐξέταξαν
 ἐκότεροι πᾶσι τὸν ποταμὸν τὸν πο-
 τῶν, καὶ μὴ οὐκ ἐκστρατηγῶν τὴν πῆ-
 πτη ἢ ὁ Δομίτιος ἐξέτασεν αὐτίς,
 ἔπεσαν σφαιτέριον. ὅτε ἀντιπῆ-
 τος ἢ ἢ Ἀντιόχου, τότε μὲν ἐξυ-
 πέρω μετεσφατοπέδωσε· μίαν ἢ ἄλ-
 λην Διοχῶν, ἐκίσσιν ἐς ἐπι-
 χον τὴν πολέμιων, ἐστρατοπέδω Ἀντιό-
 χου καὶ ἀκὼν πολέμοισιν. ὃ ἢ, σιω-
 πεσθεῖς αὐτίς, μεδίει τὰ δέξαν-
 τα, ἔ δυνάμεις ἀν' ἐστρατὴν μόνον
 ἵσταν τὸ τείχος, ἢ καλῶς αὐτὸν ἀπὸ
 τῆς τείχους ἀπομέγαδ, μίχρω φαί-
 σεν ὁ Πάπλιος, ἀκὼν ἤγειτο,
 καὶ πλῆθον φυλάκων· ὅθεν εἰς
 μίχρω περιέτασε. καὶ ἐξῆζεν ἐπὶ
 νυκτὸς ἀμφὸς πᾶσι ἐκστρατῶν φυλα-
 κῶν διεκίσσιν αὐτῶν ἐκότερος αὐ-
 τῶν τὸ μὴ λαὸν εἶχον ὀπλίταιν Ρω-
 μαίων μύλοι πᾶσι τὸν ποταμὸν αὐ-
 τῶν, καὶ μετ' ἐκείνης ἦσαν Ἰταλῶν
 ἕτεροι μύλοι, πρὸς ἐκότερων ἐπι-
 στα ἐρατὸν ἄλλα decem millia sociorum ac Latini nominis : utriusque
 distinguebantur in primam hastatorum aciem, & deinceps in princi-

circa Thyatirenos campos con-
 trahebat copias, non longè ab
 hostibus, & Scipioni filium remi-
 sit Elaem : ille reductoribus ejus
 suafit, ne rex antè in aciem de-
 scenderet quàm ipse in castra re-
 dierit. Antiochus autoritate viri
 motus transfulit sua castra ad
 montem Sipylum, eaque valido
 muro muniit, objecto hostibus &
 amne Phrygio, ne invitus pugna-
 re cogeretur : Domitius autem,
 qui, laudis avidus, per se decer-
 nere cupiebat, audentèr amnem
 transgressus, ad vigesimum ab
 Antiocho stadium castra metas-
 tus est. Per quadriduum infensuens
 instructæ utrinque acies pro val-
 lo steterè, neutris pugnam inci-
 pientibus : quinto die Domitius
 aciem suam in medium campi
 produxit : quumque Antiochus
 non moveret obviam, ipse ad-
 movit ad eum castra propius : in-
 termissoque rursus uno die, per
 præconem proclamari juslit au-
 dientibus hostibus, cras se pugna-
 turum vel invito Antiocho. Ille
 rursus turbato consilio, quum
 posset stare pro vallo, aut hostem
 arcere à munitionibus, donec
 melius haberet Publius, turpe
 putans si certamen detrectaret
 superior numero, parabat se præ-
 lio. Utrique castris progressi sunt
 circa ultimam vigiliam : acies hoc
 maximè modo instructæ sunt.
 Lævum cornu tenebat decem
 millia Romanorum peditum
 juxta ipsum fluvium : his jun-

Thyatireni
 campi.

Scipioni
 filius re-
 missus.

Sipylus
 mons.

Phrygius
 amnis.

principes ac triarios: juxta Latinos stabat Eumenis exercitus, & Achaeorum cetratorum tria millia. In dextro verò erant Latini, Romani & Eumenciani equites, non plures tribus millibus, velites & sagittarii passim intermixti erant: & Domitium stipabant equitum turmæ quatuor. in univèrsùm fuerunt xxx. m. Præerat autem dextro cornu ipse Domitius, & in medio collocavit consulem. Lævum vero dedit Eumeni. Sed elephantorum quos habebat ex Africa nullum existimans fore utilem, cum pauciores ac minores essent, utpote Africani (minores enim majores metuunt) post omnes locavit. Atque ita ordinati sunt Romani. In Antiochi verò exercitu lxx. m. numerabantur: robor erat phalanx xvi. m. Macedonum, ornata ex instituto regum prisco- rum Alexandri Philippique. Hæc media acies fuit in decem partes divisa: carum singulæ in fronte quinquagenos armatos habebant: à fronte introrsus in duos & xxx ordines patebat acies: phalanx muri speciem præ se ferebat, elephantis inter partes eminentibus, tanquam turribus, utrumque phalangitarum latus ala tegebant, altera Gallogræcorum loricatorum: altera Macedonum lectissimorum, quam agema vocabant: hæc phalangem aquabant utrinque. In dextro cornu levis armatura fuit,

ἀσπίδα. ἐπὶ δὲ αὐταῖς τὰ κέρατα κατέσταν, ὅτι μὴ δεξιῶ φίλοι τε

βάρδος· ἐπὶ δὲ τοῖς Ἰπταλοῖς ὁ Ἐυ-
μηνῶν στρατός· ἐπίσταντο, καὶ Ἀχαιοῦν
πελτασταὶ καὶ τεταχθῆναι. ὡδὲ μὲν
εἶχε τὸ λαγόν. τὸ δεξιὸν δὲ Ἰω-
πταῖς οἱ τε Ρωμαίων καὶ Ἰπταλῶν καὶ
Ἐυμηνῶν, καὶ πλείους ἐσθ' ἔσταν
τεταχθῆναι. ἀναμεικταὶ δὲ ἕπα-
σι φίλοι τε καὶ τεταχθῆναι πολλοί, καὶ
ἀμφὶ τὸν Δομίτιον αὐτοὶ ἦσαν ἰπ-
ταῖων ἰλαμ τεσσαρες. ἔσταν μὲν ἐγγίνο-
το πάντες εἰς τεταχθῆναι. ἐπεταχθῆναι
δὲ μὲν δεξιῶν Δομίτιον αὐτός, καὶ
εἰς τὸ μέσον αὐτῶν ἴσταν τὸ ἕπατον
τὸ δὲ λαγὸν ἔδωκεν Ἐυμηνῶν. τὸ δὲ ἐ-
λεφάντων οὗς εἶχαν ἐν Λιβύης, ἐ-
δέναν νομιζάν ἐπιστάχ χρησιμῶν, ὀλι-
γώτερον τε ὄνταν καὶ βαρύτερον, οἷα
Λιβύων (δεδίδοσι δὲ οἱ σμικρότεροι
τῶν μείζονος) ἐστῆσαν ἰπίου ἀπαν-
τας. ὡδὲ μὲν ἀσπίδα τεταχθῆναι οἱ Ρω-
μαῖοι. Ἀντόχῳ δὲ Ἰω ὁ στρατός ἀ-
πταῖς ἰπτακισμῶν, καὶ ἔσταν τὰ
κέραια Ἰω ἢ φάλαγγ καὶ Μακεδό-
νων, ἀνδρες ἐξακισμῶν καὶ μύρια, καὶ
ἐστ' Ἀλεξανδρῶν καὶ Φιλίππου σωστῆ-
ρον ἐπιχρισμῶν. ἴσταν δὲ αὐτῶς ἐπὶ
μῆσταν, διελών, ἀπὸ χηλῶν καὶ ἐξα-
κισμῶν, εἰς δέσταν μῆσταν. ἐστῆσαν ἐκεί-
σου μέρους ἦσαν ἐπὶ μὲν δὲ μῆσταν
πεντήκοντα ἀνδρες, εἰς δὲ τὸ βάρδος
δύο καὶ τεταχθῆναι, εἰς δὲ τὰ πλάσταν
ἐκείσταν μέρους, δύο καὶ ἐκισμῶν. ἢ δὲ
ὄψις Ἰω τὸ μὲν φάλαγγ, οἷα τετα-
χθῆναι. τὸ δὲ ἐλεφάντων, οἷον πύ-
λων. τοῖσταν μὲν Ἰω τὸ πῆζον Ἀντό-
χῳ ἰπταῖς δὲ ἐκείσταν αὐτῶν πα-
ρατεταχθῆναι, Γαλαῶν τε καὶ φερε-
κτοῖ, καὶ τὸ λεγόμενον ἀγῆσταν τὸν Μα-
κεδόνων. ἐπὶ δὲ καὶ οἷα ἰπταῖς ἐπί-
λοκται, καὶ παρ' αὐτὸ ἀγῆσταν λέξῆσταν.
τῶδὲ μὲν εἰς ἴσταν τὸ φάλαγγ Ἰω ἔ-
σταν

πῆς, ἢ ἔτεροι ἰππεῖς δὲ γυμνασ-
 τῆς, ἢ ἰπποτεξόται Διόκεσσοι. πῆ
 ἢ λαοὶ, Γαλατῶν τ' ἔθνη, Τεκτο-
 σάων τε ἔ Τρόμοι ἔ Τολιτέδιοι,
 ἔ Καππαδόκα πῆς, ἔς ἐπιμύθεν
 Αἰμαράδης, ἢ μιζαδῆς ἄλλοι ξέ-
 νοι. κατὰ φρακτῆς τε ἰπποτῶ ἐπι-
 πῆςδε ἔτεροι, ἔ ἠὲ ἐκάλειον ἰππελα-
 κῆν, ἄπλισμένη καύφωσι. ἄδῃ ἢ ἔ
 ὁ Ἀντόχῶ ἐξέτισσε. ἔ δοκεῖ τῶν
 ἐλπίδα λαθεῖν ἐν τοῖς ἰππεύειν, ἔς
 πολλὰς ἐσθῆεν ἐπὶ τῷ μετώπῳ τῶν
 ἢ φάλαγγι πυκνῶ ἐς ὀλίγον σω-
 μαζαγεῖ ἀπειροπολέμιας, ἢ δὴ καὶ
 μάχιστα ἐφ' ἡαῖρῶν πῆν ἰσημε-
 νη. πολὺ ἢ ἢ ἄλλο πλῆθῶ ἠὲ
 λιθοβολῶν τε ἢ τοξοτῶν, ἔ ἀκον-
 τῶν ἔ πελταστῶν, Φρυγῶν τε καὶ
 Λιβύων, ἢ Παμφύλων, ἢ Πισι-
 δῶν, Κρητῶν τε ἢ Τρωαδικῶν, ἢ
 Κιλικίων ἔς τ' Κρητῶν ἀρόπον ἰσοδ-
 ασμένων. ἰπποτεξόται τε ἐπὶ τῶτοις
 ἔτεροι, Δάκκα, ἢ Μυσσοί, ἔ Ε'-
 λυμαῖοι, ἢ Ἀραβῆς, εἰ καμῆλας
 ἐξυτάτας ἐπικατὰ ἡλμυ, τοξόδοσοι
 τε ἐμμορῶς ἀφ' ὑψηλοῦ, ἔ κα-
 χάρμας, ὅτε πλῆσι ἀζοῖεν, ἐπιμη-
 χιστοῖ ἔ σενεῖς (ἔσῶν) δρεπανηφό-
 ροι τε ἄρματι ἐν τῷ μετωμαζῶ
 ἀπειροπολέμια τῷ μετώπου τεταρά-
 ται ἢ εἴρητο αὐτοῖς μῆ τῆν ἀρετῆ
 τῶν πείρον ἰσομαζεῖν. ὠδῆς τε ἠὲ
 ὠσπερ δύο στρατῶν, τῷ μῆν, δὲ γυ-
 μῆν πολεμῆν, τῷ δ' ἐφεδρῶλον
 τῶ. ἐκάτερον δ' αὐτῶν ἐς κατὰ
 πλῆθῶ ἰσοκουασο δὲ φῶς, πλῆθῶ τε
 καὶ ἔσῶμα. ἐφεσῆκα δὲ τοῖς μῆ
 δεξιῶσι ἰππεύειν Ἀντόχῶ αὐ-
 τῶς, τοῖς δ' ἐπὶ ἡαῖτερον, Σέλδ-
 κῶ ὁ ἢ ὁσ Ἀντόχου τῆ ἢ φάλαγγι,
 reliquo, tum armatorum multitudi-
 ne: rex ipse in dextro cor-
 nu erat, Seleucum filium Iayo praeposuit: Mendis, Zeuxis, &

& argyraspides aliique c. equi-
 tes sagittarii: laevum tenebant
 Gallograecarum gentium pedi-
 tes, Tectosagi, Troceni, To-
 listobogii, & ab Ariarathē mis-
 si Cappadoces, aliisque condu-
 ctitiorum militum multitudo
 promiscua: his haerebat equi-
 tatus alius loricatedus, & turma
 quam socialem vocabant, ar-
 mata leviter. Atque ita Antio-
 chus quoque suos instruxit, fretus,
 ut videtur, maxime copiis
 equestribus, in fronte magna
 ex parte hosti oppositis: sed
 phalangem imperite in arcum
 coegit, qua maxime ut veterana
 fidere debuerat. Aderat & alia
 multitudo, funditorum, sag-
 gittariorum, jaculatorum, cetra-
 torum, ex variis gentibus, Phry-
 gum, Lydorum, Pamphylio-
 rum, Pisidarum, Cretensium,
 Trallianorum, Cilicum arma-
 torum more Cretensium: alii
 quoque equites sagittarii, Dahae,
 Myfi, Elymaei, Arabes, qui ce-
 lerrimis camelis infidentes facili-
 ter hostem a sublimi sagittis im-
 petunt: & quoties cominus pug-
 nandum est, gladiis utuntur
 praelongis ac tenuibus. Falcata
 quadrigae in prima acie locatae
 sunt: quibus mandatum erat ut
 post primum conatum secederent
 a campo medio. Videbatur
 autem alter exercitus laessere, &
 alter opperiri in insidiis: & erat
 uterque ad terrorem incutien-
 dum compositus, tum apparatu
 Philip-

Tectosagi.
 Troceni.
 Tolisto-
 bogii.

Equites
 sagittarii
 camelis
 infidentes.

Philippus magister elephantorum curabant mediam aciem. Nebulosus is dies fuit: qui & caligine conspectum ostentationis adimebat, & humore arcus amentaque jaculorum emollicbat, quod ubi Eumenes vidit cetera contempsit, contra quadrigas verò, quas maximè timebat, funditores, jaculatores, ceterosque leviter armatos iussit excurrere, & in solos equos undique ingerere missilia. equis enim confertis curus inutilis redditur, & interdum non tam hostium quam suorum turbat ordines, metu falcium. Quod etiam tunc contigit: vulneratis enim equis, & curus in suum equitatum verterentibus, primi cameli turbati sunt, qui proximè post curus confiterant: deinde loricati equites, qui prae armorum pondere non facillè falces declinare poterant: unde varius majorque quam pro re tumultus extitit, exortus in medio campo, & continuatus vel usque remotissimos: nam quum latè pateret acies, in tam dissono clamore tantaque trepidatione periculum vix à proximis quos opprimebat intelligebatur: reliquos deinceps majoris mali terrebat suspicio. Tum Eumenes, ubi primus conatus successit feliciter, campo nudato quem cameli & curus occupaverant, suos pariter ac Italicos equites concitavit in Gallogræ-

Gallogræci.

καὶ τὰ ἄρματα ἐπέχεν, ἐναγμένως, αὐτὰ καὶ Ἰταλῶν παρετετάχεται,

Φίλιππος ἔλεφαντάρετος καὶ τοῖς αἰσθητοῖς Μένους τε καὶ Ζεύς. ἀχλυνόδους ἢ καὶ ῥοφραῖς τῆς ἡμέρας ἡρομένης, ἢ τε ὅπως ἐσθλοῦ τῆς ἐπιδύσεως, καὶ τὰ τοξόματα πάντα ἀμειλίτερον ἢ, ὡς ἐν ἀέρι ὑπερῶ καὶ σκοτιῶ. ὅπου ἐπὶ κατείδει Εὐμενὴς, τῆς μὲν ἄλλων κατεφρόνησι, τὴν δὲ ῥύμην τῆς ἀρμάτων τεταγμένην ἐφ' αὐτῶν μέλισσι δέισις, ὅσοι ἦσαν αὐτῶν σφενδιήται καὶ κρηνησῶν, καὶ ἔτεροι κρυφοὶ, συναρῶν, αἰσθητοῖς, τὰ ἄρματα ἀελείοντες, ἐς τὰς ἵππους ἀνατίθειν αὐτῶν ἐπιβῶτων. ἵππος ἢ ἐν ἄρματι ζυγομαχοῦντος, ἀχρεῖον τὸ λοιπὸν ἄρμα γίνεται, καὶ πολλὰ καὶ τῶν ἄλλων εὐταξίας παραλύεται, τὰ δρέπανα τῶν Φιλίων δειδύκτων ὅτε τότε σωλιχθῆ ἤραδ' πληροῦσαν ἢ τῶν ἵππων ἀδρόως, & τὰ ἄρματα ἐς τὰς ἵππους ἀελοφροντων, αἱ τε κρημηλοὶ αἰσθητοῖς ἀταξίας ἠδ' ἀνομοτο, πλησίον τοῖς ἄρμασι παρεταγμένα καὶ μετ' αὐτῶν ἢ κατεφροντος ἵππος, ἐς ῥαδίως ὑπὸ τῆς βάρους τὰ δρέπανα ἀμειλίγειν δυναμένη. Ἰσορῶς τε ἢ ἢ ἢ πολλὴς & πύσσης ποικιλῶν, ὄρεκα ἴδρῶν μὲν δὲ τῶνδε μέλισσι, κρηῶν δὲ ἐπιόλον τὸ μεταρῶν, & μείζων ὑπόνοια τῆς ἀκρίβους. ὡς ἢ ἐν ἀφάσῃ καὶ μικρῶν, καὶ πλῆθος πικρῶν, καὶ βοῆ ποικίλη καὶ φῶν πολλῶν, τῆς μὲν ἀκρίβους ὅδε τοῖς ἀγγχοῖς τῶν παραδόντων κατεληπτοῦ ἢ, τὴν δὲ ὑπόνοια μείζωνος ἐς τὰς ἐξῆς ἐκείνην μετέφερον. ὁ δὲ Εὐμενὴς, ἐπὶ τὰ αἰσθητοῖς καλῶς ἐπίστατος αὐτῶν, καὶ τὸ μεταρῶν ὅσον αἱ τε κρημηλοὶ τὰς ἵδρας ἰπταίας, & ὅσοι Γαλαῖων ἐπὶ τὰς ἀντικρὺ Γαλαῖας τε

Ἐ Καρ-

Ἐ Καππαδοκίας, ἔ τὴν ἄλλω συν-
 οδον ἴ ξενων, μίγα κεκρωγῶς, κὴ
 παρεκκλῶν ἐπὶ ἀνδρας ἀπίρους τε
 μάχης κὴ γερομωμένους ἴ αεπο-
 λεμωμένων. οὐ δὲ ἐπίδοντο ἔ βι-
 ρείας σφῶν τῆς ἐμβολῆς ἡρωδῆς,
 τρέπον) τέτρες τε κὴ τες πυρεζδω-
 μένες αὐτοῖς ἰππείας τε κὴ κρι-
 φράκτες, ἐν πολλῶ παρεσομένους
 Δαξ τὸ ἀρματῶ ἔς δὴ ἔ μάλισται,
 Δαξ τὸ βάρθῶ ἰσπφύειν ἢ ἀνα-
 σφίφῃ ἐνμαρῶς ἔ διωαμένους, κρι-
 λαμβάνον τε κὴ σνένοπτον. κὴ πῖδῃ
 μὲ λῶ αἰετὸ το λαγον ἴ φάλαγγθῶ ἴ
 Μακεδόνων. ἐν δεξιά ἴ, ἢ περ αὐ-
 τὸς ὁ Ἀντόχθῶ ἐτέτακτο, Δαξ-
 κέψας τὸ σνύταγμα ἴ Ρωμαίων
 φάλαγγθῶ, ἀπέσασεν ἐπὶ πολὺ
 διώκων. κὴ ἢ φάλαγγξ ἢ ἴ Μακε-
 δόνων, τεταγμένη μὲ ὡς μεθ' ἰπ-
 πείων ἐπὶ σποδ τε ἔ τετραγώνος, γε-
 γυμνωμένη δὲ ἴ ἰππείων ἐκατέρω-
 θεν, τες μὲ ψιλῆς τες ἐπὶ ἴ μετώ-
 πε σφῶν ἰπ αεπολεμῶνται, Δαξ-
 σῶσαι ἐς αὐτὴν ἐδέξατο, κὴ πυλιν
 σνωφ. Δομιτῆς δὲ αὐτὴν ἰππείους
 πολλοῖς ἔ ψιλοῖς ἐνμαρῶς, οἷα πλαν-
 διον πυκνὸν, κικλάωντο, ἔτ' ἐκ-
 δραμῆν ἐπ' ἐρχομαι, ἔτε ἐξελίξω βρά-
 θθῶ ἔτω πολὺ, μύλα κριτερῶς ἐ-
 κκοπαίδη. κὴ ἡρανάκτω, αὐτοὶ
 μὲ τὰς ἐμπέριους ἔδεν ἔχοντες ἐπὶ
 χρεῶδ, πῖς ἴ πολεμίοις εὐδλητοὶ ἔ
 ἐπιτυχῆς πανταχῶθεν ὄντες. ὁμοῦς ἴ
 πῖς σκεχίας ἐν τετραγώνος αε-
 βικλάφου πυκνῶς, αεσῶκαλοῦτο
 Ρωμαῖος ἐς χείρας ἐλθεῖν, ἔ δοξῶν
 ἐπιδαμόντων αἰετὸ παρέχον. ἔ μὲν
 πὲ αεβεπῶδων, πεζοὶ τε κὴ βιρῆς ὄν-
 τες ἰσῶ ἴ ὄπλων, κὴ τες πολεμῖος
 ἐπὶ ἰππων ὄρωντες) μάλισται ἴ, ἢ αμὴ τὸ ἴ τῶς πικνὸν ἐκλύσαν. με-
 τατάξαδ ἡδ' ἐτέρως σὺν ἔφθαιον. Ρωμαῖοι δὲ αὐτοῖς ἔ αεσπεπέζον μῶ,

cos & Cappadocas, ceterosque
 conductitios, clamitans, & ad-
 hortans ut homines inexercita-
 tos & à propugnatoribus deser-
 tos invaderent. paruerunt illi:
 tantòque impetu investì sunt, ut
 & hos & cognitos equites loricatosque in fugam verterent,
 jam antè turbatos conflernatione
 quadrigarum: qui tardante
 gravitate armorum, magna ex
 parte oppressi sunt. Dum in hoc
 cornu profligantur Macedones,
 in altero Antiochus legiones per-
 rupit, & effusè fugientes diu per-
 secutus est. Interea phalanx Mac-
 cedonica, quæ forma quadrata
 fatis angustè inter equites constiterat,
 discedentibus illis nudata
 utroque latere, levem armatu-
 ram à fronte propugnantem recepit
 in medium, ac rursus coivit.
 Sic confitatos quum Domitius
 faciliè circumdeditet equitibus
 suis ac velitibus, & ipsi nec
 impressionem facere, nec ordines
 explicare valerent, valde laborabant
 nihil juvante rei militaris peritia
 telis expositos undique. Objecerunt
 tamen irati condensas satissas ab
 omni latere, provocantes Romanos
 ad congregiendum cominus, quasi
 mox impetum in eos facturi: sed
 non ausi sunt pedites graviter
 armati hostem ex equis pugnantem
 lacerare, veriti ne phalangem sol-
 verent: quam aliter instruere non
 poterant. Romani verò non
 accedebant propius ad vetera-
 num

109

num & conglobatum despertatumque militem, sed circumcursando impetebant sagittis & jaculis: quorum nullum in confertis cadebat irritum, illis emissis declinare nequeuntibus. Itaque fessi & inopes consilii pedem referebant minaciter, servatis nihilo fecius ordinibus, adeo ut ne tum quidem Romanus instaret cominus, tantumque circumcursando infestaret: donec elephantum Macedonum, quos phalangi intermiscuerant, tumultuando, nec parendo rectoribus, coegerunt eos turbatis ordinibus effuso cursu fugere.

IIIO

Domitius hac parte victor, Antiochi castra expugnare adortus est: qui legiones sibi oppositas usque ad castra ipsarum persequeretur, nimirum eas quoque destitutas equitatu & ferentariis: nullum enim Domitius in cornu hoc addiderat, ratus satis munitum flumine. Sed postquam rex à tribuno castris praefecto cum recenti militum manu occurrente repressus est, & qui modò fugiebant ex accursu suorum concepta audacia in pugnam revertebantur: & jam ipse vertit equum superbus victoria, ut ignarus eorum quae diversa parte acciderant, quum Attalus, Eumenis frater, cum equitatu suo fit obvius. Per hos medios Antiochus evasit contemptim, non magno ab eis accepto incommodo. Ut verò cladem cognovit ex strage suorum, toto

Attalus
Eumenis
frater.

ἐὸς ἐς χεῖρας ἦσαν, δεδιότες ἀνδρῶν ἠοικημένων ἐμπέσειαν τε & πικρότητι, & δόξησιν. ἀπειθέοντες ἢ ἰσχυρότερον τε καὶ ἔδδεν ἢ ἀρχαῖον, ὡς ἐν ὀλίγῳ πολλῶν σμικροτέρων. καὶ ἢ εἶχον ἔτε σικκλίαν τὰ βαλλομήτρα, ἔτε Φερούμοις Διόσκου ὄψεν ἢδὴ πολλὰ κείμεντες ἐνεδίδουσαν ἰσὸς τὸ δόσεως, & βαδῶν ὑπεχάρου σὺ ἀπέλλῃ, πῦνον εὐσταθῶς, καὶ Ρ' ὤμοις ἐπιφύσας. ἔτε ἢ τότε ἀσπελάζειν αὐτοῖς ἐτάλαι, ἀλλὰ ἀπειθέοντες ἐβλαπῶν μίχρη τ' ἐλεφάντων ἐν τῇ Μακεδονίᾳ φάλαγγι συνταραχθέντων τε καὶ οὐκ ὑπακούοντων ἐπὶ τοῖς ἐπιστάταις, ὁ κίσμῳ ὁ τ' Φυγῆς σμικροτέρων.

Καὶ αὐτῇ μὲν ὁ Δομίτιος ἐκέρωνται, καὶ ἐπὶ τῷ στρατοπέδῳ τῷ Ἀντίοχου φημίνας, ἐβιάζετο τὰς ἐν αὐτῷ φυλάσσοντας. ὁ ἢ Ἀντίοχος ἐς πολὺ δύνων παρ' ἑς οὐκ τῆς Ρ' ὤμοις φάλαγγος ἐπέταλλε, ἔδδεν ἐὸς ἐκείνοις ἰπταῖναι, ἢ ψιλῶς πυρόντων ἐς ἐπιχουρῶν, (ὃ γὰρ παρετεταχθῆναι Δομίτιος, ἢ γυνῶν ἔδεσσε, Διόσκου τὸ ποταμὸν) μίχρη τ' Ρ' ὤμοις χάρου ἦλθεν. ἐπεὶ δὲ αὐτὸν ὁ, τε χλιαρχῶν ὁ τ' χάρου φύλαξ, ἀκμῆσι τοῖς φύλαξιν ὑπανδύσας, ἐπέταξεν ὁ ὤμοις, καὶ οἱ φεύγοντες τοῖς ἀναμικχθεῖσι γυρόμενοις ἐπεσφύοντο, ἐπανήσασθαι ὁ Ἀντίοχος ὡς ἐπὶ νίκῃ, ἔδδεν ὅτι ἐπὶ θάτερον πεπυρομένῳ. Ἀπάλῳ δὲ αὐτὸν ὁ Εὐμῆδες ἀδελφὸς ἰπταῖσι πολλοῖς ὑπανδύσει. καὶ τὰς δὲ μὲν ὤμοις ὁ Ἀντίοχος κητεκόντας διέδραμε, καὶ παρὰ τρεχόντων ἐπὶ & μισθῶ λυπημένων σὺν ἐφρόντιζεν ὡς ἢ κητεδὸν τῷ ἦσαν, καὶ τὸ πένδιον αὐτῶν νεκρῶν

κρῶν ἰδῶν πλῆρες, ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων καὶ ἐλεφάντων, τὸ τε στρατόπεδον εἰλημένον ἤδη καὶ κρείττον, τότε δὴ καὶ ὁ Ἀπίχθῃ ἐφύλαξε ἀματιεραπεί, ἔ μίχρα μίσων νοκτῶν εἰς Σαρδεῖν παρήλαθε. παρήλαθε δὲ καὶ δὸς Σαρδεῶν εἰς Κελαρῆς, ἡ δὲ Ἀπαμίαν κηλῶσιν· αἱ τὴν ἰὸν ἐπιωθάνετο συμφόρῃ. τὸ δὲ ἐπίσεσις εἰς Συρίαν ἐν Κελαρῶν ἀνέβηθην, τὴν στρατηγὸς ἐν Κελαρῶν κρηταλιπταν, ὑποδραχμῶν τε ἔ ἀδραχμῶν τὴν Δραφουόπτης. ὅθεν τε κρηταλιπτεύας πολέμου σφίεσθις ἐπεριπεσὼς τὸ ὑπυτον. ὃ δὲ τὰ αἰκεία ἔφραπτε, καὶ ἐκούλας τὴν πολεμίας, ἔ τὰ ἀγκυλώτοι συνήθη. ἐφάνησαν δὲ κρητὶ Ρωμαίων ῥῶτῃ ἐξ αἰσθητῶν ἵππαις ἐκρησὶ καὶ τῶσραες, ἔ περὶ τερμακίους μάλιστα, ἔς ὁ Ἀπίχθῃ ἔκτρεν. Εὐμῶδες δὲ ἵππαις πεντεκαδέκα μοῖοι. Ἀπίχθῃ δὲ συνταῖς ἀγκυλώτοις, εἰσέχοντο δὸς λείδρα καὶ πεντακισμυρίας. ἔ ἡδ ἑμῶδες ἡδ δριδμήσση Δρα, τὸ πλῆθος. ἔ τὸ ἐλεφάντων αἱ μὲ ἀνήλυτο, πεντεκαδέκα δὲ ἀγκυλώτοι κρηλυτο. ὡς δὲ ἐπὶ ἰκῆ λαμπεσπῆτε ἔ παρελογως πῶσι δειγῶσι ἡμῶδες. (ἔ ἡδ εἰκὸς ἐνόμιζον ὀλιγωτέρας πολυ πλείων ἐν ἄλλοτεροι γῆ καὶ δὲ τῶσρα κρησῶται, καὶ μάλιστα φαλαγγῶ Μακεδόνων ἔ γυνομισμένης ἔ ἐνανδρῶσις τότε μάλιστα, καὶ δέξαν ἀμυχαν τε ἔ φεβερῶν ἐχέσις) αἱ μὲ Ἀπίχθῃ φίλοι πῶσ πετῶν αὐτῶ τὸ εἰς Ρωμαίους Δραφωρῶς, ἔ πῶν ἐξ δέχων ἀπέρων τε καὶ ἀβουλιαν ἐπεριεμφανῶ, κρηρόνησῶ τε καὶ Λουσιμάχῃαν αὐτῶσι ὀπλοῖς καὶ ποσῆδς πρημοx ab initio tam inconsulte Lysimachiam Chersonesumque unā

campo jacentium, confusis acervatim virorum, equorum, elephantorū cadaveribus, & castris quoque vi capta, continuo cursu media ferme nocte Sardis pervenit: indeque mox Cellanas: quam Apameam vocant, petiit: quod filium fugisse audiverat. Insequenti vero die Cellanis in Syriam profectus est, relictis ibi ducibus, qui regiones à fuga recolligerent: de pace quoque legatos misit ad consulē, sepelientem corpora suorum, hostium verò spoliāntem, & contrahentem captivos. Reperti sunt autem inter cadavera ex Romanis viginti quatuor equites, & trecenti pedites, quos Antiochus opprēsserat: ex Eumenis verò equitibus non plus quindēcim. apud hostes desiderata sunt annumeratis captivis circiter quinquaginta millia: vix enim iniri numerus castrorum poterat prae multitudinē: elephantū etiam interfecti sunt, exceptis quindēcim, qui vivi in potestatem redacti sunt. Post tam illustrem victoriam, multis vix credibilem, qui non putarant fore ut à tanto paucioribus in alieno solo pugnāntibus tantam cladem acciperent regis, praesertim veterana Macedonum phalanx, tunc maximē viris frequentis, & pro invidiā habita: amici Antiochi temeritatem sui regis incusabant, quod bellum adversus Romanos suscepisset: deinde etiam imperitiam, quod

Legati ab Antiocho ad consulem Rom.

Castrorum utrinque numerus.

III Antiochi temeritas.

cum armis & apparatu dimisisset è manibus, non expectato adventu hostium: quòdque Helle-sponto abduxisset praesidia, quæ Romanos à transitu in Asiam facile arcere potuerant: prostremò imprudentiam ejus damnabant, qui robur exercitus coarctando, fecisset inutile, & spem collocasset in miscellanea multitudine novellorum militum, potius quàm in viris longo usu assuetis militiae labori, atque ita obduratis ad summam tum animorum tum corporum fortitudinem.

Dum sic Antiochus differtur rumoribus, Romani jam animosiores quàm antea, nihil sibi putabant arduum, freti tum virtute propria, tum favore numinum: augebat enim opinionem felicitatis eorum, illa reputatio, quòd numero longè impares ultro in alienam terram ingressi, tam multas gentes opulentiamque regiam, tum mercenariorum virtutem & Macedonum gloriam, ipsi quæ regem latissimè regnantem, cognomine quoque Magnum, una die debellaverint: ipsi etiam fermè in proverbium verterant hanc vocem, Fuit rex Antiochus Magnus. Dum ita Romani sibi placent, ad consulem P. fratrem, tum primùm viæ laboris patiens, venit: & mox legati admissi sunt, petentes scire, quæ imperata pati debeat ut recipiatur in S. P. Q. R. amicitiam. Quibus sic respondit Publius, Antiochi cupiditatem in culpa esse

Proverbium inter milites Romanos.

Responsum Scipionis ad

σποδῆ μετένευεν ἐν χειρῶν, πρὸς ἢ ἐς πύργον ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις, ἢ τῶν Ἑλλησποντου φυλακῆν ἐκλιπόντων, Ῥωμαίων οὐκ ἀνεμμερῶς ἐλπιδομένην βιάσασθαι τὴν Ἀσίαν. κριτεμέμενοντο δ' αὐτὸς ἢ τὴν τελευτήσαν ἀφροσύνην, ἀχρεῖον ἐν ταῖς τὸ κρηπίστον ἔπραττε πεποιμένῳ, ἢ τὴν ἐλπίδου θεμενεῖς ἐν πλῆθει συγκλυθῶν ἀνδρῶν ἀποπόλεμον, μέγιστον ἢ ἀνδορασίαν Ἀλεξ. μελέτην ἢ χρόνον ἐργατίας τε ἐστὶ πόλεμου, & ἐν τοσούτοις πολλῶν τὸ φρόνημα ἐς εὐτομίαν ἢ θάρσος ἠυξημένοις.

Τοιαῦτα μὲν τὰ παρὰ Ἀντιόχου λογιζομένη. Ῥωμαίοις δ' ἐπιήρτο τὰ φρονήματα, & ἐδὲν ἐπὶ σφίσι ἠρώτω ἕναυ δυσεργές, ὡς τε δρετῆς & θῶν ἐπιχουρίας. & ἤδη καὶ ἐς δόξαν εὐτυχίας ἔφερον, ἔπαρ ὀλίγοι τε πολλῶν, & ἐξ ἐφόδου ἢ ἐν παρῆτη μύρῃ, & ἐν ἀκατεία γῆ, τοσούτοις ἐθῶν, ἢ πικροσυνόλης βασιλικῆς, ἢ μισθοφόρων δρετῆς, & δόξης Μακεδοναί, & βασιλείας αὐτῶν (μεγίστην τε δόξαν κευτημένους ἢ ἐπικλοσιν Μεγάλαι), κευκοτηκότες ἡμέρας μίαν. πολὺ τε σφίσι τὸ ἐπὶ, ἐν τοῖς λόγοις, Ἦν βασιλεὺς Ἀντιόχῳ ὁ Μέγας. τοιαῦτα μὲν δὲ καὶ Ῥωμαῖοι παρὰ σφῶν ἐμεγαλιόχου. ὁ δ' ὑπῆρτο, ἐπεὶ αὐτῶν φῶστας ὁ ἀδελφός Πόμπλιῳ ἦλθεν δότι Ῥωμαῖος, ἐχρημάτισε τοῖς Ἀντιόχου πρῶτος. οἱ μὲν δὲ μετέδιν ἠέριον ὁ, π ποσὶν ὁ βασιλεὺς Ἀντιόχῳ ἔταυ Ῥωμαίοις φίλῳ. ὁ δὲ Πόμπλιῳ αὐτοῖς ἀδελφῶν ἀπεκενήσας, Ἀπῆτο μὲν αὐτῶν, Ἀλεξ. πλεονεξίας Ἀντιόχῳ & Ῥωμ.

A. I. Ἐπὶ αὐτῶν διὰ πλεονεξίας] Scribo διὰ πλεονεξίαν. cujus tam perniciosi

22, καὶ ἢ τὴν ἀπὸ πρῶτον γεγονότων ὅς
 23, δὲ καὶ μετὰ τὴν ἔχων τε καὶ Ρ'ω-
 24, κραιων αὐτῶν ἔωνταν ἔχων, Πτο-
 25, λεμαίους συγγενῆς ἰδίῳ καὶ Ρ'ω-
 26, κραιοῖς φίλος Συρίαν τὴν κοίλῃν
 27, ἀφείλετο, & εἰς τὴν Ἑυρώπιῳ
 28, ἐδὲν αὐτῷ ἀσπασίοντος ἐμβα-
 29, λῶν, Θράκην κατεπέφετο, καὶ
 30, Χερσόνησον ἀρχῶν, καὶ Λυσιμα-
 31, χίαν ἤρξεν ἐς τε τὴν Ἑλλάδα
 32, διελθὼν, ἐδουλοῦτο τὰς Ἑλλάδας,
 33, ὑπὸ Ρ'ωμαίων ἀρπύ αὐτονομίους
 34, ἀφείλετους, μίχρη ἀπὸ Θερμο-
 35, πύλας ἠπὶ ἠδὴ μάχη καὶ φυ-
 36, γων, ἐστὶ ὡς ἐλάξε τὴν πλεονεξίας,
 37, ἀλλὰ καὶ τῆν θάλαττῃ πολλὰ κίς ἐ-
 38, λατῶν εἰς ἀποδῶν μὲν ἀρπύ τὴν Ἑλ-
 39, λασποντον ἡμῶν πεπερασμένων, ἐδὲν
 40, ἴθι ἀπὸ τῆν ὑπερσφίαν τὴν ἀσπασί-
 41, νόμῳ ὑπερῆδε, & ἐστὶν ὁμοῦ αὐ-
 42, τῆς πολὺ καὶ παρασφίαν ἀπὸ τῶν
 43, ἐφ' ἡμῶς σωματικῶν ἐπολέμῳ, βίαι-
 44, ζομένη εἰς τῶν ἐλθὲν τῆς ἀ-
 45, μείνου· μίχρη συνωλεσθῆναι μὲν
 46, λῶ καὶ καὶ. Ἡμῶς δὲ εἰκὸς μὲν καὶ
 47, αὐτῶν μείζονα τὴν ζημίαν ἐπι-
 48, θέναι, βίαια μὲν πολλὰ κίς
 49, Ρ'ωμαίοις εἰς χεῖρας ἐλθὲν ἀλλ'

quod hoc quoque bellum exor- legatos
 tum sit, qui quum haberet non Antiochi.
 invitis Romanis amplissimum
 imperium, eo non contentus,
 Ptolemaum, cognatum suum, Causæ bel-
 amicum P. R. Cœlesyriæ posses- li contra
 sione dejecerit, Europam nil ad Antio-
 se attinentem invaserit, Thra- chum sus-
 ciam subjugaverit, Chersoneso- cepti.
 que munita condiderit Lyfima-
 chiam: in Græciam deinde tra-
 ductis copiis, Græcos nuper à
 pop. Rom. libertate donatos, II 2
 in servitutem vindicare non des-
 siverit: donec ad Thermopylas
 pralio victus sit: fugatum de-
 inde, ne tunc quidem cupidita-
 tati modum imposuisset, sed na-
 valibus etiam praeliis aliquot vic-
 tum, non ante pacem petiisse
 quam traductis in Asiam Roma-
 nis copiis, conditiones deinde
 superbe rejectas, rursusque mag-
 no apparatu contractum ingen-
 tem exercitum, ut cum præstan-
 tioribus contenderet, donec in
 magnam cladem incideret. Sed
 nos, inquit, quamvis merito pos-
 semus ei graviorem mulctam indicere, felicitate
 tamen

niciosi vitii & statim post mentionem facit. Fuisse autem non solum ple-
 tisque principibus perniciosum ac modò non exitiale hoc πλεονεξίας vitium,
 sed quibuldam etiam rebus publicis, ex hoc ipso scriptore, sicut & ex aliis
 nonnullis, didicimus. Nominatim verò Atheniensis reipubl. fuisse illud per-
 niciem docet apud eum Censorinus, in quadam oratione, initio paginæ 51.
 οὐ σπὴν ἀπέσπασεν ἢ πλεονεξίας σπὴν τὴν ἀρχῶν ἀπασῶν ἀφαιρεθῆναι. Obji-
 citur verò & Romanis πλεονεξία, pag. 180. (sicut φιλονεξία pag. 208) ad
 hanc autem πλεονεξίαν pertinet quod ab eodem historico & ab aliis scribitur,
 ac quod, & ipsum, bellica experientia verum esse clamat, Πολλοὶ πλεονα-
 ὄρατοι μὲν, καὶ τὰ ὄντα ἀποκόπτεται.
 βίαια μὲν πολλὰ κίς Ρ'ωμαίοις εἰς χεῖρας ἐλθὲν.] Libentius legerem Ρ'ω-
 μαίοις: ut sic sensus, qui sæpenumero Romanos coegit ad pugnam adversus i-
 psam descendere. At Gelenius, à Græcis verbis aliquantum discedens, i-
 teros rebelli. Alter autem interpres apertè Ρ'ωμαίοις non Ρ'ωμαίους legit. ver-
 tit enim, qui toties nobis insurgere conatus est.

tamen insolenter abuti nolumus, nec alienas calamitates aggravabimus: easdem quas prius conditiones offerimus, paucis adjectis, quæ non minus ad vestram quàm ad nostram utilitatem ac securitatem futuram attinent.

Pacis conditiones à Romanis latæ.

Europa abstinet, Asiâque omni quæ cis Taurum est, decedite, juxta præscribendos terminos: elephantos quotquot habetis tradite, & naves, quotquot imperabimus: in posterum nec elephantos alios parabit, nec naves ultra statutum numerum: obsides xx ex arbitrio consulis dabit, & pro impensis in hoc bellum factis, D talenta præsentis pecuniæ, & quum senatus pacem comprobaverit, MM. D. mille deinde talenta per annos x i. æquis in singulos portionibus: captivos quoque & transfugas omnes reddite, & Eumeni reliquum ex eo quod patri debitum est. Hæc si Antio-

ἢ ἐξ ὑβερζωδῶν τῆς εὐπερζέλης, ἢ ἐξ ἐπιβαρῶν τοῖς ἑπταν ἀ-
τρυχῆμοιο: διδιδῶν δὲ ὅσα καὶ
ἄσπερον αὐτῶ ἀσπυτεροῦ, μι-
κροῦ ἀπὸ ἀσπυδέντες, ὅσα καὶ
ἡμῖν ἔστω χρισίμοιο, καὶ αὐτῶ λυ-
σιτελή ἀσπυ τὸ μέλλον ἐς ἀσφί-
λειαν ἀπέχεσθαι καὶ αὐτὸν τὸ Εὐ-
ρώπης ὅλης, καὶ Ἀσίας τῶν ἐπι-
πῶδε τῶν Τευροῦ (καὶ τῶν τοῖς ὄρα-
τηρήσονται) περιουδῶν ἐξ ἑ-
λέφαντος ὅσους ἔχει, καὶ ναῦς ὅ-
σας ἀν' ἐπιπέζωμοιο. ἐς τὸ λοιπὸν
ἐλέφαντος καὶ ναῦς ἔχειν, ναῦς δὲ
ὅσους ἀν' ὀρεῖωμοιο. διουῶν δὲ καὶ
ἐμφοσι ὁμοιο, ἢ ἀν' ὁ φρατηρῶς
ἐπιπερζέλης, καὶ χρισίμοιο ἐς τὸν
τῶδε τῶν πολέμοιο διατάξω δι-
αὐτὸν ἡροῖοιο, τίλαντες Εὐ-
ρωπῆς, αὐτίκα μῆρ ἡδῆ, πεντα-
κῶσια, ἢ ὅταν τῶδε τοῖς ἀπο-
δῶς ἢ συγκλητῶ ἐπιψηφίση,
διχαλία καὶ πεντακῶσια δαδῆκα
ἐπ' ἔτσιν ἀλλοιο ἔτεροιο μῶροιο
διχαλία τὸ μῆρ ἐκῆστοιο ἔτος
ἀναφῆροιο ἐς Ρῶμοιο. δῶποιο

καὶ ἐξ ἡμῖν ἀρχιμέλοιο τὸ αὐτῶμοιο πάντα, καὶ Εὐρωπῆς ὅσα λοι-
πῶ τῆς ἀσπυ Ἀπυλοιο τὸ Εὐρωπῆς πῶτεροιο συνδῆης ἔχει. ἑσῶ-
πι

ἀλλ' ἐξ ὑβερζωδῶν τῆς εὐπερζέλης.] Scribo ἐν τῆς εὐπερζέλης. Faciliò autem potuit interciderè hæc vocula ἐν post ὑβερζομεν, quod isdem literis finitur. Dicitur certè ὑβερζομεν cum accus. personæ vel rei, & quidem interjecta nonnunquam præpositione eis: at ὑβερζο cum dativo non memini me legere. Cæterum cum iis quæ dicit hic Scipio de Romanorum in rebus prosperis natura, conveniunt multa quæ per alias orationes sparsa sunt, ac nominatim nonnulla quæ habet una ex annotationibus nostris in paginam 49.

τίλαντες εὐρωπῆς.] Sic etiam pag. 30. non simpliciter τίλαντες, sed τίλαντες Εὐρωπῆς. (nam ita ibi scripta est hæc vox diphthongo ει) quo magis miror Gelenium hic vocem istam neglexisse. Quod P. Candidum nequaquam fecisse videmus.

ἐξ ἡμῖν ἀρχιμέλοιο καὶ αὐτομέλοιο πάντα.] Alibi dicere solet, ἀρχιμέλοιο & αὐτομέλοιο, ut pag. 30. καὶ ἀρχιμέλοιο πάντα, καὶ αὐτομέλοιο. Sic etiam in histeria Hispanica, non uno in loco. Nec dubito quin vera hæc sit lectio.

τα Αντόχῳ πρότλονι αἰδώς διδο-
 μῳ εἰρήνω τε καὶ φιλίαν, ὅταν ἡ
 συγκλητῶ ἐπιψηφίῃ. ποσὶ δὲ
 παρῦτερον ὁ Σκιπίων, καὶ πάλαι ἐ-
 δέχοντο οἱ πρῆσβεις, τὸ τε μέρῳ
 αὐτῶν ἔχρημαται, καὶ τὰ εἰρησιν
 ὁμῆρα ἐνομιζέτο καὶ ἢ αὐτῶν Αν-
 τόχῳ ὁ νεώτερος ἦδος Αντοχῶ. ἐς
 δὲ τὴν Ρώμην οἱ τε Σκιπίωνες καὶ
 ὁ Αντόχῳ πρῆσβεις ἐπεμπον. καὶ
 ἡ βουλή τοῖς ἐγνωσμένοις συνεπι-
 θεντο. ἔ ἐγχεσάντο σιωδῆκαυ τὸς
 Σκιπίωνῶ λόγους βεβαιώσαι τε ἔ
 καὶ τὸ ἀορίτων ἐπιλήρουσαι, καὶ
 βραχίαι ἀπὸ αὐτοστυλαμῶσάσασαι.
 ὅραν μὲ Αντόχῳ τὸ δόχους εἶναι δύο
 ἀκροσ, Καλυκαδῶν τε καὶ Σαρπι-
 δῶν, ἔ πῶσδε μὴ παρσπλεῖν Αν-
 τόχῳ ἐπὶ πόλεμῳ. ναὺς δὲ κριτε-
 φρεσικτους δὸ δόχῳ ἔχειν μῶνας, αἰς
 ἐς τὸς ἰακῶνός πόλεμου κριτε-
 χων πολεμουσῶν δ, καὶ πῶσσι
 χρῆσῶ. μηδῶα δὲ ἐπὶ τὸ Ρωμαῶν
 ξενολογεῖν, μηδὲ φυγῶιδας ἐξ αὐ-
 τῆς ἰσποδῆσῶ. καὶ τὰ ὁμῆρα ἀξῆ
 τριπῆς ἐναλλοσσειν, χωρῆς γῆ ἔ
 παυδὸς Αντόχῳ. ἔωπαι συρσφῶ-
 μῶοι τε καὶ ἐς τὸ Κριπτιῶν ἐς
 δέλτους χαλιγῆς ἀναδέντες (ἔ καὶ
 τὰς αἰκῶς σιωδῆκῶς ἀναπῶσαι)
 ἐπεμπον ἀπῶραφῳ Μανίῳ Βέλοσ-
 νι, τῷ ἀξῶδεδεγμένῳ τῆν Σκιπί-
 ῶν φρατῆρῳ. ὁ δὲ ὅραν τοῖς Αν-
 τόχῳ πρῆσβεις καὶ Ανπίμειαν τὸ
 Φρογῆας, καὶ ὁ Αντόχῳ ἐπὶ τῆ-
 τῶ πεμφθέντι Θέρμῳ χαλιγῶν.
 τῶτο μὲ δὲ Αντόχῳ τῷ Μεγάλῳ
 ἔ παρῶ Ρωμαῶν πόλεμου τελῶ-
 ῶν. καὶ ἰδῶ καὶ κῶχαι τῶδε παρῶ-
 δῆν μῶν, ἀξῆ γῶρειν τῆν ἐς τὸ πῶ-
 δῆ ἔ Σκιπίωνῶ Αντόχῳ ἡρομέ-
 τιου collatum in Scipionis filium. Nec defuerunt qui reverso

chus sedulo fecerit, pacem ei da-
 mus & amicitiam, quum senatus
 comprobaverit. Omnes has con-
 ditiones legati acceperunt: mox-
 que pars imperatae pecuniae ad-
 vecta est, & adducti obfides, in-
 ter quos erat junior filius An-
 tiochus: legati etiam tum à
 Scipionibus tum à rege Antio-
 cho in urbem missi sunt. Sen-
 natus acta comprobavit, & fec-
 dus ex sententia Scipionis scri-
 ptum est, paucis additis quae
 nondum definita fuerant, ut
 Antiocho terminus regni duo
 promontoria sint, Calycadnum
 & Sarpedonum: quae belli cau-
 sa ei praeternavigare non liceat: Calycad-
 num habeat ad continendos in
 fide subditos: ad repellendum
 verò bellum possit uti pluribus:
 ne in Romanorum ditone con-
 ducat milites mercenarios, ne-
 ve fugitivos inde recipiat: & ut
 tertio quoque anno mutet ob-
 fides, excepto Antiocho filio.
 Hoc foedus in aes incisum, dedi-
 catum est in Capitolio, ubi solent
 & alia dedicari foedera. Exemplar
 ejus Manlio Volsoni, successori in Capito-
 Scipionis, transmissum est: is in
 Antiochi legatis apud Apameam
 Phrygiae jusjurandum in leges
 Volfo successor Scipionis.
 Thermo tribuno, qui hac de cau-
 sa ad illum missus est. Hic fuit fi-
 nis belli inter Antiochum Ma-
 gnum & Romanum populum:
 quod quidam putant non pro-
 cessisse ulterius, propter benefi-
 cium collatum in Scipionis filium.

Filius ju-
 nior An-
 tiochi. ob-
 fides datus.

Terminus
 regno An-
 tiochi à
 Rom. da-
 tus.

Calycad-
 num prom-
 onto-
 rium.
 Sarpedo-
 num.

113

Foedus
 Antio-
 chum in
 aes in-
 cisum, in
 Capito-
 lio dedica-
 tum.

Manlius
 Volfo suc-
 cessor Sci-
 pionis.

Scipioni
dies dicta.

Festo ha-
bitu in ju-
dicium ve-
nit.

Scipioni ea de causa negotium
facerent, die ei dicta a duo-
bus trib. pl. quod largitionibus
corruptus prodidisset utilitatem
publicam. Ille contemptis crimi-
natoribus, quum iudicium inci-
disset in ipsam diem quæ victoriæ
de Carthaginiensibus erat an-
niversaria, solennem pompam
præmisit in Capitolium ut sacra
faceret; ipse ivit in iudicium festo
habitu, non reorum more fordi-
datus ad miserationem captan-
dam, omnib. stupentibus ad ere-
ctum viri animum conscientia

νῆμ. ἢ πνὲς τῆ Σικυτιῶνα ἐπιπελ-
δόντου θεοοπαλον ἐπὶ τῶδε· καὶ δὴ-
μαρχει δὴο διωροδοκίας αὐτὸν ἐργα-
σαντο καὶ αἰσδοσιας. ὁ δὲ ἀδοξῶν,
& ὑποσφῶν ἔ' ἐγκλήματῶ, ἐπεὶ
σωήλην ἐς τὸ δικαστήριον, ἧς ἡ-
μέρας ποτὲ Καρχηδόνα παρρησιαῶν,
θύσαν αἰσῶπε μῦθεν ἐς τὸ Καπι-
λίον· & ἐς τὸ δικαστήριον αὐτὸς πα-
ρήλαθεν ἐπὶ λαμπερῶ ἡμέματῶ,
ἀντὶ οἰκτεροῦ καὶ πενήτου τῆ ὑπο-
θύτων. ὃν εὐθύς ἐπὶ τῶδε πάντας
ἐκωλήξεν τε, καὶ ἐς ἔνδοιαν, ὡς ἐ-
πὶ ῥηητῶ δὴ συνειδῶσι μετὰ κλοφῶ-
νέμων, αἰσῶσιματῶ. λέγειν δὲ δὲξά-
μεν, τῆς ῥῆμ κωτηροίας ἐστ' ἐπεμνήσθη· τῆ δὲ βίον ἰαντῶ, καὶ ἐπι-
τηδύματῶ

καὶ ἐς τὸ δικαστήριον αὐτὸς παρήλαθεν ἐπὶ λαμπερῶ ἡμέματῶ ἀντὶ οἰκτεροῦ
καὶ ταπεινοῦ τῆ ὑπεθύτων] Mos erat reorum, ut veste uterentur squalida,
barbam capillumque producerent, eum in finem ut hoc habitu suffragatores
conciliarent, inimicos permulcerent & iudices temperarent. Livius de le-
gatis Ptolemæi & Cleopatras, lib. 44. c. 19. *Sordidati, barba & capillo pro-
missis, cum ramis oleæ ingreffi curiam, procubuerunt, & oratio quam habitus
fuit miserabilior.* Idem lib. 6. c. 16. *Coniecto in carcerem Manlio, satis constat
magnam partem plebis vestem mutasse, multos mortales capillum ac barbam pro-
mississe, observatamque vestibulo carceris mastram turbam.* Sisenna apud No-
nium in viciatim: *Cum complures menses barba immissa, & tonsa capillo, lu-
gubri vestitu populum viciatim stens una cum liberis circumviret.* Suetonius de
Nerone. *Varia agitavit, Parthosne an Galbam supplex peteret, an atratus
prodiret in publicum, proque Rostris quanta maxime posset miseratione veniam
præteritorum precaretur.* Vide Agellium, lib. 3. c. 4. Plutarch. in Quæstionib.
Rom. & ex recentioribus Cujacium observ. l. 6. c. 5. & Fornerium rer. quo-
tidian. l. 4. c. 5. Hinc apud Tertullianum *caput reatui vovere est comam reo-
rum more promittere.* Et apud Senecam *destrahere surdes, est reum absol-
vere & liberare.* Sed non rei tantum ad movendam iudicium misericordiam
retro ac squalido habitu induti erant, sed & eorum propinqui atque amici.
Hinc Livius lib. 6. c. 20. *Approbantibus cunctis diem Manlio dicunt, quod ubi
est factum, primo commota plebs est, utique postquam sordidatum reum viderunt:
nec cum eo non modo patrum quemquam, sed ne cognatos quidem aut affi-
nes, postremo ne fratres quidem A. & T. Manlios; quod ad eum diem nunquam
resu venisset, ut in tanto discrimine non & proximi vestem mutarent.* Appio
Claudio in vincula ducto, C. Claudium inimicum. Claudiamque omnem gentem
sordidatam fuisse. Simile porro huic Scipionis factum illud P. Rutilii fuit, qui
magis ordinum diffensione, quam ulla culpa sui reus factus, nec obsoletam ve-
stem induit, nec insignia Senatorii deposuit, nec supplices ad genua iudicium ma-
nus tetendit; nec dixit quicquam splendore præteritorum annorum humilium. Ut
Valerius de eo lib. 6. c. 4. tradit.

ηδύμεθα & ἔργα πάντα ἐπέζη, κὴ πολέμους ὄσους ἐπόλεμουν ὑπὲρ τῆ πατρίδος· κὴ ἐκαστοὶ αὐτῶν ὡς ἐπόλεμουν, ὁσίοις τε εὐκρινον. ὡς ἐβλήθη τοῖς ἀκαθάρτοις τῆ ἡδοῦνῆς, ἃ τῶν ἰσραηλίων τῶν σιμωνολογίας. ἐπὶ δὲ ποτὲ παρθένον ἐπὶ Καρχηδόνα, ἐξέστος ἐς Φωναισίαν πῦρ κελίται, κὴ ὄρμης αὐτῶν τε ἐμπληθεῖς κὴ τὸ πλῆθος ἐμπληθεῖς, εἶπεν ὅτι, Τῆσδε τῆ ἡμεῶν ἐγὼ πᾶσι εὐκρινον, κὴ Καρχηδόνα ὑμῖν ἃ πολλὰ παροίκοιαι, τῶν τέως ὑμῖν ἐπιφοδωπέτων. ἀπειμι δὴ δύσαν τῆ ἡμεῶν ἐς τὸ Καπιτώλιον & ὑμῖν ὅτι φιλοπολίτης, τῆ θυσίας μοι γιγνώσκω, κὴ ὑπὲρ ὑμῶν, συνήψαθε. ζώτω ἡφθ, κὴ ἐς τὸ Καπιτώλιον ἔβη, μηδὲν τῆ δίκης φοβησάμενος. εἶπετο δὲ αὐτῶν τὸ πλῆθος· κὴ οἱ πολέμους τῆ δικαστῶν συμβουλήσων βοῆ, κὴ δύσαν ὄρμης ἐπεφανοῦν. οἱ κητήρησιν ἢ ἡπιοῦντο, κὴ ἔπε αὐτῶν τῶν δίκην αὐτῶν, ὡς ἀτέλεστον, ἐτάλμουν ἐπιγνώσων, ἔπε μέμνησων δημοσίων· δυνατώτερον αὐτῶν τῆ βίον εἰδότες ὑπανότας τε & ἄλλοσολῆς. ὁ μὲν δὲ Σικυτιῶν ὄδδε ἐγκλήμασιν ἀναξίου τῆ βεβαιωμένων οἱ κητεφρονήσων σαφώτερον (ἐμοὶ δοκεῖν) Ἀριστίδης, παρὶ κλοπῆς, & Σακροῦτος, παρὶ ὧν ἐνεκλήσωντο· ἔβη ἐπίπταν ὑπὸ ἀδελφίας ὀργίας, ἢ Σακροῦτος εἰπὸν τῶν ἀδοκῆ Πλάτωνα μεγαλοφρονέσων ἢ ἄλλων τῶν Ἐπιμινονδῶν, ὡς ἐσοιωπέσων μὲν αὐτῶν Πελοπίδα κὴ ἑτέρων. ἐξέπεσαν ἢ αὐτῶν οἱ Θεσσαῖοι, στρατὸν ἐκείσων δότες, ἐπιουρεῖν Ἀρχαῖσιν &

fiducia. Orsus autem dicere, nullam fecit mentionem criminis, antea facta vitæ studia, resque gestas pro repub. & tot victorias partas memorans, magna tum sermonis gravitate, tum voluntate audientium; postquam autem ad Carthaginem devictam processit oratio, tum maxime amplificatione usus, ubi & seipsum & plebem concitavit: Hoc, inquit, die, Quirites, cum Carthaginensibus feliciter pugnavi, quos tantopere formidatis antea: itaque hinc in Capitolium eo sacrificatum: vos quoque quotquot amatis patriam, ite mecum, & diis gratias agite. His dictis ascendit Capitolum, posthabito iudicio: plebs universa secuta est, iudicibus & tum acclamantibus, & sacrificanti fausta omnia comprecantibus. Id factum accusatores perplexos consilii reddidit, quum neque revocare audent in iudicium, neque ambitionis aut largitionis accusare hominem, extra omnem suspicionis aleam positum. Sic ille egregie contempsit crimen in antea factam vitam non competens: sapientiam, ut mihi videtur, quam Aristides, furti reus; & Socrates, eorum quæ obijciebantur: qui taciti tulerunt infamiam, nisi quod Plato affinxit Socrati defensionem qualem libuit. Imò majore animo tulit calumniam quam Epaminondas, Bæotiorum summus magistratus, cum collega Pelopida & quodam alio

114

Aristides. Socrates.

Epaminondas & Pelopidas in auxilium Arcadium &

Hos Thebani, attributis cuicque

Messenio-
rum con-
tra Lacedæ-
monios
missi.

Messeniorum contra Lacedæmonios miserant, & bello non dum ex animi sententia finito, propter quasdam calumnias revocaverant: at illi successibus per sex menses noluerunt exercitum tradere, donec pulsus Lacedæmoniorum præsidii sub-

Lex The-
banorum.

Epami-
nondas
reus fa-
ctus.

Epami-
nondas
quid petat
infrscribi se-
pulcro.

stituerunt Arcadas: idque ex autoritate Epaminondæ, pollicentis hoc factum impune collegis fore. Ubi verò domum reverbos accusatores singillatim aggressi reos agebant capitis, nam capitale erat illorum legibus, per vim retinere imperium exercitus alieno tempore: alii iudicium evaserunt, non tam miseratione flexis iudicibus, quàm culpa in collegam relata, ab ipso Epaminonda præmoniti, attestante tunc illorum sermonibus: qui postremus accersitus, Fateor, inquit, me ultra præfinitum legibus tempus retinuisse imperium, & collegas meos quos absolvistis coëgisse ut idem facerent, nec capitis pœnam legitimam deprecor, unum pro præteritis meritis postulo, ut meo sepulcro inscribatur: Hic situs est, qui parta in Leuctris victoria, cives suos, quib, antea vel pilei Laconici erant terribiles, duxit sub ipsa Spartæ mœnia; hunc patria multavit capite, quod minus legum rationem habuerit quàm utilitatis publicæ. His dictis è suggesto descendit, corpus offerens siquis vellet eum ducere: iudices verò exprobratione tacti, & defensionis genus

Μεσσηνίους, πολεμικῶν ἔργων ὑπὸ Λακωνίων. ἔπειτα δὲ ὅτι ἐπὶ τοῦ ἐργασασμένους, ἐπὶ Διελβόλης μετῴκωσαν· οἱ δὲ τοῖς Λακωνικοῖς σφῶν τῶν δὲ ἑλπίων ἐπὶ μίλλας ἐξ ἑ μὲν ἤσαν, εὖς τὰ Λακεδαιμονίων φρονεῖν κατέειλον, καὶ ἐπέστησαν αὐτοῖς ἑτέρωθεν ἢ Ἀρκάδων· Ἐπαμινώνδου τὰς συστάσεις ἐς τὰ τοῦ αἰγιαλοῦ ζῶντος τε, καὶ λαοδοχίμους τὸ ἔργον αὐτοῖς ἀζημίον ἐσοτάμ. ἐπὶ δὲ αὐτοῖς ἐπαμειβόμενοι οἱ κληρονομοὶ καὶ ἕνα διώκοντες ἐπιεῶντο θανάτου (θανάτου γὰρ ὁ νόμος ἐζημίουν γὰρ τὸ ἐν βίᾳ δὲ ἑλπίων ἀρξάντων ἀλλοτρίων) οἱ μὲν ἑτέρωθεν διεφύθησαν, αἰκτωτὴ τὴν ἑσπέρην καὶ λόγους πλείους, ἔπειτα αὐτῶν ἐπὶ τὴν Ἐπαμινώνδων ἀναφέροντες αὐτοῖς, ἔπειτα λέγειν ὑποδέχονται αὐτοῖς καὶ λέγουσιν ἐπιμνηστικῶν· ὁ δὲ, κεραιόμηνος τε, ἰδοὺ τῆς, Ὁ μολογῶν, ἔφη, πικρῶς ἔφη ἀρξάντων τῶν τὴν ἑσπέρην, ἔπειτα ἀπελύσεται νῦν, ἔργον σωζόμεναι. καὶ ἐπὶ παρατῆμα τὸ θάνατον, παρενομήσας. αὐτῶν δὲ ἰδοὺς ἀντὶ τῶν ἀποβῆσιν ἰσχυρῶν μὲν, καὶ τὸν πάγον ἐπιγαγίνομαι, Οὐδὲν ἐστὶν ὁ ἀπὸ Λεῦκτρον νικησας, καὶ τῶν πατερίδων τὰς ἐχθρὰς ἐκ ὑπομνήσας, ἐστὶν εἰς τις ξένος ἔχει Λακωνικῶν πλοῦν, ἐπὶ τῶν Σπαρτιῶν ἀντιπαρασώζων. οὗτος ὑπὲρ τῆς πατερίδος ἀνηξήται, παρενομήσας ἐπὶ συμφέροντι τῆς πατερίδος. Ταῦτ' εἰπὼν κατέστη τε ἔβησεν, καὶ παρέδωκε τὸ σῶμα τοῖς ἐδύλονσιν ἀπαγαγεῖν. οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τε ἰδέσθαι ἔβησεν, καὶ θάνατον ἔβησεν, καὶ αὐτοῖς ἑ ἀνδρῶν mirati, simulque ipsum reum re-

δύλονσιν

ἀπολογεμένοι, πᾶς ψήφους ἐχέοντες λαοῖν, ἐξέδομον ἐν ἑδραίοις. πᾶς δὲ πᾶς ὡς ἐδέλοι συγκερίεν ἐχέ.

Μάντιος ὁ ὁ Σικιτιῶν Διδόχοιο τῷ ἀφαιμαδίεσσιν Ἀντιόχου γῆν ἐπιὼν κηδίσαιτο, ἔ Γαλατῶν ἔ Ἀντιόχου συμμαχουμένων Τολισβογίους, ἀναφυγοντας ἐς τὸ Μύσιον Ὀλύμπιον, ἐπιμάχωντες ἔ ὄρας ἐπιβάς, ἐπέφυτο φεύγοντας· ἕως ἔκτισε ἔ κητεκρήμισεν ὄρους ἀειδημισαυ Διδόχοιο τὸ πλῆθος ὄσον ἐγγετο· ἀρχικαλῶτους ἐλ' ἔλαθεν ἐς τεταρωμισουχας· ὄν τὰ μὲρ ὄπλα κητεκῆσσε, τὰ ὄ σάμαθι, (ἔ δυναίμυρ· τοσῶδε πλῆθος ὄν πολέμοις ἀειάμαθι) τοῖς ἐγγυς βερβοάροις ἀπέδοθ· ὄν ὄ Τεκτοσωνιας τε ἔ Τρακμοῖς ἐκινδυνῶσε μὲ ἐξ ἐνέδρας, ἔ ἐφυρῆ· ἔπιμελῶν δὲ ἐς ἀυλιόμους τε κὲ βεδοσμένους ἔπὸ πλῆθους, ἀειάσσε τὲς ψιλούς ἀυτοῖς, ἔ ἀειτῆχων ἐκέλευσεν ἐσκηνοτίζειν, μῆτε σῶσπλεκομῶτους μῆτε πλῆσιάζοντας. ἐδενὸς δὲ βέλους ἀτυχεῖται, Διδόχοιο τὴν πυκνότητι ἔ πολεμίων, ἐκτῆεν ἐς ἐκτακιοχίλους, ἔ ἐδίωξε τὲς λοιποὺς ἔπὲρ Ἀλὸν ποταμῶν. Ἀρμερῶτες δὲ, ἔ Καππαδοκῶν βασιλείας, ἔ τῶδε συμμάχους πῆμψαντο Ἀντιόχου, δειδιόται τε κὲ δεομῶς, κὲ Ἀρακῶσια πύλαντα πῆμψαντο ἐπὶ τῆ δεισῆ, τὴν κησαν ὄσον ἐπέδομαθι, ἀλλ' ἐς τὸ ἔλλησποντον ἐπανήλθε, σὺν γάλη τε ποτῆ κὲ κηρῶσιον ἀπειρας, κη λεία βερυπῆτι, κὲ κρατὶ κηταγόμε. τὸ ἐλ' ἐντέυθεν ἀιόγους πῆμψαν, ὄρας δειρας, πλεῖσσαι μὲ ἔπερῶθεν, ἔτε τὸ βάρῶ ὄν ἐπήματο

veriti, ne calculis quidem postulatis, proripuerunt sese è pratorio. Verum ista quisque ut libuerit conferat.

Ceterum Manlius Scipionis succesor, dum ademptas Antiocho terras obit & ordinat, Tolistobogios, quæ civitas Gallogræcorum sociorum regis erat, in Olympium Mysicæ montem refugos, laboriose securus profligavit, cædens & agens in prærupta, tanta gentis clade, ut cadaverum numerus præ multitudine iniri non potuerit: capta sunt etiam ex eis x l m, quorum arma cremavit: corpora, quia tam multa in bello circumducere non poterat, finitimis barbaris divendit: Tectofagos verò & Trocmos ex infidiis adortos vix evasit: sed paulo post eosdem cubantes aggressus & confertos præ multitudine, circumdatos velitibus, ut missilibus oppugnarentur eminus, nullo telo cadente sine vulnere, tanta clade affectis, ut amissis octo millibus reliqui pellerentur ultra Halym fluvium. Quumque Ariarathes, Cappadocum rex, ipse quoque Antiochi socius, belli metu veniam petens, e cæ talenta misisset, à terris ejus abstinuit: & ad Hellepontum retro se vertit cum gaza multa, infinita pecunia, præda gravissima, exercitu impedito sarcinis. De cetero, valde imprudenter æstuo tempore navigare contempsit, ne gravitatem quidem impedimentorum reputans: præsertim quum exercitum ἐνδύμιον, ἔτ' ἐπὶ

Tolistobogiorum clades ingens.

Tectofagorum & Trocmorum.

Halys fluvius.

citus non esset durandus laboribus itineris: quippe non ad bellum tendens, sed domum cum spoliis repetens: maluitque per Thraciæ longam, angustam difficilémque viam ducere ætate fervida: nec Philippo præmonito ut occurrens è Macedonia, se deduceret, nec exercitu in partes diviso ut expeditius incederet, & si quid opus esset, ad manus haberet: nec impedimentis distributis per centurias, quo facilius custodirentur, sed omnibus ire iussis uno longo agmine, impedimentis medium tenentibus: quibus nec primi nec novissimi propter viæ longitudinem ac angustiam poterant succurrere. Quapropter Thracibus undique

Manii imprudentia.

116

coortis in latera, magnam partem & prædæ & publicæ pecuniæ & militum perdidit: reliquis Macedonia fuit refugio: unde maxime apparuit quantum Philippus Scipionibus deducendo profuerit, & quantum Chersoneso deferta peccaverit Antiochus. Manius verò traductis è Macedonia in Thessaliam, & inde in Epirum, coëpis, trajecit Brundisium: dimissisque militibus reliquis, Romam rediit.

Lycia & Caria Rhodiis data, mox sublata.

γούμῳ Διὰ ποτιῶν ἢ γυμνάζειν ὁδοιπορίας ἐπὶ τῷ στρατῷ, ὅση ἐς πόλεμον ὄρῳντα, ἀλλ' ἐς οἰκείαι μὴ λαφύρων ἐπιγίνονται. Διὰ δὲ Θρακῆς ὠδὸν ἐστὴν ἔμπεδον ἔμπεδον ὄδον, πνίγες ὡρε, οὐτ' ἐς Μακεδονίαν Φιλίππῳ ἀσβεπίσειλας ἀπαντᾶν, ἵνα παραπέμψεν αὐτὸν ἄτε τῷ στρατῷ ἐς μέρη πολλὰ διαλῶν, ἵνα κρυφότερον βαδίξῃ, καὶ τὰ χεῖρα ἐμμερέστερα ἔχῃ ἄτε τὰ σκιδροφόρα στυπάζας ἐς λόγους ὀρθλοῦς, ἵνα εὐφυλακτικότερα ἢ ἀλλ' ἀθρόως ἤσθῃ ἀπειτας ἐς μὴν πολὺν, καὶ τὰ σκιδροφόρα εἶχεν ὡς μέσση, μήτε τῷ ἀσθεῖν διωκόμενον αὐτοῖς ἐπικυρῶν, μήτε τῷ ὀπισθεν, ἔξω, Διὰ μὴ κῶ ὁμοῦ καὶ σενίτητα τῷ ὀδοῦ ὅθεν αὐτῷ πανταχοῦ ἐς τὰ πλάγια τῷ Θρακῶν ἐπιχειρήσων, πολὺ μέρθ' ἀπώλεσε τῷ τε λείας ἔξ' δημοσίων χρημάτων, καὶ αὐτῷ δὲ τῷ στρατῷ μὴ τῷ ἐπιπολοῖσων ἐς Μακεδονίαν διεσπῶν. ὅ δὲ καὶ μάλιστα ἐγένετο κρατερῶν, ὅσην ἤνεκεν παραπέμπων τὸς Σικυθίανος ὁ Φιλίππῳ, καὶ ὅσην ἤνεκεν Ἀντίοχῳ Ὀκλίππων τὴν Σερρόνησον. Ὁ δὲ Μανίῳ, ἐκ τῆς Μακεδονίας ἐς Θεσσαλίαν διελθὼν, ἔσθ' Θεσσαλίαν ἐς Ἡπείρου, ἐς Βροντήσιον ἐπέτα, καὶ τὴν λοιπὴν στρατῶν ἐς τὰ οἰκεία Διὰ φέει, ἐπιπέμψεν ἐς Ρώμην.

Ρόδιοι δὲ καὶ Ἐυβοῖοι ὁ Περρῶν βασιλεὺς, μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῇ κατ' Ἀντοχῆς συμμαχίᾳ, Ἐυβοῖοι μὲν ἐς Ρώμην ἐπέμπεστο, Ρόδιοι δὲ πρὸς τοῖς ἐπεμπεστον. ἢ δὲ βασιλῆς Ρόδιοι μὲν ἐδωκε Λυκίας τῆς ἑκατέρωθεν, ἐς ἃ πολὺ ὑπερον ἀπέχεσθαι αὐτῶν, ὡς

Περρῶν

Περσεί τῶ Μακεδόνι μάλλον ἢ σφίσι πολέμοισι τῶ Περσεί αἰσθητέραν χροιάσαν. Εὐμβρέϊ ἢ παρέρου ὅσα λοιπὰ ἀφ' ἑρμού τ' Αντιόχου, χωρὶς Ἐκλιών τ' αὐαυτοῖς. τῶ ταν ἢ ὅσι μὲν Ἀ' Πάλλω τῶ πατρὶ Εὐμβρέος ἐτέλου φέρου, κείλοισιν Εὐμβρέϊ συμπερεῖν ὅσι δ' Ἀντόχῳ αἰσθητοῖν ἐτέλου, ἀπίλυσαν τ' φεραν, κὺ αὐτονομους ἀφ' ἑκον. ὠδὲ μὲν Ρωμαῖοι διεδεντο τὰ δορικτητα.

Ἀντόχῳ δ' ὕστερον Ἦ Μεγάλου βασιλέως τελοῦσινται, γίνεται Σέλευκῳ ὁ υἱὸς Ἀλέαδῳ, ἔ τ' ἀδελφῶν ὀδε Ἀντόχου ἐξέλυσε τῆς ὑπὸ Ρωμαῖοις ὁμηρείας, ἀντὸς ἔ ἑαυτὸ πᾶδα Δημήτριον. Ἀντόχῳ δ' ἐπανοῖνται ἔκ τ' ὁμηρείας, κὺ ὄντῳ ἐπ' αἰὲ Ἀθῆνας, ὁ μὲ Σέλευκῳ ἐξ' ἐπιβαλῆς Ἡλιόδωρος πινὸς τ' αἰεὶ αὐτὸν ἀποδύησθαι. τ' δ' Ἡλιόδωρον Εὐμβρέος κὺ Ἀ' Πάλλῳ ἐς πτω δόχλῳ βιαζομένου ἐκβάλλεσσι, κὺ τ' Ἀντόχου ἐς αὐτὴν κραύρουσιν, ἐταμεζοῦνομι τ' ἀνδρα. ἀπὲ ἡδ πινὸν αἰσθητοῦσινται ἡδὴ κὺ οἶδε Ρωμαῖοις ὑπεελέποντο. ἔ τω μὲν Ἀντιόχῳ ὁ Ἀντόχῳ Ἦ Μεγάλῳ Συρίας ἐπεκράτησιν ὅτῳ αἰσθητῶ τ' Συρίαν ἐπάνωρον ἡδ Ἐπιφανῆς, ὅπ τῆς δόχλῳ ἀρταξομένης ὑπὸ ἀλλοτρίων, βασιλέως οἰκῶ ἀφ' ἑ. σιωδέρου δ' ἐφιλίαν κὺ συμμαχίαν Εὐμβρέος, Συρίας ἔ τ' αἰεὶ αὐτῶ ἐθῶν ἐγκρατῶς ἡρῆς, σιωτράπην μὲ ἔχων Βαβυλῶνι Τίμαρχον, ἐπὶ ἢ τῆς αἰσθητοῦσιν Ηρακλείδῳ, ἀδελφῶ μὲ ἀπ' ἑλοῖν, ἀμφῳ ἢ αὐτὸς χροῖαμένῳ πεδικῶ. ἐσπράττεσσι ἢ κὺ ἐπὶ Ἀρταξίαν τ' Ἀρ' ἡαβουετα. Expeditionem etiam

Persei Macedonis, hostis Rom. populi. Eumeni verò attribuerunt quicquid Antiocho ademerant, exceptis Græcis in Asia civitatibus: quarum quotquot Attalo patri Eumenis tributariae fuerant, iussæ sunt tributa Eumeni reddere: à quibus autem Antiochus solebat exigere: immunes posthac permixtæ sunt vivere suis legibus. Atque hoc modo terras bello partas S. P. Q. R. dispossuit.

Postea verò Antiocho Magno defuncto in regnum successit Seleucus filius, qui fratrem Antiochum obsidem à Romanis recepit, dato in ejus vicem suo filio Demetrio. Pervenerat jam Athenas Antiochus, quum Seleucus infidiis Heliodori cuiusdam purpurati oppressus est: ipsum Heliodorum regni affectatorem expulerunt Eumenes & Attalus, deducto in possessionem ejus Antiocho: ut amicam sibi redderent hoc beneficio: jam enim ob quosdam offensivunculas etiam hi Romanos suspectos habebant. Atque ita Antiochus, Antiochi Magni filius, Syria potitus est: quem Syri cognominarunt Illustrem, quòd alienis, regnum usurpantibus, ipse avitæ ditionis assertor exortus suis illuxerit. Is inita cum Eumene societate & amicitia, possidebat Syriam, gentisque finitimas, quum satrapam Babylo ni præfesset Timarchum, ærario verò Heraclidem, duos fratres, quos ambos in deliciis suscepit contra Artaxiam, regem Arme-

Perseus Macedo.
Provinciae Eumeni data à pop. Rom.

Seleucus infidiis Heliodori oppressus. Antiochus in regnum ab Eumene & Attalo deductus.

117

Illustris cognominatus.

Expeditio
Antiochi
contra Ar-
taxiam Ar-
meniorum
regem.

Antiochus
moritur.
Antiochus
Eupator,
filius.

Lysias.
Senatus
Rom. Antiochi
morte
gaudet.

Demetrius ob-
fidem non
vult in re-
gnum de-
ducere.

Legati in
Syriam
missi.
Triste spec-
taculum
à legatis
exhibi-
tum.

Cn. Octa-
vius à Le-
ptine con-
fossus.

Arm eniorum : quo capto mor-
tuus est, relicto novem annorum
filio Antiocho, cui Syri cogno-
men addiderunt Eupatori, pro-
pter patris virtutem : ejus pueri
educator fuit Lysias. Senatus ve-
ro latus audiit, Antiochum, qui
paucis annis generose regnarat,
tam citò mortuum: attamen De-
metrium, Seleuci filium, Antio-
chi Illustris fratrem, nepotem
Magni Antiochi, confobrinum
hujus pueri, adhuc in urbe obfi-
dem, ingressum jam annum vi-
gesimumtertium, quamvis ro-
gantem & dicentem se propio-
rem heredem, noluit in regnum
deducere, existimans conduci-
bilis sibi, regi Syriam à puero
quam à viro. quumque audisset
multos elephantos esse in Syria,
& naves aliquot supra definitum
Antiocho numerum, legati missi
sunt qui elephantos interficerent,
& naves exurerent. Hoc spec-
taculum miserabile visum
est, occidi mansuetas & raras be-
luas, & naves concremari. id non
ferens quidam Leptines, qui tum
erat Laodiceæ, Cn. Octavium
legationis principem, dum un-
gitur in gymnasium confodit,
quem Lysias sepeliit.

Tum Demetrius rursus pa-
tres adiit, rogans ut saltem ob-
ses esse desineret: quandoqui-
dem permutatus sit Antiocho,
qui tum defunctus erat, & quum
ne hoc quidem impetraret, clam
aufugit navigio, exceptusque à
Syris magna gratulatione, re-
gnam adeptus est. Lysia primum

βασιλέα & αὐτὸν ἐλὼν ἐπι-
λύτῃσιν, εὐάετες παγιδίον δόπι-
πῶν Ἀντιόχου, ἢ ἀσπασθησὶν ὀνο-
μα Εὐπατορ οἱ Σύριοι, ἀφ' ἧν
& παρὰ τὴν ἀρετὴν, ἢ τὸ παγιδίον
ἔσπεφε Λυσίας. ἢ δὲ συγκλητῶ
ἠδὲ φανέντῳ ἐν ὀλίγῳ & Ἀντί-
χου ἡλικίῳ, ἢ ταχέως δόπιπῶν-
τῶ. Δημήτριον τε, τὸν Σελεύκου
μὲν ἦν, Ἀντιόχου δὲ & Ἐπιφανέως
ἀδελφοῦ, ἠγόντ' ἢ Μεγάλου
Ἀντιόχου, ἀνεψίον ὄντε πῶδε τῷ
παγιδίῳ, ὁμορρόντα ἔτι ἐν τῇ Ρώ-
μῃ, & ἐτῶ ἀγροῦτα τρίτον ἐπὶ
ταῖς ἐκδοσί, ἐς τὴν βασιλείαν κρι-
ταχθῆναι παρὰ τὴν αἰσῶν, ὡς αὐ-
τῷ μάλιστα ἀσπασθησῶν, & κατῆ-
ρον, & συμφέρειν σφίσι ἡρεσῶν
τελειότερον ἄρχεν Σύρον ἀπὶ πα-
δὸς ἀτελεῦς. πωλητηρίοι δὲ ἐν
Συρίᾳ πρῶτον τὸν ἐλεφάντων ἀνα-
& καὶ πλείονας τὸν ἀεσμένον Ἀν-
τιόχῳ, πρὸς τοῖς ἐπιπῶν, οἱ τὸς
ἐλεφάντας συγκλησῶν ἐμελλοι, ἢ
ταῖς ναῦς ἀσπασθησῶν. αἰκτῶ δὲ ἢ
ὄψιν ἢ ἀναρρημένων ἡσίων ἡρεσῶν
τε & ἀσπασῶν, ἢ τῶν κατεμπι-
πρωμένων. καὶ τις ἐν Λαοδικείᾳ
Λεπτινῆς, τὴν ὄψιν ὄσῳ ἐνεγκῶν,
Γνωστὸν Ὀκταβίον τὸν πῶδε τῶν πρὸς
σβῶν ἡρεσῶν, ἀλλ' ἀφ' ὀρθῶν τῶν γυ-
μνασίων, διεκρήσασθ. ἢ τὸν Ὀκ-
ταβίον ἔταπτεν ὁ Λυσίας.

Δημήτριον δὲ αὐτίς ἐς τὴν κύ-
κλιον ἐσελθῶν, ἐξήττ' ἢ γαυὶ ὀ-
μηρεῖας μόνον δόπιπῶν, ὡς Ἀν-
τιόχου μὲν ἀντιόδοξοι, Ἀντιόχου δὲ
δοπιπῶντῶ. ἐπεὶ δὲ ὄσῳ ἐτύχῃ
νεν εἰδὲ τῶδε, λαθῶν ἐξέπλῳσε
ἢ δεξαμένον αὐτὸν ἀσπασῶν τὸν Σύ-
ρων ἡρεσῶν, τῶν τε Λυσίαν & τὸ πα-
δῶν

δὸν ἐπ' αὐτῷ Δραφθίρης ἢ Ἡ-
ρακλείδην ἐπιπέδων, & Τιμαρχὸν
ἐπιτυτυμῶρον ἀνελάσας, & πάλαι πο-
νήρος τὸ Βαβυλωνίον ἡγήσασθαι ἐφ'
ὃ ἢ Σωτήρ, ὀφθαλμίων τὸ Βαβυ-
λωνίαν, ἀνομιώσθη. κορυτωμάδην
δὲ τὴν Σελυκίαν ὁ Δημήτριος, τε-
φάνος τὸ Πρωμαίους ἀπὸ χερσῶν με-
λέων, χειροτέρον τὸ ποτὲ περὶ
αὐτοῖς ἀμφοτέρω, ἐπεμψε, ἢ Λε-
πτινῶν τὸ ἀνδροφόνου Οὐκατίου. οἱ
ἦ τ' ἢ τεφάνου ἐδέχοντο, Λεπτι-
νῶν ἦ σὺν ἑλάσας, οὗς δὴ τὶ τὴν
ἐγκλησέν τῆς Σύροις περιεσφμε-
νοι.

Δημήτριος ἦ, ἢ ἐν τῷ Καπ-
παδοκίαν ἀρχῆς Ἀεμαρσίδην ἐμβα-
λῶν, Ολοφερνῶν ἐπι χηλοῖς παλιόν-
τοις ἀντ' αὐτῶν κατήσασθαι, ἀνελ-
φῶν ἐνεῖα δουκίμια Ἀεμαρσίδου. &
Γρωμαίους ἐδοκε μὲν, οὗς ἀδελφός,
Ἀεμαρσίδην καὶ Ολοφερνῶν βασι-
λεύσασθαι ἐπέστησαν ἦ & τῶν-
δε, & Ἀεροβαζάνου μετ' αὐτῶν
& πολλοῦ ἕτερου ὑπὸ Μιθριδάτου
Πονηροῦ βασιλείας, ὁ Μιθριδά-
της πόλεμος ἐπὶ ταῦδε τε & ἐφ'
ἑτέροις ἡρώεσσιν οὐκ ἐπινοεῖται,
στὶς τε καὶ πολυτεροπύματος ἐδύσει
πολλοῖς ἡλώμαθ' ὃ, & περισσείους
ἐς ἐπὶ μέγισταις ποσασσένται ἐν
οἷς πολλὰ μὲν ἀρχῆς Σύροις ἐν τῷ
βασιλείας ἡμεῶν ἐπιτοχονοῖοι περι-
πνυ ἐβήσαντο, πολλὰ ἦ τροπῆ &
ἐπιανεστῆς ἐπὶ τῷ βασιλείας. Παρ-
θυσίαι τε, ἀσσυροπύματος ἀπὸ τῷ
Σελευκίδων ἀρχῆς, Μισσοποταμίαν
ἐς εἰαντοῦς ἀσσυροπύματος, ἢ τοῖς Σε-
λευκίδαις ὑπήκουε. καὶ βασιλείας
Ἀρμενίας Τυγρῶν ἢ Τυγρῶνους,

interfecto, mox & puero: eie-
ctoque Heraclida, & Timar-
cho, ut rebelle, occiso: qui
alioquin etiam Babylonis prae-
fecturam male administraverat.
Lysiae in-
quamobrem Soter appellatus est,
orto à Babylonis initio. Confir-
matus deinde in regno Deme-
trius, coronam auream decem-
mille nummum Romam misit,
gratias agens, quod obfes habi-
tus esset liberaliter, simulque
Leptinem dedit, homicidam
Octavii. Senatus coronam acce-
pit: Leptinem verò non, quasi
crimen id commune esset Syris
omnibus.

Ceterum Demetrius, acceptis
mille talentis, pulso Ariarathe,
Holophernem, ejus, ut ferba-
tur, fratrem, in regnum indu-
xit, quamvis Romanis placeret
utrumque fratrem regnare pari-
ter. Sed quum & hi pulsi essent,
& non multo post Ariobarfanes,
armis Mithridatis, regis Pontici,
Mithridaticum bellum ob hanc
causam & quasdam alias exor-
tum est: magnum, si quod un-
quam, & varium casibus ac con-
tagio multarum gentium, & diu-
turnitate temporis, protractum
in annum quadragesimum. Quo
durante Syrorum regia saepe mu-
tavit dominos, continuata nihil-
ominus stirpis serie. Alibi quo-
que multi motus & mutationes
regnorum acciderunt: & Parthi,
qui jam antè à Seleucidarum fa-
milia defecerant, Mesopota-
miam adjecerunt suis opibus, a-

118
Deme-
trius Ro-
ma affu-
git.
Lysiae in-
teritus.
Antiochi
pueri.
Heraclida.
Timarchi.
Deme-
trius So-
ter appel-
latus.
Leptines
homicida
Octavii
Romanis
traditus.
Holopher-
nes.
Mithrida-
tici belli
causae.
Tigranes.

yulsum à regno Syriae. Tigranes etiam, Tigranis filius, subjuga-

Tigranes.
tis

tis circumvicinis gentibus, quae prius proprios regulos habuerant, regem regum iam se existimans, Seleucidam infestavit, detrectantes ejus imperium. cujus violentiam quum non posset sustinere Antiochus Pius, Tigranes omnes Ciseuphratensium Syrorum gentes, Aegyptum usque perdomuit: simulque occupavit Ciliciam, & ipsam Seleucidis parere solitam. quibus omnibus Magadates regis sui nomine cum exercitu praefuit per annos XIII. Sed postquam Mithridates à Lucullo victus, ad Tigranem refugit, Magadates eum exercitum in sui regis auxilium abduxit: & interim Antiochus, Pii filius, Syris non invitis in regnum sese infinuavit. Nec Lucullus, qui primus Tigrani bellum intulit, & recens acquisitis terris eum expulit, Syro avitam possessionem invidit. sed Pompejus Luculli successor, debellato Mithridate, Tigranem quidem in Armenia regnare passus est: Antiochum verò, nunquam de P. R. malè meritum, spoliavit regno Syriae, quia facile fuit tanto exercitu regem inermem pratexebatur, videlicet iniquum esse, postquam veteres reges se-

Antiochus Pius.

II9 Megadates.

Mithridates debellatus.

ἐθνη πᾶσι τῶν περιόρων ἰδίοις δυναταῖς χράσασθαι ἐλὼν, βασιλεὺς δὲ τῶνδε βασιλείων ἤγειτο ἐναεῖ, & τοῖς Σελευκίδαις ἐπεσφάτευσεν, & Ἰλλυρίαν ὑποκαθεύειν. ἐξ ὑποσφάτου δ' αὐτοῦ Ἀντιόχου τῷ Εἰσεσῶν, ὁ Τίγρῳνης ἤρχε Συρίας τῆς μετ' Εὐφράτητι, ὅσα γῆν Συρίαν μέχρι Αἰγυπτῆς. ἤρχε δ' ὀμοῦ καὶ Κιλικίας (ἢ ἡδ' ἠδὲ τοῖς Σελευκίδαις ὑποήκουε) Μαγαδάτιν στρατηγὸν ἐπιπέλας ἀπέσταν ἐπὶ τῆς περσικῆς καὶ δέσπης. Λευκὸν δ' ἔργον ἔργον στρατηγὸς Μιθριδάτιν διώκοντας, ἐς τὴν Τίγρῳν ὑποφειγόντα, ὁ Μαγαδάτης ἦεν μετ' ἔργον Τίγρῳν βοήθησαν. καὶ ἐν τῶνδε παραστάς ἐς τὴν Συρίαν Ἀντιόχου ὁ Ἀντιόχου τῷ Εἰσεσῶν, ἤρχε τῶν Συρίαν ἐκόντων. ἢ αὐτὰ Λευκὸν δ' ἔργον, ὁ Τίγρῳν ἄριστος πολέμιος, & τὸ ἐπιπέλας γῆς αὐτοῦ ἐξελάσας, ὅσα ἐφθόνησεν ἀρχῆς πατρῶος. Πομπηίου δ' ὁ ἐπὶ Λευκὸν δ' ἔργον Μιθριδάτιν ἐξέλασεν, Τίγρῳν δ' Ἀρμενίας συνεχάρησεν ἀρχῆς, Ἀντιόχου δὲ ἐξέβαλε τῶν Συρίαν ἀρχῆς, ὅθεν ἐς Ρωμαίους ἀμειβεσθῆναι ἔργον ἔργον, ὅτι καὶ εὐκλογὸν αὐτὰ πρᾶξιον ἔχουσι πολλὴν ἀρχῆς ἀνοσῶν ἀφελείσθαι λόγῳ δ', ὅτι τὸν ὀππρῆσι: quamvis alia causa

Σελδ.

Μαγαδάτιν στρατηγὸν ἐπιπέλας ἀπέσταν ἐπὶ τῆς περσικῆς καὶ δέσπης] Seleucidarum odia & inimicitiae Syros impulerunt, ut Tigranem Armenium sibi regem deligerent. Justin. lib. XI. c. 1. Mutuis fratrum odiis & mox filius, inimicitii parentum succedentibus, cum inexpiabili bello & reges & regnum Syria consummatum esset, ad externa populus auxilia concurrat, peregrinosque sibi reges circumspicere cepit. & omnes in Tigranem regem Armenia consenserunt. Qui accitus in regnum Syriae, per XVII annos tranquillissimo regno positus est. Ubi tamen pro XVII annis, quatuordecim cum nostro legendi sunt.

καὶ

Σελευκίδας ἐπὶ Τίγρανους ἐπι-
στάντας ἐκ εἰκὸς ἡδ' ἐπ' Ἐυφράτης ἀρ-
χῶν μείζον, ἢ Ῥωμαίους Τίγρην
νικηκότες.

Οὕτω μὲ δὴ Κιλικίας τε ἔ-
στ' Ἐλίας τ' ἠμισυμίου καὶ κελίας, καὶ
Φοινίκης, καὶ Παλαιστίνης, καὶ ὅσα
ἄλλα Συρίας διὰ τὴν Ἐυφράτου μέ-
γλης ἀνίσταται, ἀμφοτέρω Ῥωμαίοις κη-
τεροῦν ἐστὶ γινώσκον ἐπὶ τὸ Ἰερουσαλὴν
ἐπιστάμενον ὁ Πομπηίου ἐξέλεγε καὶ
κράτος, καὶ τὸ βασιλεὺς Ἀριστοβού-
λον ἐπέμψεν ἐς Ῥώμην, καὶ πάλιν
μερίστην πόλιν Ἰερουσαλὴν καὶ ἀγρω-
πείτην αὐτοῖς κητέονα φέρει ἡδ' ἄλλ'
καὶ Πτολεμαίου τ' ἀπεστάτος Αἰγυπ-
τῶν βασιλεὺς κηδηρομένης ἔ-
σπασταίνους αὐτῆς οἰκισθεῖσαν κητέ-
ονα φέρει, ἔ-
στ' Ἀδριανὸς αὐτῆς ἐπ' ἐ-
μψεν. καὶ ἄλλ' ἔστιν Ἰουδαίους
ἀπασι ὁ Φόρτος τ' ἀμφοτέρων βαρύ-
τερος τ' ἄλλ' ἠμισυμίου. ἐστὶ καὶ

mel Tigranis armis pulsi fuere
Syria, nunc eam Seleucidis vi-
ctis cedere, potius quàm Roma-
nis victoribus.

Atque ita Cilicia, & tum me-
diterranea, tum cava Syria, Phœ-
nicæque ac Palæstina sine certa-
mine accessit Romano imperio,
cum aliis gentibus Euphratem
inter & Ægyptum sitis. Una Ju-
deorum gens armis subigenda
superfuit, cujus regem Aristobu-
lum victor Pompejus Romanæ
sanctissimæque in ea regione ur-
bis, moenia diruit, sicut & Ptole-
mæus primus Ægypti rex quon-
dam fecerat: quam & Vespasia-
nus rursum munitam diruit, & jo-
postremum Adrianus, nostro
seculo: quam obrem graviora
sunt Judæis tributa, quæ in singu-
la capita, quam quæ pro censu confe-

Aristobu-
lus Judæo-
rum rex
captus &
Romam
missus.
Hierosoly-
ma diruta
à Pompe-
jo.
A Ptole-
mæo.
A Vespasia-
fano.
Ab Adria-
no.

καὶ τὴν μερίστην πόλιν Ἰερουσαλὴν καὶ ἀγρωπείτην αὐτοῖς κητέονα φέρει.]
Hallucinatur Appianus cum dicit Pompejum & Imperatorem Hadrianum
τὰ Ἰερουσαλὴν κητέονα φέρει. Pompejus enim ὅν κητέονα φέρει, sed partem
tantum murorum diruit. Imperator vero Hadrianus deletam, everfam, so-
lo à Tito æquatam, nihil minus quam vestigia urbis retinentem instauravit,
atque Eliam Capitolinam appellavit teste Dione. De Pompejo vero scribit
Orosius lib. vi. c. 6. ejus gesta in Syria, Phœnicæ & Judæa his verbis refe-
rens: Pompejus occisi Mithridatis nuncio accepto Syriam Cælen & Phœnicen bel-
lo aggressus, Ituros primum Arabasque perdidit, urbemque eorum, quam
Petræam nominant, cepit. Hinc ad Judæos (quibus Aristobulus expulsus fratre
Hyrcano rex præerat) atque ad Hierosolyma urbem eorum Gabinium cum exerci-
tu mittit. Ipse continuo subsequens & à patribus urbe susceptus, sed à plebe mu-
ro templi repulsus, oppugnationem ejus intendit. Id non solum natura loci, ve-
rum etiam ingenti muro, fossâque maxima munitum, cum alia aliis legiones,
dies noctisque succedere sine requie cogeret vix tertio mense expugnavit. Tredecim
ibi millia Judæorum caesa narrantur; cetera multitudine in fidem venit. Pom-
pejus muros civitatis everti, æquarique solo imperavit & cum aliquantos prince-
pes Judæorum securi percussisset, Hyrcanum sacerdotio restituit, Aristobulum
captivum Romam duxit. Quomodo porro Templum Hierosolymitanum ex-
pugnari Pompejus, narrat Josephus Ant. Jud. lib. xiv. c. 8.

καὶ διὰ τούτ' ὅτιν Ἰουδαίους ἀπασι ὁ Φόρτος τ' ἀμφοτέρων βαρύτερος τ' ἄλλ' ἠμισυμίου. ἐστὶ καὶ
ἠμισυμίου.] Judæis in urbe manere ac vivere non licuit, nisi pretio solu-
to,

conferunt: Syri quoque ac Cilices quotannis persolvunt centesimas. His gentibus Pompejus quæ Seleucidis antè paruerant, partim reges proprios reguloque dedit, sicut & Gallogræcis in Asia: partim confirmavit veteres in suis tetrarchiis, quorum fideli opera bello Mithridatico usus fuerat: nec multo post & hæc in Romanorum ditionem venerunt omnia, suo quæque tempore, maximè sub Cæsare Augusto principe.

Σύροις κὲ Κίλικίῳ ἐπίσι ἐκπιπέσει ἡ πημιμαστος ἐκίσις. Πομπηίος ἔρη οὐ πᾶνδὲ ἴσ' ἐπὶ τοῖς Σελευκιδίσις ἡγορέμενον ἐδίων τοῖς ἴσ' ἐπίσητον οἰκίσις βασιλείας, ἢ ὀυσις, κὲ κὲ Γαλατῶν ἴσ' ὀυ Ασία: τοῖς δὲ ὀυσις ἐπὶ ὀυσις τοῖς τετραρχίσις, συμμαχίσις σὶν οἱ κὲ Μιθριδάτου. Ἐ ἢ πολὺ ὕστερον κὲ πᾶνδὲ ἀπειλήθη ἐς Ρωμαίσις, ἐπὶ Καίσαρος μέγιστου Ἐ Σεουστῶ, κὲ μέση.

Συρίας

to, quod in capita imperatum erat: cuius tributum meminit Xiphilinus in Vespasiano. ἀπ' ἐκείνου διδραχμῶν ἐτάχθη τοῖς τὰ πάτρια αὐτῶν ἐδὴ ἀπειληλοῦτος τῆς Καπιτωλίου Διὸς κὲ ἀποφέρειν. ex eo constitutum est, ut Judæi qui patrios ritus servare vellent, didragmum quotannis Jovi Capitolino inferrent. Atque hoc est, quod Appianus φέρον σωματίων appellat. Suetonius in Domitiano cap. xii. Præter ceteros Judaicus fiscus acerbissime actus est: ad quem deferbantur qui vel ut professi, Judaicam intra urbem viverent vitam; vel dissimulata origine imposta genti tributa non pendissent. Nempe quod factitatum in artibus sordidis & viticis, ut pretio depenso permitteretur illarum professio, idem etiam factum in Religione Judaica, ac mox quoque in nostra, quemadmodum declarat Tertullianus in libro De fuga in persecutio: Nescio dolendum an erubescendum sit, cum in matricibus beneficiariorum & curiosum inter tabernarios, & Lanios, & fures balnearum, & aleones, & lenones Christiani quoque vectigales continentur. Is est, quem Tranquillus vocat fiscum Judaicum, non tantum adversus Judæos, sed etiam Christianos, quæcumque ratione actum, quemque à duobus hominum generibus pensitatum fuisse indicat; eorum scilicet qui liberam suæ sectæ professionem in urbe redimebant, & eorum, qui dissimulata origine imposta tributa non pendebant. Quod autem Tertullianus queritur Christianos vectigales fuisse, nec melioris conditionis, quam tabernarios, lanios, fures balnearum, & aleones ac lenones, profectum ex odio in Christianos, de quo idem Apologetici cap. 2. Christianum hominem omnium scelerum reum, Deorum, imperatorum, legum, morum, natura totius inimicum existimas. Iterumque c. xxxv. & xl. habitos tradit publicos hostes, quos existiment omnis publicæ cladis, omnis popularis incommodi esse causam. Si Tiberis ascendit, si Nilus non ascendit in arva, si cælum stetit, si terra movit, si fames, si lues statim Christianos ad lenem. Vetus porro malum & multarum Rerum publicarum probrum, pretio vendere honestatem publicam. Sic Athenis πορνικὸν τὸν fuit. Et imperatoribus plerisque id genus lucri non ingratum fuisse ex Lampridio in Alexandro Severo & Jctis notum est. Similiter alia quoque artes & sordidæ & feeleratæ pretio tolerabantur, eratque beneficiariorum principis & curiosorum inquirere atque in matriculas suas referre eos qui tali de causâ publico tenerentur. Vide Suetonium in Caligula, cap. 40.

Συρίας ἐν εὐδύς ὁ Πομπήϊος
 Σκαῦρον, ἃ ἐν τοῖς πόλεμοις ἐαυ-
 τῷ ἡγορήσθη παρὰ τῶν ἡγε-
 ῶν καὶ ἡ βουλὴ Φίλιππον τὸν
 Μάρκιον ἐπὶ Σικυῶν, καὶ Μαρκελ-
 λίνον Λέντλον ἐπὶ τῷ Φιλίππῳ,
 ἀμφὶ στρατηγούς κατ' ἀξίωσιν.
 ἀλλὰ ταῦτά μὴ ἐκαστέρω διετίς ἐπέ-
 φθη χρόνῳ, τὴν γὰρ ἐπίστατον ἐνο-
 χλοῦντας Ἀρσάου ἀμυνόμενοι. καὶ
 ταῦτά γε ἐπὶ τὸ ἔργον ἐβήσαντο
 Συρίας στρατηγῶν τῶν ἐπιώνων ἀρ-
 χαντων ἐν ἀσσί, ἵνα ἔχον ἐξουσίαν
 καταλόγῃ τε στρατῶν ἔτι πόλεμου,
 εἰα ὑπαῖτις ἔτι παρὰ τὸν ἐπι-
 πέμφθη Γαβίνιος καὶ στρατῶν καὶ
 πόλεμου ὁμοῦν. καὶ Μιθριδάτης
 μὴ ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, ἐξ-
 λαυνόμορος τῷ ἀρχῆς ὑπὸ Νερῶν
 ἔτι ἀδελφοῦ, μετήσθη ἐξ Ἀρσάου
 ἐπὶ Παρθυάμου. Πτολεμαῖος δὲ
 αὐτὸν, ἐν ἐκείνῳ Αἰγύπτου βασι-
 λεὺς, ἐκπεσὼν καὶ ὅδε τῷ ἀρχῆς, με-
 τίπῃσε χρόνῳ πολλοῖς ἐπὶ Παρ-
 θυαίων ἐπὶ Ἀλεξανδρείας καὶ κατή-
 ραξε μὴ τὸν Πτολεμαῖον ἐπὶ τὴν
 ἀρχὴν ὁ Γαβίνιος, Ἀλεξανδρείῃσι
 πολεμήσας ὑπὸ τῷ ἔτι Ρωμαίων
 βουλῆς ἐφύθη, ἐπὶ τῷ αἰσῶ φη-
 φίσματ' ἐς Αἰγύπτου ἐμολαῖν
 ἐπὶ πόλεμον Ρωμαίοις ἀπιστῶν το-
 μιζομένων. καὶ ἡ δὲ τῷ Σιβύλλειον αὐ-
 τῶν ἀπαρρησῶν. ἐπὶ τῷ Γαβίνῳ μὴ
 δεκεί Κραῖος ἀρχῆς Συρίαν, ὅταν
 πολεμῶν Παρθυάμοις ἡ μεγάλη
 συμφορὰ γένηται καὶ ἐπὶ Ἀδελίῳ
 Βιδίῳ μετὰ Κραῖος στρατηγῶν
 Συρίας, ἐς τὴν Συρίαν ἐπέβαλον
 οἱ Παρθυάμοι. Σάξαι δὲ ἐπὶ Βιδίον
 ἡγήμενοι, καὶ πᾶσι τοῖς Ἰωνίοις ἐπ-
 ἔδραμον, ἀρχολογούμενοι Ρωμαίων
 ταῦτά μὴ ἐπιτέλῃς ἐν τῇ Παρθικῇ
 συστραφῆ λίξαι.

Syriam verò Pompejus illinc de-
 cedens, Scaurò quaestori suo re-
 gendam reliquit: cui senatus Mar-
 cium Philippum successorem mi-
 fit, & post eos Marcellinum Len-
 tulum, ambos praetorios. Uterque
 biennio, quo provinciae praefuit,
 conflictatus est cum Arabibus ex
 vicino infestantibus. quae causa
 fuit ut posthac in Syriam mitte-
 rentur proconsules, consulari
 potestate in gerendo bello praedi-
 titi. Quorum primus Gabinius
 cum exercitu in eam profectus
 est, quo tempore Mithridates
 Parthorum rex, pulsus ab Oro-
 de fratre, ope Arabum suum re-
 gnum recepit: & Ptolemaus Aeg-
 ypti rex undecimus, & ipse pul-
 sus a suis, magnis largitionibus
 obtinuit, ut omniffo Partho per
 proconsulem reduceretur Ale-
 xandriam: qui quidem regnum
 recuperavit, Alexandrinis vi co-
 actis ad officium: sed Gabinius à
 senatu damnatus exulavit, quod
 absque S. C. bellum movisset re-
 ligiosum, & vetitum Sibyllinis
 carminibus. Huic successit Cra-
 sus, qui bellum Parthis inferens,
 magnam cladem accepit: post-
 quam L. Bibulo Syriam obtinen-
 te, Parthi irruperunt in eam pro-
 vinciam. Sub Saxa verò, qui pro-
 ximè successit, excurrerunt us-
 que Ioniam, Romanis occupa-
 tis circa bella civilia. Verùm hæc
 dicentur accuratè in rebus Par-
 thicis.

Scaurus
 quaestor
 M. Philip-
 pus Mar-
 cellinus
 Lentulus.
 120
 Proconsu-
 les in Sy-
 riam mili.
 Mithrida-
 tes Par-
 thorum
 rex.
 Gabinius
 exul pro-
 pter redu-
 ctum Pto-
 lemaum.
 Crassi cla-
 des apud
 Parthos.
 L. Bibulus.
 Saxa.

NAM praefens volumen Syriacis dicatum est, ut sciatur quomodo ad Romanos devenerit Syria, & quomodo in hunc statum redacta sit. Nec alienum ab hoc argumento fuerit, Macedonum in ea res gestas percurrere, qui ante Romanos ibi regnarunt. Post obitum Alexandri, superstitibus liberis, altero admodum puero, altero adhuc in utero

Macedonum amor in stirpem Philippi. Ariddæus frater Alexandri.

Gentes ab Alexandro Magno subactas, in satrapias divisæ.

121

Laomedon Mitylenæus.

Ptolemæus, Ægypti satrapa.

Alcetas. Ptolemæus Syria potitur.

Antigonius satrapia.

materno, Macedones, amore stirpis Philippi, elegerunt sibi regem Ariddæum, fratrem Alexandri, quamvis mentis, ut putabatur, non satis compotem: mutato in Philippum Ariddæi nomine: quum adhuc Alexandri filii essent sub educatoribus: nam & mater prægnans asservabatur. Amici verò gentes subactas diviserunt in satrapias, Perdica divisore ex autoritate Philippi: nec multo post mortuis regibus regnarunt satrapæ. Syriae primus præpositus est satrapa Laomedon Mitylenæus, favore Perdicae & Antipatri, qui post Perdicam res administrabat pro regibus. Ad hunc Laomedontem Ptolemæus, Ægypti satrapa, cum classe profectus, oblato ingenti auri pondere tentavit eum ut Syriam sibi traderet, unde Ægyptum posset tueri, & Cyprum invadere. quod quum non impetrasset, comprehendit hominem: ille corruptis custodiis, ad Alcetam aufugit in Cariam. Sic Ptolemæus aliquandiu potitus est Syria, relictiisque ibi praesidiis, in Ægyptum navigavit, Antigonius

ΤΗΣ δὲ βίβλου τῆς δὲ ἕως Συριακῆς, ὅπως μὲν ἔχον Συρίαν Παρμαίωνι, καὶ σπείσῃσιν ἐς τὰ νῦν ἵστανται, εἰρημῶν. οὐκ ἀπίστους δὲ, ἔσαν Συριακῆν, τὰ Μακεδόνων ἐπιδορυμῆσιν, οἱ παρὰ Παρμαίων Συρίας ἐβασιλεύον. Ἀλέξανδρος μὲν δὲ βασιλεὺς ἦν ἐπὶ Περσῶν Σύρων, οἱ καὶ πάντων βασιλεὺς ὄντων εἶδεν. Ἀλέξανδρος δ' ἀποθνήσκοντι ἐπὶ πατρὶ, τῶν μὲν, βροχῆαι πᾶν, τῶν δὲ, ἐπικύσσομενα, οἱ μὲν Μακεδόνες, πᾶσα δὲ Φιλίππειοι γένους, εἰλοντο σφῶν βασιλεύειν Ἀρριδαίου, τὸ ἀδελφὸν Ἀλέξανδρου, καίπερ οὐκ ἔμφρονι νομίζοντων εἶνα' μετονομασάντες δὲ Φιλίππον ἀπὸ Ἀρριδαίου, τρεφομένον ἐπὶ τῶν πατρῶν Ἀλέξανδρος. ἐφύλαξαν δὲ καὶ τὴν κούρην, οἱ φίλοι δ' ἐς σωτηρείας ἐνέμεινον τὰ ἔθνη, Περδίκου ἀγορεύοντι αὐτοῖς ὑπὸ τῶν βασιλέων Φιλίππου. Ἐὶ πολὺ ὕστερον τῶν βασιλέων ἀποθνήσκοντων, βασιλεῖς ἐγένοντο οἱ σωτῆραι. Σύρων δὲ σωτῆρῶν γίνετο σωτῆρῆς Λαομέδων ὁ Μιτυληναῖος, ἐκ τε Περδίκου καὶ ἐξ Ἀντιπάτρου τῶν μὲν Περδίκου σωτῆραῖσιν τῶν βασιλέων. Λαομέδωντα δ' ἐπιπέλους Πτολεμαῖος, οἱ τῶν Ἀιγύπτου σωτῆρῆς, ἐπέστειτο πολεῖς λεγόμενοι ἐχειρίσται οἱ τῆς Συρίας, σωτῆραί τε οὗσαν Ἀιγύπτου, Ἐπιχέρημος καὶ Κύπρου καὶ ἐπειρόδρου συκαμβάνης. ὁ δὲ, τὰς φυλακὰς ἀσφαλείας, παρὰ Ἀλέξανδρον ἐφύλαξε ἐς Καρῶν Ἐπὶ τῶν χρόνων ὁ Πτολεμαῖος ἤρξε Συρίας, καὶ Φρυγίας ἐν ταῖς πόλεσι κερταίων, ἐς Ἀιγύπτου ἀπέταλε. Ἀντιγόνου δ' ἦν Φρυγίας μὲν καὶ Λυκίας καὶ

Παμφυλίας σατραπίας, ἐπίσκοπος ὁ
 δὲ ἕναι τῶ ὅλης Ἀσίας ἐξ Ἀντιπά-
 τρου περὶ τὴν Ἑυρώπην διπο-
 λευμενίῳ, Ἐυρῆν ἢ Καππα-
 δικίας σατραπὴν ψευδοσίμωρον εἶ-
 ναί πολέμιον τῷ Μακεδόνιον ἐπολιόρ-
 κει. ὁ δὲ αὐτὸν ἐμφεύει, καὶ τὴν
 Μηδικὴν ἐκράτειντο ἑαυτῶ. ἀλλ'
 Ἐυρῆν μὲν κτείνει κριταλαβῶν ὁ
 Ἀντίγονος, ἔπειτα ἰσχυρῶς ἐπι-
 λαμψῶς ὑπὸ Σελεύκου σατρα-
 πῶντος ἐν Βαβυλῶνι. ὑβρίζου-
 τος ἢ πᾶσι τῷ ἡγεμονίῳ Σελεύ-
 κῳ, καὶ ἐκινώσαντος Ἀντιγόνου
 παρόντι, χαλεπήνας ὁ Ἀντίγονος
 ἢ τὴν λογισμὸς κτημάτων τε ἔχρη-
 μῶτων. ὁ ἢ, ἀδενέσειος ἂν Ἀν-
 τιγόνου, ὡς Πτολεμαῖον ἐς Αἴ-
 γυπτον ἀνελάσει. καὶ ὁ Ἀντίγονος
 εὐδὺς ἐπὶ τῇ φυγῇ τῷ Σελεύκῳ,
 Βλίστορα τε, Μεσοποταμίᾳ ἠγού-
 μρον παρέλασε τῷ δόχῳ, ὅτι Σε-
 λέουκῳ μετῴηεν ἀπόντες. ἔτι τὴν Βα-
 βυλωνίαν, καὶ τὴν Μεσοποταμίαν, ἔ-
 ὅσα ἄλλα ἐν Μήδων ἐπὶ τῷ Ἐλλά-
 σποντον ἔδνη, κηδίσεντο ἑαυτῶ. ἔ-
 ἤδη Ἀντιπάτρου τεθνεώτος, ἐπι-
 φθονὸς γ' εὐδὺς ἐν τῶνδε τοῖς ἄλ-
 λαις σατραπῶν ἐγίνετο, γῆς ἄρ-
 χον τοῦσδε διὰ τὴν μέγιστα τῶ
 Σελεύκῳ παρεγκλιώπιν σπειδεντο
 Πτολεμαῖός τε καὶ Λυσίμαχος ὁ
 Θράκης σατραπῆς, καὶ Κάσσανδρος
 ὁ Ἀντιπάτρου, Μακεδόνιον ἐπὶ τῶ
 πατρὶ ἠγεμῶντος. ἔοικε περὶ τοῦ
 σίμωρον τῷ Ἀντιγόνου ἠξίῳ τὴν ἐ-
 πίκτητον αὐτῶ ἡρομένῳ γῆν τε ἔ-
 χρήματα ὡς τε σφῆς νεμῶσθαι
 καὶ ὡς ἐπερὸς Μακεδόνιας, οἱ τῷ
 σατραπῶν ἐμπεπύκασαν. ἐπι-
 χλοάσαντες ἢ αὐτοῖς τῷ Ἀντιγόνου,
 εἰ μὲν ἐς πόλεμον κηδίσαντο ἡγῶν ὁ

phyliaque satrapa, ab Antipatro
 in Europam trajiciente, relictus
 observator totius Asiae. Is Eu-
 menem Cappadociae satrapam,
 declaratum hostem Macedo-
 num, impugnabat: at ille clapsus,
 conabatur occupare Mediam:
 quem assecutus Antigonus occi-
 dit: & revertens exceptus est ma-
 gnificè à Seleuco, satrapa Baby-
 loniae. Quumque Seleucus mul-
 tasset quandam è ducibus, non
 communicato cum Antigono
 consilio, indignatus ille, rationes
 ab eo poposcit pecunia publicæ:
 qui Antigono impar, ad Ptole-
 mæum in Ægyptum secessit.

Ejus inte-
 ritus.

Seleucus
 satrapa Ba-
 byloniae.

Móxque Antigonus Blitorem,
 prepositum Mesopotamiae, ma-
 gistratu amovit, quòd Seleucum
 abeuntem transfuderit: deinde
 Babyloniam, Mesopotamiam, &
 quotquot aliae gentes à Medis ad
 Hellepontum pertinent, sibi ipsi
 subjecit. Et jam Antipatro de-
 functo invidiosus erat aliis satra-
 pis, tantum terrarum obtinens:
 quamobrem Seleuco autore
 præcipuo initum est foedus inter
 ipsum & Ptolemæum, Lysima-
 chumque Thraciae satrapam, &
 Cassandrum qui Macedonibus
 post obitum patris præerat: à qui-
 bus communis legatio missa est
 ad Antigonum, quæ terras occu-
 patas ab illo repeteret, simulque
 pecunias publicas, dividendas
 cum ipsis ceterisque Macedoni-
 bus qui satrapias suas amiserant.
 Legatis autem exceptis ludibrio,
 commune bellum in eum con-
 δὲ ἀντιπερσευδίζετο, καὶ ἐξέβαλε
 flatum

Antigonus
 Blitorem
 magistratu
 amovet.

Legati ad
 Antigo-
 num missi.

122

flatum est: nec ille cessavit, sed eiectis è Syria Ptolemæi præsidii, Phœniciam Cœlesyriamque sibi usurpavit. profectus deinde ad portas Ciliciæ, Demetrium filium, annos ferme XXI natum, Gazæ reliquit cum exercitu, ut Ptolemæum reprimeret.

Demetrius Antigoni filius. Gaza urbs.

Demetrius prælio victus à Ptolemæo.

Seleucus in regnum restitutus.

Hunc Ægyptus magno prælio victum coegit ad patrem refugere. Moxque Seleucus in Babyloniæ ad principatum recipiendum missus est, acceptis in hoc à Ptolemæo M. peditibus & CCC equitibus. cum tam parvo exercitu cupidè receptus à Babyloniis, brevi ad magnas opes pervenit. Antigonus in Ptolemæum irritator, circa Cyprum vicit eum egregiè navali prælio, ductu Demetrii filii: ob quam victoriam, exercitus reges appellavit tum patrem, tum filium, extinctis jam regibus, Ariddæo Philippi filio & Olympiade atque Alexandri filiis: ac mox etiam Pto-

Ptolemæus à Demetrio victus.

Regis nomen accipiunt Antigonus & filius.

λέας, Αντίγονόν τε & Δημήτριον, ἤδη καὶ τῶ βασιλείῳ τεθνήσκοντι, Αἰδύδα τε & Φιλίππου & Οὐλυπιάδου, καὶ τῶ Ἰών Ἀλεξάνδρου, ἀνεί-

πὸς φερούσας ὅσῳ ἐπὶ ἦσαν ἐν τῇ Συρίᾳ Πτολεμαίῳ, Φοινίκης τε & τῆς λεγομένης Κόιλῆς καὶ ἐπὶ τῶ ἠγεῖρα & Πτολεμαίου πατρὸς αὐτῶν ἀφ' ὧν ἀπέστειλε. καὶ ὁ δ' ἐπὶ τῆς Κιλικίας πόλεως, Δημήτριον τὸν ἰὸν ἀμφὶ δόξῃ καὶ εὐχρίστῳ ἔπαινον ἔπεισε, ἐν Γάζῃ καὶ τῷ στρατοῦ κλιμακίῳ, πατρὸς τῶν ὁρμῶν Πτολεμαίου τῶν ἐπὶ Αἴγυπτου. τὸν δὲ Πτολεμαίου εὐχρίστῳ ἀπέειπεν τῆν Γάζαν μετὰ λαμπρότητος, καὶ τὸ μείζονος ἐστὶν πατέρα ἐχρήσατο. Πτολεμαίου δ' ἀνείπειν τῷ Σιλόδωκον ἐς τὴν Βαβυλώνα πῆμπε τὴν δόξαν ἀναλαβόμενον & πικρὸς ἐς τὸτο ἔδωκεν αὐτῷ χιλίους, καὶ τελευτήσας ἰππείας, καὶ σὺν ἑπτασὶ ἀλίγοις ὁ Σιλόδικος τὴν τε Βαβυλωνίαν, παρὰ τῶν αὐτῶν ἀμφοῖν ἀνδρῶν εὐδελόμασαν, ἀνείλαθε, καὶ τὴν δόξαν μετὰ ἑ πολὺ ἐς μέγα παρὰ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ Ἀντιγόνος Πτολεμαίου ἀμείβετο, καὶ ναυμάχη ἀπέειπεν Κνύσον εὐχρίστῳ ἀνείπειν, Δημήτριος & παρὰ τῶν στρατηγῶν τῶν. ἐφ' ὅτῳ λαμπρότητα ἡγομένην, ὁ στρατὸς ἀνείπειν ἀμφοῖν βασι-

πτε

Τούτων ὁ Πτολεμαίου εὐχρίστῳ ἀπέειπεν τῆν Γάζαν] Meminerunt hujus prælii Diodorus Siculus l. 19. Plutarchus in Demetrio & Pausanias in Atticis, omnesque conveniunt id apud Gazam contigisse, ibique Demetrium victum fuisse. Quare falsus Justinus lib. xv. *Asiam & partes orientis occupaverat Antigonus, cujus filius Demetrius, prima belli congressione à Ptolemæo apud Galatnam vincitur. Rescribendum Gazam.*

ὁ στρατὸς ἀνείπειν ἀμφοῖν βασιλείας, &c.] Eadem refert Justin. lib. 15. c. 2. Hac victoria elatus Antigonus, regem se cum Demetrio filio appellari à populo jubet. Ptolemæus quoque, ne minoris apud suos auctoritatis haberetur, rex ab exercitu cognominatur. Quibus auditis, Cassander & Lysimachus, & ipsi regiam sibi majestatem vindicaverunt. Hujus honoris ornamenta tandem omnes abstulerunt, quamdiu filii regis sui superesse poterunt. Tanta in illis reverentia fuit, ut cum opes regias haberent, regum tamen nominibus a quo animo caruerint, quoad Alexandræ justus hæres fuit. Similiter Probus in Eumene: Nemo Eumene

gumene

πε ἢ ἢ Πτολεμαῖον ὁ οἰκίσθ' ερα-
 τὸς βασιλεία, ὡς μὴ Δία τὴν ἡσ-
 σιν μειοεικτοῖν ἢ νενικησέων. τοῖς
 δὲ μὲν δὴ τυχῶν ὀργίαν στωβυρέζη
 κατ' ἑναντίας. ἔασοντο δ' αὐτοῖς
 εὐθύς οἱ λοιποὶ, ἢ βασιλεῖς ἄπαν-
 τες ἐκ σσετραπῶν ἐγίγνωστο.

Οὕτω δὴ ἢ ὁ Σέλευκος ἑῷσι-
 λδοσε τὸ Βαβυλωνίαις, ἐβασιλδοσε ἢ
 ἐν Μηδείαις, Νικητὰρα κτείναις ἀν-
 τὸς ἐν τῇ μέσῃ, τ' ἑῷ Ἀντιγόνου
 Μηδείας σατραπείαν δόπολελεμ-
 μέινον. πολέμους δ' ἐπολέμησε πολ-
 λὰς Μακεδόσι ἢ βαρβάρους. Ἐτί-
 πων Μακεδόσι μὲν δύο μεγίστας, τ'
 μὲν ὕστερον, Ἀντιμέχων βασιλευσιν
 Θράκιος, τ' ἢ ἑστέρον, Ἀντιγόνου
 κατὰ Ἰψου τὸ Φρυγίας, αὐτὰ ερα-
 τηροῦσι καὶ αὐτὰ μερμηδῶν ἢ ὕ-
 περ ὀγδόηκοντα ἔτη γεγονόσι. πεσόν-
 τ' δ' ἢ Ἀντιγόνου ἢ τὴν μέρμηδων,
 ὅσοι βασιλεῖς τ' Ἀντιγόνου ἄμφοτε-
 ρῶν Σελδῶν κατηρήκασαν, τὴν Ἀντι-
 γόνου γὰρ διενέμνοντο. Ἐὶ ὁ Σέλευκος
 τότε τ' μετ' Εὐφράτην ἑστῶς ἐ-
 πιγαλάσῃ, Ἐ Φρυγίας τ' ἀνα τὸ
 μεσόγαιον, ἀρχὴν διέλαχεν. ἐφ-
 δρέων δὲ αἰετὸς τοῖς ἐξῆς ἔθνεσι, ἢ
 διωκτὸς ἀν' βίαιτοδ', ἢ πηγαῖς
 ποταμοῦ, ἢ ἤρξεν Μεσοποταμίας
 Ἐ Ἀρμενίας ἢ Καππαδοκίας τ' Σε-
 λδουκίδ' ἢ λεγομένης, Ἐ Περσῶν, ἢ
 Παρτυαίων, Ἐ Βακτριαν, ἢ Ἀρα-
 βίων, ἢ Ταπύρων, ἢ τ' Σαγδα-
 νῆς, ἢ Ἀραβισίας ἢ Ἰνδοῦ, Ἐ
 ὅσα ἄλλα ἄμφοτεροῖν ἔθνεσιν Ἰνδοῦ
 ποταμοῦ, Ἀλέξανδρον γενήσθ' ἐδο-
 τερμιναις γένεσιν ἢ Ἰνδου φλυμίου, ἀβ
 Ἀλεξανδρῶν πρῶτον πρῶτον δὲ
 Ἰνδοῦ φλυμίου.

lemaum regem appellavit suus
 exercitus, ne propter cladem vi-
 deretur victori cedere: atque ita
 disparem casum par eventus se-
 cutus est. Id exemplum statim
 imitati reliqui, subidè à satrapis
 reges exorti sunt.

Reges à
 fatrapis
 exorti.

Sic & Seleucus Babyloniam Me-
 diæque rex factus est, Nicatore
 sua manu cæso in pugna, cui An-
 tigonus Mediæ satrapiam com-
 miserat. Multa postea bella gessit
 contra Macedonas ac barbaros,
 sed duo maxima contra Mace-
 donas: posterior aduersus Lyfi-
 machum regem Thraciæ, prius
 aduersus Antigonum jam octo-
 genarium: quando commisso ad
 ipsum (oppidum est Phrygiæ)
 prælio fortissimus senex impera-
 toris simul ac militis munus fun-
 ctus cecidit: quo sublato scæde-
 ratum reges victores ditionem ejus
 inter se partiti sunt. Seleucus ul-
 tra Euphratem promovit impe-
 rium, sorte potitus terris hinc
 usque mare, inde usque medi-
 terraneanam Phrygiam pertinenti-
 bus. Et quia nullam unquam oc-
 casionem prætermittebat opum
 ampuandarum, verbis ac viribus
 efficax, acquisiuit Mesopotami-
 am, Armeniam & Cappado-
 ciam, cognomento Seleucidem:

Nicatoris
 interitus.
 Seleuci
 bella varia.

Ipsus.
 Phrygiæ
 oppidum.
 Antigoni
 interitus.

123

Subdita-
 rum gen-
 tium no-
 mina.
 Indus Au-
 vius.

mene vivo Rex appellatus est, sed Præfatus: iidem post huius occasum statim
 regium ornatum nomenque sumpserunt. Legendus Plutarchus in Demetrio &
 Diodorus Siculus lib. xx. c. 54.

Ab Alexandro, nemo plures terras in Asia tenuit quam Seleucus. Seleuci bellum cum Androcoto Indorum rege.

Didymeum oraculum.

victas: quo excepto nemo unquam plures terras in Asia tenuit: nam à Phrygiæ terminis Indum usque mediterranea Seleuco parentibus: & hoc quoque trajecto bellum gessit cum Sandrocoto, rege Indorum, flumen id accolentium, donec affinitate intercedente pax secuta est. Hæc autem partim incolumi Antigono, partim post ejus mortem acciderunt. Fertur, quum gregarius etiam tum miles regem suum sequeretur in expeditionem Persicam, Didymeum oraculum consulenti de reatu in Macedoniam, hoc carmen reditum,

Europe valeat, Asiam complectere iutus.

In Macedonia quoque paternum focum ingenti flamma incanduisse, accedente nemine: matrem etiam ejus in fornibus adnotam, ut quem primum annulum inveniret, gestandum Seleuco traderet: regnaturum enim ubicunque is annulus ei forte fortuna exciderit. & invenit illa ferreum cum insculpta ancora:

Omina.

Seleuci mater somno admonita.

[Τὴν ἔστιν αὐτῆς τῶν πατέρων, οὐδενὸς ἀφαντοῦ, ἐκλάμψαι πῦρ μέγα.] Hoc magni alicujus venturi boni indicium habitum. Virgilius:

Aspice, corripuit tremulis altaria flammis

Sponte sua, dum ferre moror, cinis ipse: bonum sit.

Ad quem locum Servius: hoc uxori Ciceronis dicitur contigisse: cum post peractum sacrificium libare vellet, in cinere visa est flamma, qua flamma eodem anno consulem futurum ostendit ejus nuntium: sicut Cicero testatur in suo poemate. Narrat & Plutarchus in Cicerone hanc historiam: in ejus tamen narratione multa diversa. Suetonius de Tiberio in ejus vita cap. 14. De infante Scribonius Mathematicus præclava spondit, etiam regnaturum quandoque, sed sine regio insigni, ignota scilicet tunc adhuc Caesarum potestate. Et ingresso primam expeditionem ac per Macedoniam ducente exercitum in Syriam, accidit, ut apud Philippos sacra olim victimarum legionum ara sponte subitis collucere ignibus.

[Ἡ ἑστὴν εὐρεν ἀγκυρῶν ἐν σιδηρῶν κεραιαρχῶν.] Gemina pene Justinus extremo libri XV. Seleuci mater Laudice cum nupta esset Antiocho, claro inter Philippi duces viro, visa est sibi per quietem ex concubitu Apollinis conceptisse,

εὐληπτεῖ ὡς ἄρισται τοδὲ μάλιστα
καὶ Ἀλέξανδρον τ' Ἀσίας το πᾶσιον.
ἀπὸ γὰρ Φρυγίας ἐπὶ ποταμὸν Ἰνδὸν
ἄνω, πάντα Σελεύκῳ κτήσασκε. Ἐ
τ' Ἰνδὸν περιόσας, ἐπολέμησεν Ἀν-
δροκότῳ βασιλεῖ τ' περὶ αὐτὸν Ἰν-
δῶν, μέγιστη φιλίαν αὐτῶν καὶ κῆδος
συνίδετο. καὶ τῶνδε τὰ μὲν παρὰ τ' Ἀν-
τιγόνου πελοπόννησος, τὰ δὲ μετὰ Ἀντι-
γόνου ἐποίησε. λέγει δ' αὐτῶν, στρα-
τηγὴ βασιλείας ἐπιόντι, καὶ ἐπὶ Πέρ-
σας ἐπομένῳ, χρησόμεν ὃν Διὸς οὐρανίου
φανείσθαι, πτωχονομίῳ παρὰ τ' εἰς
Μακεδονίαν ἐπανιδῶν,

*Μὴ παρὲς Ἐυρώπην, Ἀσίῃ τοι
πολλὸν ἀμείνων.*

καὶ ὃν Μακεδονία τῶν ἔστιν αὐτῶν
τῶν πατέρων, οὐδενὸς ἀφαντοῦ,
ἐκλάμψαι πῦρ μέγα. καὶ ὅσα αὐ-
τῆ τῶν μητέρων ἰδεῖν, ὃν εὐρα δα-
κτύλιον, δουρὸς φορημῶν Σελεύκῳ
τ' ἢ βασιλεύσῃ ἔσται ἀνὸς δακτύ-
λιον ἑκπέσει. καὶ ἢ μὲρ εὐρεν ἀγκυ-
ρῶν ὃν σιδηρῶν κεραιαρχῶν,
ἔς τῶν

gravi-

ὁ ἢ τὴν σφραγιδα τὴνδε ἀπώλε-
σε καὶ τὴν ΕΥ Φρασίτην. λέγεται καὶ
ἐς τὴν Βαβυλωνίαν ἐπιπτα ἕπερον,
σφραγίσαι αὐτὸς λίθον, & τὴν λί-
θον ἀνασκαφέντων ἀγκυρῶν ὀφθῆ-
ναι. Θουρβουδρον δὲ τῶν κρητίων
ὡς ἐπὶ συμβόλων κρητίης, Πτολε-
μαῖον τὸ Λύγος παρὰ πέρπονται εἰ-
πέων, ἀσφαλείας τὴν ἀγκυρῶν,
εἰ κρητίης, ἐνευ σύμβολον. & Σε-
λευκῶν μὲν Διὸς τὸτο ἄρα & βασι-
λευσάνη ἢ σφραγίσαι ἀγκυρῶν λι-
θῶν ἢ ποι, καὶ ὁμοίως ἐπὶ Α-
λεξάνδρον & ἐφορῶντων, ἔτερον τὸ
Σελδίκω σημεῖον ὡς τὸ δόχης τοι-
οῦδε ἡμεῶν. Ἀλεξάνδρον ἢ ἐξ Ἰν-
δῶν ἐς Βαβυλωνίαν ἐπιπταδόντι, καὶ
τὰς ἐν αὐτῇ τῇ Βαβυλωνίᾳ λίμνας,
ἐπὶ χρεῖα τὴν ΕΥ Φρασίτην τὴν Συ-
ελδὶ γῆν δρόβειν ἀεὶ παλιόντι, ἀ-
νεμῶν ἐμπροσθὴν ἤρπασε τὸ Διόδημα,
& Φερόιδρον ἐμμεμῶδη δοναῖον ἐν
πέφω τινὸς δόχμου βασιλείας. καὶ
ἐσήμανε μὲν ἐς τὴν τελειότην τὴν βα-
σιλείας καὶ τὰς ἐν αὐτῇ ἢ βραχὺ ἐπι-
τυμωσῆσαν τὴν ἀεὶ τῆς κεφα-
λῆς τὸ Διόδημα, & ἐνευ εἰς ἀβου-
ρῶν Ἀλεξάνδρον καὶ λαβῶν ἢ σφρα-
γμίας ἀντικαθάρσιν τὸ τὸ τὸ βα-

amissus est autem circa Euphra-
tem. Quin & illud fertur, quum
postea Babyloniam obiret, eum
offendisse ad lapidem, quo effodi
iusto apparuisse ancoram. Quum-
que vates terreret hoc prodigium
quasi remorationem portende-
ret Ptolemaum Lagi, qui cum
comitabatur, dixisse, securitatis id
signum esse, non morarum. qui-
bus de causis Seleucus etiam re-
gnum adeptus, ancora utebatur
in annulo signatorio. Nec desunt
qui affirmant Alexandro etiam
tutum superflite, & inspectante, a-
liud omen futuræ potentie obti-
gisse Seleuco huiusmodi, Alexan-
dram ex India reversum Baby-
lonem, iustrasse navigio paludes,
ut dispiceret de parandis emis-
soriis ad agrorum rigua: abre-
ptumque ei diadema, vento de-
latum ad harundinetum, sepul-
chro cuiusdam prisici regis con-
tiguum, fatali obitus imminen-
tis regi presagio: tum nautarum
unum enatare, & diadema sic-
tum retulisse ad Alexandrum,
impositum suo capiti: repensum-
que

Annulus
Seleuci
circa Eu-
phratem
amissus.

Ptole-
maus
Lagi.

Seleucus
ancora u-
tebatur in
annulo fi-
gnatorio.

Omina Se-
leuco fu-
turae po-
tentie.

124

Omen A-
lexandro
mortem
porten-
dens.

gravidamque factam, munus concubitus à Deo annulum accepisse, in cuius gem-
ma anchora sculpra esset, iussa donum filio, quem peperisset, dare. Admirabi-
lem fecit hunc visum & annulus, qui postera die eiusdem sculpræ in lecto inven-
tus est; & figura ancora, qua in femore Seleuci nata cum ipso parvulo fuit.
Quam generis notam naturalem filios nepotesque ejus in scemore habuisse i-
dem tradit. Quod vero Justinus notam generis naturalem, id Suetonius in
Augusto genitivam notam, Aristoteles σύμφορον σημεῖον, & ingenium si-
gnum nominat Aufonius in Urbibus de Antiochia:

Illa Seleucum

Nunciat, ingenium cuius fuit ancora signum:
Qualis inusta solet generis nota certa, per omnem
Nam sobolis seriem nativa cucurrit imago.

Hinc Seleucus postea ancora semper usus fuit in annulo signatorio, ut præ-
ter Appianum etiam Clemens Alexandrinus lib. III. Pædagog. testatur.

que ei talentum argenti pro hoc officio: vatibus monentibus ut tolleretur is homo. Quidam sublarum ajunt, negant alii. Rursum alii contendunt, nequaquam nautam, sed ipsum Seleucum natale: & ne diadema fieret madidum, imposuisse suo capiti. fuisseque omen ratum ambobus: nam & Alexandrum Babylone migrasse à vita, & Seleucum in maximam ejus ditionis partem successisse.

Alexander
Babylone
mori-
tur.

Hac fuere felicitatis ejus prodigia quantum comperio. Ceterum, Alexandro mortuo, statim præfectus est alæ domesticorum regis equitum, cui Hephæstion rege vivo, & post eum Perdica præfuerat: hinc per gradus ad satrapiam Babylonie, & postremò ad regnum promotus est. Et quia victoriosus fuit, Nicator vocatus est. hoc enim credere malim, quam cognomen ex Nicatore casò retulisse eum, quasi opimum spoliū. Et quia vasto robustoque fuit corpore, adeo ut taurum ferocem sacrificante Alexandro vinculis ruptis profugum, solus cornibus arreptum

Hephæ-
stion.
Perdica.

Seleucus,
Nicator
unde di-
ctus.

Seleuci
robur ma-
ximum.

σπλάγ, τάλαντον ἀργυρίου. τὸ δὲ μέγιστον αὐτὸν ἀναρεῖν κελεύσανται, οἱ μὲν πρῶτον τὸν Ἀλέξανδρον αὐτό, οἱ δὲ ἀντιπεῖν. εἰσὶ δὲ οἱ, τὰς παῖτας ὑπερελθόντες, ἐκ τούτου ὅλας φασίν, ἀλλὰ Σέλευκον ἐπὶ τὸν Διόδημον τὴν βασιλείαν ἐκκελευσάμενον, ἔπειθ' ἑαυτὸν Σέλευκον αὐτὸν τῆ κεφαλῆ, ἵνα ἀβραχὸν εἴη. Ἐπεὶ σήμερον ἐστὶν ἀμφὸν ἀπαυτίτου Ἀλέξανδρον τὸν ἄδ' ἐν Βαβυλωνίαι μεταστῆσαι τὴν βίαν, καὶ Σέλευκον τὸν Ἀλέξανδρον γῆς ὅτι παλαιῆς μέγιστα τῶνδε τὸν Ἀλέξανδρον Διὰ δόχον βασιλεύουσαν.

Τοσαῦτα μὲν δὴ πρὸς τῶν Σελούκων ἀπογενομένων δίδόντων ἐπισημαίνω. γινέσθαι δὲ εὐδὺς Ἀλέξανδρος μεταστῆσαι τὴν ἡγεμονίαν τὸν ἴππυ τὸν ἐταρκεῖας, ἧς δὴ καὶ Ἡφαιστίων ἡγήσατο Ἀλέξανδρον, ἔπειθ' Ἡφαιστίων Περδίκης. καὶ δὲ τῶν ἴππων, βασιλείας ἐπὶ τῆ σατραπεύει. γινόμενον δὲ αὐτῶν τὰ ἐς πολέμους ἐπιτυχεῖται, Νικητῶν ἐπωνυμῶν γινέσθαι. τὰ δὲ ἄδ' ἀρέσκομεν καὶ τὸν Νικητῶν κλεινοῦν. καὶ τὰ σήμερον ὅτι εὐρώσῃ τε καὶ μετ' αὐτὸν ἔτι αὐτὸν ἐν Ἀλέξανδρον θυτίαι ποτὲ ἐκθρόνοντα τὸν δεσποῦν ὑποστῆναι μὲν, ἔπειθ' ἑαυτὸν μόνον

γενόμενον δὲ αὐτῶν τὰ ἐς πολέμους ἐπιτυχεῖται, Νικητῶν ἐπωνυμῶν γινέσθαι.] Imo Nicator dictus fuit, quod in bellis victoriosus esset. Ammianus lib. xxiii. c. 16. Nicatori Seleuco victoriarum crebritas hoc indiderat cognomen. Unde intelligitur ejusdem locus, qui extat lib. xiv. c. 26. Seleucus efficacia impetrabilis rex, ut indicat cognomen. nempe efficacia impetrabilis rex, est omnia impetrans ac pervincens, quemadmodum impetrabilis orator apud Plautum Mostel. act. v. sc. 2. Atque hinc sanum sive ἡρόν Seleuco à filio Antiocho consecratum Νικητῶν dictum fuisse inferius p. 129. Appianus scribit. Incerta tamen admodum nominis hujus scriptio apud auctores reperitur, aliis Nicanora, aliis Nicatora vocantibus. In numismatis ejus; ΣΕΛΕΥΚΟΥ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ. Antiochena Ecclesia vocat Nicatora; quæ est vera Macedonica dialectus.

μύθους κραιπερασθῆναι, αἰετίζουσι ἐς τὸς ἀνδραμόντας ἐπὶ τῶνδε κέρουσι. πόλεις δὲ ἄριστον ἐπὶ τὸ μέγιστον ἔχει δόξας ὅλης, ἐκκαθάρου ἔχου Ἀντιοχείας, ἐπὶ τῶν πατρῶν, καὶ πᾶσι ἐπὶ τῆ μητρὶ, Λαοδικείας· ἐνέου δὲ ἑπιφανίους ἐαυτῶν τεσσαρῶν δὲ ἐπὶ ταῖς γυναῖξι, τρεῖς Ἀπαμείας, ἔ Στρατονικεαμίαν. καὶ εἰσὶν αὐτῶν ἐπιφανίσταται καὶ νῦν, Σελουκείαι μὲν, ἥτε ἐπὶ θαλάσῃ καὶ ἡ ἐπὶ τῆ Τίγριτος ποταμοῦ Λαοδικεία δὲ ἐν τῆ Φοινίκη, ἔ Ἀντιοχεία ἡ ἐπὶ τῶν Λιβάνων ὄρει, ἔ ἡ τῆ Συρίας Ἀπαμείας. πᾶσι δὲ ἄλλαις ἐν τῆ ἑλλάδι ἡ Μακεδονίας ἀνομοίωζεν, ἡ ἐπὶ ἔργοις ἐαυτῶν τισὶν, ἡ ἐς τιμῶν Ἀλεξάνδρου ἔ βασιλείας. ὅθεν ἐστὶν ἐν τῆ Συρία ἔ τοῖς ἑστέροις αὐτῶν βαρβαρίστας ποταμῶν ἑ ἑλλῶν, ποταμῶν δὲ Μακεδονικῶν πολιτισμῶν ἀνομοίωζεν, Βέρροια, ἑ ἑδέσσα, Πέρση, Μερώνεια, Καλλιπολις, Ἀχάια, Πέλλα, ἑ ἑρωπός, Ἀμφίπολις, Ἀρέθουσα, Ἀστάκος, Τεγεα, Χαλκίς, Λαίριοσα, ἑ ἑρέα, Ἀπολλωνία. ἐν δὲ τῆ Παρθύνη, Σώτερα, Καλλιότη, Χάρις, ἑ ἑκατόμητις, Ἀ-

retinuerit manibus, affingunt ejus stautis cornua. Ornavit autem imperium suum extractis per totam ejus longitudinem urbibus: quarum sedecim à patre denominavit Antiochias, sex à matre Laodiceas: novem à sese Seleucias: quatuor ab uxoribus, tres Apameas, unam Stratoniceam. Ex quibus clariores nunc extant Seleuciae duae, altera ad mare, altera ad Tigrim fluvium. Laodicea verò in Phoenice, Antiochia sub Libano, & Apamea Syria. Aliis verò Graeca Macedonicaque nomina indidit, aut ex aliquo suo facinore, aut in Alexandri regis honorem, quo factum est ut in Syria ceteraque mediterranea barbaria celebrentur multa vel Graeca vel Macedonica oppidorum nomina: qualia sunt Berthaea, Edessa, Perinthus, Maronea, Callipolis, Achaja, Pella, Oropus, Amphipolis, Arethusa, Astacus, Tegea, Chalcis, Larissa, Herea, Apollonia: in Parthia quoque, Sotera, Calliope, Charis, Hecatompolis, Achaja: in India

Urbes à Seleuco extractae

Tigris fluvius.

125

Σελουκείαι μὲν ἥτε ἐπὶ θαλάσῃ, καὶ ἡ ἐπὶ τῆ Τίγριτος ποταμοῦ.] Seleuciam ad Tigridis & Euphratis confluentes sitam Scaliger ad Eusebium docet esse eam, quae Bagdad hodie dicitur, urbs ingens & celebris, quae propter viciniam Babylonem veterem exhausit; & resellit eos qui Bagdad Babylonem esse nugantur, ac Babylonem ante bis mille quingentos, & quod excurrit, annos solo aequatam fuisse ex falsa prophetarum interpretatione contendunt: cum adhuc totis mœnibus suis integra, sed exinanita Marcellini Ammiani temporibus extiterit, & longo post tempore sub Persis à multis Judaeorum millibus habitata, atque solo demum anno Christiano Mxxxvii. aequata fuerit.

Λαοδικεία δὲ ἐν τῆ Φοινίκη.] Laodicea antea Syriaco vocabulo dicta fuit PAMIOA, ut monet Steph. de Urbib. Κερωνιάδεις γὰρ πεποιημένη ἔλεγε PAMANOAS. τοῦτ' ἐστὶν, ἐφ' ὅπως ὁ θεός. PAMAN γὰρ τὸ ὄνομα. ΔΘΑΣ δὲ ὁ θεός.

India Alexandropolis, in Scythia Alexandrefchata. Ex victoriis etiam ejus acceperunt nomina Nicephorium in Mesopotamia, Nicopolis in Armenia, Cappadocia finitima. Ajuntque, in condenda ad mare Seleucia, secutum augurium fulminis, ideoque ibi fulmen tanquam numen consecratum, hodieque coli hymnis propriis ac ceremoniis: quum vero eam qua ad Tigrim est, conderet, magos jussos diem horamque fundamentorum fodiendorum eligere, mentitos esse horam, quod nolent tantam urbem contra se muniri: quumque rex praescriptam horam expectaret in tentorio, & exercitus ad opus paratus, silentio signum opperiretur, repente felici hora visi sunt sibi audisse vocem jubentis, moxque ad opus profuerunt tanta alacritate, ut ne a praconibus quidem cohiberi potuerint. Quo perfecto Seleucum tristem, & de fato urbis sollicitum, Magi securitate impetrata sic affati sunt,

Seleucia
ad mare.
Augurium
fulminis.
Fulminis
cultus.
Seleucia
ad Tigrim.

Magi mendaces.

Magorum oratio
ad Seleucum.

Fatalem necessitatem, o rex, sive malam sive bonam, nec homo potest mutare nec civitas. sunt enim & civitatibus sua fata sicut hominibus singulis. Hanc vero plurimis seculis manere diis

χαίει. ἐν Ἰνδοῖς, Ἀλεξανδρόπολις· ἐν δὲ Σκυθίαις, Ἀλεξανδρέσχατα. Ἐπὶ ταῖς αὐτὰς Σελδουχικαῖς ἐπὶ Νικηφορείῳ τε ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, καὶ Νικολίῳ ἐν Ἀρμενίᾳ, τῇ ἀρχαίᾳ μάλιστα Καππαδοκίᾳ. φασὶ δὲ αὐτὰς τὰς Σελευκείας οἰκίζοντι, τὴν μὲν ἐπὶ θαλάσῃ διασημίαν ἠγχιτάτου κερωνίου· καὶ ἄλλῃ τῷ τὸν αὐτοῖς κερωνὸν ἔφετο· καὶ θρησκευομένη καὶ ὑμνοδοῖα καὶ νῦν κερωνίων. ἐς δὲ τὴν ἐπὶ τῷ Τίγρητι, ἠμῶρον ἐπιλέξαντα τὰς μῆρας κελουμένους, καὶ τὴν ἡμέραν ὤρεον, ἣ ἔφθηνελίον ἀρξάντα τῆς ἀρχῆς εἶδει, ψεύσαντα τὴν ὥραν τὰς μῆρας, ὅση ἐθέλοντας ἐπιτέλῃσθαι σοφίᾳ τοῖσιν ἡρώδοται. καὶ Σελδουχίᾳ μὲν ἐπὶ σιλικῇ τὴν δεδομένῳ ὥραν ἀνέειπεν· ὃ δὲ σπυρτὸς ἐς τὸ ἔργον ἵσταμενος, αἰσθημένων ἐς τε σημήνειον ὁ Σέλευκος, ἀφῶν, καὶ τὴν αἰσιώτερον ὥραν δόξαντες πῶς κελύειν, ἐπὶ τὸ ἔργον ἀνεπήδησαν, ὡς μηδὲ τῷ κηρόκων ἐρυκόνταν ἐπιαναμῶν. τὸ μὲν δὲ ἔργον ἐξετετέλεστο· Σελεύκῳ δὲ αἰδομένῳ ἔχοντι, καὶ τὰς μῆρας αὐτῶν ἀνακρίνοντι περὶ τὴν πόλεως, αἰδίων αἰτήσαντες ἔλεγον οἱ μῆγοι,

„ τὴν πεπερημένῳ, ὡ βασι-
„ λεῦ, μῆρον κρίνοντα τε καὶ κρίσο-
„ σον, ὅση ἐστὶν ἄτε ἀνόδος, ἔπε-
„ πόλεως, ἀνάμωρον. μῆγοι δὲ
„ τις καὶ πόλεων ἐστὶν, ὡς περ ἀν-
„ ὁδοῖς τοῖς θεοῖς ἡρώδοται, δόχου-
„ νῳ

Μοῖρα δὲ τις καὶ πόλεων ὄσιν.] Etiam si haec verba, μῆρα δὲ τις καὶ πόλεων ὄσιν, Gelenius ita vertat, sunt enim & hominibus sua fata, minime putandus est legisse γδ, non δέ: sed sciendum est hanc particulam interdum (rarò tamen) usum illius habere. Dicit autem hic μῆρα Appianus quod modo τὴν πεπερημένῳ dixerat.

11 ἢν ἐν τῆσδε τ' ὥρας ἦς ἐγένετο.
 12 δειμαίνοντες δὲ ἡμεῖς ὡς ἐπιτεί-
 13 χουσι ἡμῖν ἰσχυρίων, παρεφέ-
 14 ρουτο τὸ πεπερασμένον. τὸ δ' κρείσ-
 15 σον ἡμῖν ἔμελλον πυνυργησάντων,
 16 ἔβασιλείας ἀγροῦντο αὐτὸ.
 17 τοιγάρτοι τὸ δαιμόνιον τὰ αἰ-
 18 σιώπρασ τῶν στρατῶν ἀποστέλλει.
 19 καὶ τοῦτο ἐν σοὶ κρηταμεθεῖν ὄ-
 20 θε, ἵνα μὴ πῆ καὶ νῦν ἡμεῖς ἐπι-
 21 τεχνώμεθα ἐπινοῆς. αὐτοὶς τε ἡδ'
 22 ὁ βασιλεὺς σὺ τῶν στρατῶν παρε-
 23 κήθησο, καὶ τὸ κέλευσμά αὐ-
 24 τὸς ἐδεδόκεις ἀναμνησθῆναι. ἔδ' ἐν-
 25 ημεῖς εἴπατο ἄν σοὶ σὺς κινδύ-
 26 νος ἔποιος, ὅσην ἠέρετο νῦν
 27 ἐδὲ ἀναπαύσεως ἐπιτάγμασθε,
 28 ἀλλ' ἀνέθορεν, ἐδὲ ἀνὰ μέροσθε,
 29 ἀλλ' ἀθρόως, ἐπιτάγμασθε αὐτοῖς.
 30 καὶ ἐνόμιζε κενελεύσθαι, καὶ κε-
 31 κέλευσο δὲ διὰ πρὸς ἐδὲ σοὶ κρη-
 32 ρυκοῦσθε αὐτὸς ἐτι ἐπέιδοντο.
 33 πῆ ἂν οὐκ βασιλείας ἐν ἀνθρώ-
 34 ποὶς εἴη κρητερώτερον ἄλλο ἢ θεῶσθε;

placuit quando initium ejus in
 eam horam incidit. Nos verò ti-
 mentes talem munitionem con-
 tra nos erigi, declinare fata co-
 nabamur : at illa plus valuerunt
 quàm vel Magorum versutia, vel
 regis ignorantia. Itaque fortuna
 ipsa quod felicius erat imperavit
 exercitui, id quod tibi declarabi-
 mus, ne putes nos adhuc uti com-
 mentitiis artibus. nam & præsidi-
 debas ipse, & signum expectari
 jussuras. exercitus verò alias sem-
 per vel in subeundis periculis ac
 laboribus obsequentissimus, nunc
 ne quiescere quidem te jubente
 sustinuit, sed eodem momento
 universus profilivit unà cum
 præfectis, quasi jussus, sicut re-
 vera jussus est, quamobrem ne
 tuo quidem imperio cohiberi po-
 tuit. Quid igitur in rebus huma-
 nis rege potentius fuerit nisi
 deus, qui te voti fecit compo-
 tem,

126

ἐν τῆσδε τ' ὥρας ἦς ἐγένετο.] Suspicionē mendii non carent apud me hæc
 verba, ἦς ἐγένετο. Quod si deesse aliquot voces suspicandum est, dixerim
 ἦς mutandum in ἦ, deinde interjiciendas esse has, ὀρουχὴ ἀποστέλλει τῶν θεμε-
 λίων. ut videlicet ita legatur hic locus, ἀρχαίως ἐν τῆσδε τ' ὥρας ἦ ὀρουχὴ
 ἀποστέλλει τῶν θεμελίων ἐγένετο. vel (mutato tantum ordine eorum quæ interji-
 cio verborum) ἦ τῶν ἀποστέλλει τῶν θεμελίων ὀρουχὴ ἐγένετο. Sumo autem illa
 quæ infero verba ex hoc qui non longo intervallo præcedit loco, καὶ τ' ἡμέ-
 ρας ὄραν ἦ τῶν θεμελίων ἀρχαίως τ' ὀρουχὴς ἐδεῖ.

τὸ δαιμόνιον τὰ αἰσιώπρασ τῶν στρατῶν ἀποστέλλει.] Sic paulo ante hanc ora-
 tionem, καὶ τὴν αἰσιώπρασ ὄραν.
 καὶ ὁ ἀπειδέσθαι ἄν.] Scribendum puto, καὶ ὁ ἀπειδέσθαι ἄν σοὶ
 περὶ κινδ. ut scire καὶ ὁσ pro καὶ οὐτ' dici scimus.
 οὐκ ἠέρετο νῦν ἐδὲ ἀναπαύσεως ἐπιτάγμασθε.] Scribendum cenfeo ἐξ
 ἐπιτάγμασθε.

καὶ ἐνόμιζε κενελεύσθαι.] Quomodo hoc, καὶ κενελεύσο δὲ, verum com-
 perietur? à quo enim jussus esse dicetur? De instinctu divino intelligen-
 dum esse arbitror, atque hunc fecisse ut putarint τὰ κενελεύσθαι, sicut paulo
 ante hanc orationem legitur, ἀξωντες τὰ κενελεύσθαι.

εἴη κρητερώτερον ἄλλο ἢ θεοῦ.] Aut delendam esse particulam ἦ, aut scri-
 bendum esse ἦ θεοῦ, contendo: & ita quidem ut hanc lectionem illi præfe-
 ram.

tem, & melior nobis autor condendæ urbis fuit, infensus nostro ac finitimorum generi? Quid enim posthac res nostræ valebunt, admotis ad nos potentioribus accolis? hæc certè civitas bona fortuna conditur, florebitque diutissimè. Tu verò peccato nostro, profecto à metu amittendi felicitatem propriam, veniam confirmare dignaberis. Hac Magorum oratione rex delectatus ignoravit. Et hæc sunt quæ de Seleucia comperi.

Seleuci filius Antiochus rege superflite regnare incipit.

Antiochus admat Stratonicem novercam.

Erasistratus celeberrimis medicus.

At Seleucus filium Antiochum superstes adhuc pro se iussit regnare in mediterraneis regionibus. quod sicut videtur pertinere ad magnanimitatem regiam, majore etiam sapientiorèque animo tulit amorem filii, & in affectione tali modestiam. amabat enim Antiochus Stratonicem, ipsius Seleuci uxorem, novercam suam, & jam ex Seleuco enixam: agnoscens tamen cupiditatem nefariam, nec tentavit quicquam, nec prodidit: sed languens decumbèbat, ultro cupiens emori. Nec celeberrimus medicus Erasistratus maximis conditionibus Seleuco serviens potuit morbum conjicere: donec animadvertens corpus purum ab

,, ὅς τ' ὅτις γράμης ἐπεκράτησε, καὶ
,, ἡ γαμμουσὲ σοὶ τῆς πόλεως ἀντι
,, ἡμῶν, δυσμερῶν ἡμῶν τε καὶ
,, ἡβή πᾶσι τῶ ἀδελικῶ; ποδ
,, ἡδ' ἐτι τὰ ἡμέτερον ἰχθύσας, δυ
,, νατώτερον γένος περιφροσμένου;
,, ἡ μὲρ δὲ πόλις σοὶ γέγοις σου
,, τύχη, καὶ μερυστῶς, καὶ χρόνιος
,, ἔσται. σὺ δ' ἡμῶν, ἐξαμφοτέρωσιν
,, ἔσθ' ὁ δέος εὐκλείων ἀγαθῶν ἀφαι
,, ρέσεως, τίμω συζητήσω βέβαιον.
,, Ταῦτα τ' ἡμῶν εἰπόντων, ὁ βασι
,, λεύς ἤσθη, καὶ σιωπῶν. τοιαῦτα μὲρ
,, ἐπυθόμην ἀπὸ Σελευκείας.

Ο' δ' ἡ Σελευκῶ τ' ἦν Ἀντίοχον
,, ἀδελῶν ἐτι τῆς ἀνω γῆς βασιλεύον
,, ἀπέφηνεν ἀνδ' ἑαυτῶ. Ἐ εἶπὼ με
,, γαλόφρονι ἐμῶ φαινεται τοῦ καὶ βα
,, σιλικῶν, μεγαλόφρονέστων ἐτι Ἐσο
,, φάτερον ἡγεῖται τ' ἐρωτα τ' παιδὸς,
,, καὶ τίμω ἐς τὸ πᾶσι αὐτὸ σωφρο
,, σιῶν. ἡγε μὲρ ἡδ' ὁ Ἀντίοχῶ
,, Στρατονικῆς τῆς αὐτῆς Σελευκῆς γυ
,, νακῶς, μετῆρας οἱ ἡχομένως, καὶ
,, πᾶσι ἡδ' τῶ Σελευκῶ πεποιημέ
,, νης συζητήσων ἡ τίμω ἀδελικῶ
,, τ' παιδῶς, ἔτε ἐπεκράτει τῶ κα
,, κῶ, ἔτε ἀσθενέστων, ἀλλ' οὐδὲ
,, καὶ περιεῖτο, καὶ ἐμῶν ἐς τ' ἡνατων
,, σιωπῆσι. ἔσθ' ὁ ἀδελικῶν ἰα
,, τρὸς Ἐρασιστρατῶ, ἐπὶ μεγάλως
,, σιωπῆσι Σελευκῶ σιωπῶν, ἐγχε
,, τεκμήρια τ' παιδῶς, μίχρη φυ
,, λαίξας καθάρων ἐν πάντων τὸ σῶ
,, με,

gam. Ceterum videri cupiam possint hæc verba, τί ἂν οὖν βασιλεύς ἐν ἀνδρ. &c. non satis coherere: & fuisse potius dicendum, τί ἂν οὖν ἐπιπύσθη ἀλλο γερνέτω τὸ κελύσων ἢ τὸ δαμῶνιον; τί γδ' ἐν βασιλείας ἐν ἀνδρ. &c. (possit verò quis & τ' διὲν scribere pro τὸ δαμῶνιον) verum etiam si nihil tale præcesserit, videri possint hæc quæ habemus verba non secus accipienda quàm si illa præcessissent, aut alia ejusmodi: & in his pro οὖν haberemus γάρ.

ἐξαμφοτέρωσιν ἔσθ' ὁ δέος] Malim scribi, ἔσθ' ὁ δέος τ' ἡδ' εὐκλείων ἀγαθῶν ἀφαιρέσεως, aut saltem articulum τ' præfigi.

μη, εἰκοσεν ἑαυτῆς ψυχῆς τλω
 ῖον, ἢ δὴ καὶ ἐρρωμένη καὶ νεότης
 τὸ σῶμα συνήθηται. λύπης μὲν
 αὐτῆς καὶ ὀργῆς ἔπιμελείας ἀλλὰ
 ὀμολογούσης, ἔρωτι δὲ ἐπικρυπτε-
 ῖται παρὰ τὸν σπέρμα. ἔθεν δὲ
 εὐδὲ ὡς ἔ' Ἀντίοχου φησὶν ὅτι
 αὐτῆς, λιπαροῦσι μὲν ἐν ἁ-
 πόρῳ, περιεργάζετο, καὶ ἐφύ-
 λασσε τὰς ἑσπερίαι μετὰ τοὺς
 ὄπας ἔχει παρὰ τὸ εἰσιόντων.
 ὡς ἡ εὐνοία ἐπὶ μὲν ἑσπερίαι
 ἄλλων ὁμοίων αἰεὶ τὸ σῶμα ἔ' ἠμε-
 ροῦσι, ὅτε ἡ Στρατονική πα-
 ρεία παρὰ τὸν ἴππευσι φορμένη, τὴν
 μὲν γνάμιν ἑαυτῆς καὶ σωει-
 δὲ τὸ τότε μάλιστα αὐτὸν ἐνοχλέ-
 ῖται καὶ σιωπῶνται, τὸ δὲ σῶμα καὶ
 ἀκροῦται αὐτῆς θερμώτερον τε γι-
 νῆμον αὐτῆς ἔ' ἑσπερίαι, καὶ
 αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἀδενέστερον ἔφη τῶ
 Σελεύκῳ, τὸ ἴδον ἀνιότης ἔχον αὐ-
 τῆς. ὑπερβαλλόντων δὲ ἔ' βασι-
 λείας, ἔ' ἐκείνησαν, ἔπειν, ἔ'-
 ρως ἐπὶ τὸ πῦρ, ἔ' ἔρωσι γυναι-
 κῶς, ἀλλ' ἀδυνατῶν. Σελεύκῳ δὲ
 γεννησάντων ἔπεινα μὴ δυναίτο
 πείσῃ Σελεύκῳ ὁ τῆς Ἀσίας βασι-
 λείας, ἐπὶ γάμῳ τοιαύτη παρὰ τὸς,
 ἰεσίου τε ἔ' ἑσπερίαι καὶ δωρεῖας,
 καὶ ὅλη τῆ τῶν βασιλείας, ὡς ἐ-
 ἴσῃ μὲν ἐς τὸνδε τὸ κέρμενοι βασι-
 λείας, ὁδησομένη δὲ καὶ καὶ ἀπὸ τῆς
 σωτηρίας, εἰ ἤδη πῶς ἐδέλοι καὶ
 μόνον ἀξιοῦται μὲν πῶς ἐπὶ τὸ
 γυνῆμον, ὁ ἔ' ἑσπερίαι ἔφη,
 ,, Τῆς ἑμῆς γυναικὸς ἔρω. καὶ ὁ
 ,, Σελεύκῳ, ἔπειν ὡς ἀγαθῆ, ἔ'-
 ,, Φη, φίλιος μὲ ἔπω καὶ χειρῶν
 ,, ἔχων ἐφ' ἡμῖν, ὄρεται δὲ καὶ σο-

omnibus depravatis humoribus,
 cogitavit animi esse vitium, cu-
 jus contagio laboret corpus et-
 tiam: tristitias autem & iras cu-
 rasque ceteras non folere celari,
 amorem autem à modestis oc-
 cultari. Sed quum ne tum qui-
 dem quicquam fateretur Antio-
 chus, licet blandè roganti sine ar-
 bitris, affidebat medicus, obser-
 vans mutationes corporis, quo-
 modo afficeretur singulis intran-
 tibus cubiculum: ut verò depre-
 hendit, ad aliorum quidem ac-
 cessum aequaliter corpus deficere
 ac tabescere, quoties autem Stra-
 tonice adiret visendi gratia, men-
 tem quidem tum maximè turbari,
 pudore ac conscientia silen-
 te juvene, corpus autem suapte
 sponte vividius vigentiusque fieri,
 ac rursus ea discedente defi-
 cere, dixit Seleuco, filium ejus
 esse insanabilem. Quumque rex
 præ dolore exclamaret: subjecit
 ille, Amor est quod disperit: & a-
 mor mulieris, sed qua potiri non
 poterit. Altero verò demirante,
 si non posset cuiquam persuade-
 re Seleucus rex Asia, proposito
 conjugio filii, additis etiam pre-
 cibus & auro aliisque muneribus
 insuperque toto regno ampli-
 plissimo quod maneret huncce
 decubantem regem, ac vel nunc
 dandum esset in salutis pretium,
 modò poscat aliquis: cupienté-
 que tantum discere quanam sit
 illa femina, Erastriatus respon-
 dit, Meam uxorem amat. Tum
 Seleucus, Ergo, bone vir, quum
 gratis, & adhæc cum primis ho-
 nestus

Amor à
 modestis
 occulta-
 tur.

127

Erastri-
 tus mor-
 tum An-
 tiochi de-
 tegit.

sis amicus tot mutuis devinctus

nestus ac sapiens, non servabis mihi juvenem regium, amici regis filium, amantem infeliciter, & ad mortem usque celantem morbum præ modestia? despiciēne hoc modo non Antiochum solum, sed Seleucum etiam? Ille tergiversando retulit argumentum ceu invincibile, Ne tu quidem, quamvis sis pater, si tuam amaret, uxorem ei cederes. Ibi verò per omnes regios deos dejuravit Seleucus, omnino violentem libentemque daturum ei se fuisse, ut egregium exemplum ederet paternæ benevolentiae in modestum & continentem in morbo filium, tali calamitate indignissimum. Multa deinde in hanc sententiam locutus: coepit molestè ferre quòd non ipse posset infelici medicus fieri, ut nihil opus haberet Erasistrato. Quod ut ille vidit regem præ se ferentem feriò, rem aperuit, narravitque quomodo celantem deprehenderit. Seleuco verò jam lato negotium supererat, persuadere id filio, & aliud, persuadere idem uxori. Postquam autem persuasit, advocato in concionem exercitu, qui fortasse jam aliquid præsenferat, enumeravit suas res gestas, & imperium, majus quam ullus ex Alexandri successoribus habeat, adeo ut sibi senescenti difficile sit ad regendum præ magnitudine. Volo igitur (inquit) eam molem dividere, simulque consulere vestrae securitati de futuro, & partem ejus jam nunc dare meis charissimis. Vos autem

Seleuci oratio ad exercitum, pro Antiochicum no-

128

„ φίας οὐ ἀλλοίους, ἔ σωσῆς μοι
 „ νεόν ἄνδρα ἢ βασιλικόν, φίλου
 „ ἢ βασιλέως υἱόν, ἀτυχεύοντα &
 „ σωφρονέντα, ἢ τὸ ἕκκλον ἐπι-
 „ κρηπτόντα ἢ ἀσπιμύστερον αὐτῷ
 „ Ἰανιάτου; ἀλλ' ὑπερόψει μὲν ἔ-
 „ τας Ἀντίοχον, ὑπερόψει δ' ἐπ'
 „ αὐτῷ ἢ Σέλευκον; Ὁ δ' ἀπο-
 „ μαχόμενος, εἶπε λόγον ὡς ἄφυ-
 „ κτον, ὅτι, Μηδ' αὖ σὺ, καίπερ
 „ ὢν πατὴρ, εἰ τ' σῆς Ἀντίοχου
 „ ἤρα γυναικὸς, μετέθηκες αὖ αὖ-
 „ τῷ τῆν γυναικί. Ἐνταυθὶ πά-
 „ τας ὤμου τὸς βασιλείους θεῶς ὁ Σέ-
 „ λευκος, ἢ μὲν ἐκείν ἢ & χαιρὸν
 „ μετένευ. & δὴ γρηγορῶς ἠμέσασα κει-
 „ λὸν εὐνοίας ἀγαθῶ πατρὸς ἐς παῖ-
 „ δα σώφρονα & ἐγκρατῆ ἔ κηκόσ,
 „ ἢ ἀνάξιον τῆς συμφορῆς. πολλαί-
 „ τε ὄμοια ἐπεγενεῖαν, ἢ ἔζητο ἀρχι-
 „ δευ ὅτι μὴ αὐτὸς αὐτῷ γίνετο ἰα-
 „ τρὸς ἀτυχεύον, ἀλλὰ ἢ ἐς ζωῆτε
 „ δεύτο Ἐρασιστράτου. Ὁ δ' ἐπεὶ κη-
 „ εἶδε τὴν ὀρμὴν τῆ βασιλείας, ἔργον
 „ ὑπαφάνεσεν, ἔχ' ὑπέκειντο, ἀν-
 „ κηλύπτει τὸ παῖδ' ἢ, ἢ ὅπως αὖ-
 „ τὸ εὖρος κρηπτόθρον διηγείτο. Σε-
 „ λεύκος ἢ ἠδέντι ἔργον μὲν ἐβλήετο
 „ πείσσει τ' υἱόν, ἔργον δ' ἐπ' ἐκεί-
 „ να τῆν γυναικί. ὡς δ' ἐπίστε, τὴν
 „ στρατιᾶν συναναγῶν, ἀσφοδῶν ἰ-
 „ σως ἢ δὴ τὴν τῶν, κρητελογίζετο μὲν
 „ αὐτοῖς τὰ ἔργα τὰ ἑαυτῆ, ἢ τὴν
 „ ζῆχλον ὅτι δὴ μάλιστα τῶν Ἀλεξάν-
 „ δρου Ἀλεξάνδρων ἐπὶ μήνησιν παρ-
 „ γησιν. Δὲ & γρηῶντι ἢ δὴ δυσου-
 „ πτην ἔνευ Δὲ τὸ μέγαδ' ἢ. Ἐ-
 „ ἢ δὲ ἢ (ἔφθ) διελέν τὸ μέγαδ,
 „ ἐς τὴν ὑμῶστερον τῆ μέλλοντ'
 „ ἀμερῆμῶν, καὶ τὸ μέρ' ἢ ἢ
 „ δδδναι τοῖς ἐμοῖς φιλοπατοῖς. δι-
 „ καμοι δ' ἐστ' μοι πάντες ἐς πάν-
 „ &

,, τῶ σωεργεῖν, ὁ δὲ τούτῳ ἀρ-
 ,, χῆς & δυνάμεισ ἠνεήθητε ἰσ-
 ,, ἔμεθ' μετ' Ἀλέξανδρον. Φίλτατοι
 ,, εἰ εἰσὶ μοι καὶ ἀρχῆς ἀξιοί, καὶ
 ,, τε παίδων ὁ τέλεισ ἦδη, & ἡ
 ,, γυνή. ἦδη δ' αὐτοῖς & παῖδες,
 ,, ὡς νέοις, ἠλοιοῦτο παρῶς, καὶ
 ,, παλέονες φύλακας ὑμῖν τῆς ἡγε-
 ,, μονίας εἶεν. ἀρροῦζω σφίσιον ἀλ-
 ,, λήλους ἐφ' ὑμῶν, & πεμπω βα-
 ,, σιλείας ἐνίκα ἐδῶν ἠδη καὶ ἄ-
 ,, να. & εἰ Περσῶν ὑμῖν ἔδῃ καὶ
 ,, ἐτέρων ἐθῶν μάχων ἢ τόνδε τ'
 ,, κριτὸν ἀπαῖον ἐπιθῆσαι νόμον,
 ,, αἰεὶ δίκαιον εἶναι τὸ σωῆς βασι-
 ,, λείας ὑμῖν ἐρεῖζόμην. Οἱ μὲν δὲ
 ,, ἔταως ἔπειν ἡ δ' ἐπρατῶ ὡς βασι-
 ,, λεία τ' ἐπὶ Ἀλέξανδρον μέγιστον καὶ
 ,, πιπύτερον ἀέλτον ἐυφήμεν. & ὁ Σε-
 ,, λευκοῦ Στρατονίκῃ & τῷ παίδῳ
 ,, τῶ αὐτῷ σωσπύχῳ, ἐξεύγνυ τ'
 ,, γάμον, & ἐπὶ τῷ βασιλείῳ ἐξι-
 ,, πεμπεν ἔργον εὐδοκίμου τὸδε & δυ-
 ,, νατώτερον τ' ἐν πολέμοις αὐτῷ γε-
 ,, νορῶν ἐργαστέμερον. σωτραπείῃ
 ,, δ' ἦσαν ἰσῶ αὐτῷ δύο καὶ ἐδδμή-
 ,, κησται. τσαῖντῃς ἐβασιλευε γῆς. &
 ,, τῷ παλείῳ τῷ παυδὶ παρῶδους,
 ,, ἦρχε τ' ἀπὸ βασιλείας ἐπὶ Εὐφρα-
 ,, τῷ μόνῳ. & πολέμῳ τελευταῖον
 ,, Λυσιμάχῳ ἀεὶ Φρυγίαν τὴν ἐφ'
 ,, Ἐλλησποντῶ πολέμῳ, Λυσιμάχε-
 ,, ρῳ ἐκράτῃ, πεσάντ' ἐν τῇ μά-
 ,, χῃ. αὐτῆς δ' Ἐλλησποντον ἐπέλασ,
 ,, καὶ ἐς Λυσιμαχίαν ἀνασάμναν,
 ,, κτείνεσται. Πτολεμαῖοῦ δ' αὐτῶν
 ,, ἐπόμῳ ἐκτίθειν, ὅτῳ Κεραυνὸς ἐ-
 ,, πικλήσις. ἦρσ ἰσῶ ὁ Κεραυνὸς ὁδε
 ,, Πτολεμαῖον τ' Σωτήροῦ & Εὐρυ-
 ,, δικῆς τῆς Ἀντιπάτρου. καὶ αὐτῶν
 ,, ἐκπαῖοντα Αἰγυπτῆς Ἀγῆ δέσ-
 ,, ces, Antipatri filiae: quem ex Aegypto metu profugum, quia pa-

æquum est adjunctis me in omni-verca con-
bus: qui meis post Alexandrum jugio.

auspiciis crevitis in tantam po-
tentiam. Sunt autem mihi charis-
simi & hoc imperio digni: ex li-
beris hic jam adultus, & hæc u-
xor: qui, ætate florenti ambo,
prolem brevi daturi videntur,
stabilituram opes amplissimas.

Hos enim jungo connubio, in Antiochus
vestra presentia, & mitto ut re-
gent in mediterraneis gentibus: connubio
nec vos Perfarum aliarumve gen-
tium mores magis spectare ju-
beo, quam unam legem commu-
nem omnibus, semper æquum
esse quod à rege vobis præscribi-
tur. Hæc ubi dicta sunt, exerci-
tus acclamavit regi post Alexan-
dram maximo, & patri optimo. Seleucus
post Alex-
andrum rex maxi-
mus.

Seleucus uxorem & filium eo-
dem modo præmonitos junxit
matrimonio, & in regnum dimi-
sit, celebratior hoc factum
quàm propter acquisitas tot vi-
ctorias, quando hic seipsum vi-
cit. Habuit autem sub se LXXII
Septua-
ginta duas
satarapias, tam latè regnum e-
jus patebat: cujus majore par-
te filio tradita, tantum quæ in-
ter Euphratem & mare sita sunt
sibi retinuit. Bello deinde,
quod ei fuit ultimum, cir-
ca Phrygiam Helleponto vici-
nam, Lyfimachum interfecit
in prælio: trajectoque freto,
Lyfimachiam petens, occisus
est à Ptolemæo, cognomine
Cerauno, qui eum sequeba-
tur. Hic Ceraunus filius erat
Ptolemæi Soteris, & Euridi-
ces, Antipatri filie: quem ex Aegypto metu profugum, quia pa-

verca con-
jugio.

Antiochus
connubio
junctus.

Æquum
est quod
à rege præ-
scribitur.

Seleucus
post Alex-
andrum
rex maxi-
mus.

Septua-
ginta duas
satarapias
habet sub
se Seleu-
cus.

Seleucus
Lyfimachum
interfecit.

Seleucus
interitus.
Ptolemæus
Ceraunus.

ter juniore filio regnum dare decreverat, Seleucus, ut amici filium, miseratus excepit & aluit, interfectorem suum circumducens ubique.

129

Oracula & vaticinia super morte Seleuci.

Hic fuit exitus Seleuci, exacto aetatis anno LXXIII. regni XLII. Et quantum ego intelligo, huc quoque referri potest dictum oraculum,

Europe valeat, Asiam completere iuvus.

nam Lyfimachia sita est in Europa: & ille tunc primum Europam vidit ex quo Alexandrum in longam militiam secutus est. Fertur etiam de obitu percontanti respondisse vatem:

Argos si caveas, fasalia tempora evades:

Quod si non caveas, occides ante diem.

Ille Argos & Poloponnesiacum, & Amphiloichicum, & Orestiadis, (unde Macedones quidam Argeadae vocantur) & quod Diomedes profugus trans Ionium mare condidit, & siquod usquam terrarum aliud Argos nominatur, omnia requisivit diligenter & cavet. Ceterum quum ab Hel-

οἱ νεώτεροι παυδί ὁ Πτολεμαῖος τῶν ἀρχῶν ἐπειθεί δούλω, ὁ Σέλευκος, οἷα φίλος πύγμα ἀτυχεύουτα ἰσπεδέξατο, καὶ ἔφερες, καὶ ἐπήγετο πάντη φονία αὐτοῦ.

Καὶ Σέλευκος ᾤ ἔτα τελευταῖα, τέλει καὶ ἐδιδμήκοντα ἔτη βιωσας, καὶ βασιλεύσας ἐξ αὐτῶν δύο καὶ τεσσαράκοντα. καὶ μοι δοκεῖ καὶ ἐς τῆτο αὐτῷ συνεχῆσθαι τὸ αὐτὸ λόγιον,

Μὴ ἀπευθῆ Εὐρώπην, Ἀσίη τε ποδῶν ἀμείνων.

ἢ γὰρ Λυσιμαχία τῆς Εὐρώπης ἐστίν, καὶ τότε ᾤρατον ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρου στρατείας ἐς τὴν Εὐρώπην διεπερῆ. λέγεται ᾗ καὶ αὐτῷ ἔθανότου ποτὲ αὐτῷ ἠρωιδῶν λόγιον ἀσπαραγορευθῆναι,

Ἄργος ἀλευρόμηνος, τὸ πᾶσθρον εἰς ἔτος ἡξεί.

Εἰ δὲ Ἄρρα πελάσσης, τότε καὶ τῶν καίριον ὄλαιο.

ὁ μὲν δὲ Ἄργος τὸ Πελοποννήσιον, καὶ Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικόν, καὶ Ἄργος τὸ ἐν Ὀρεστίαις, (ὅθεν οἱ Ἀργεάδαι Μακεδόνες) καὶ τὸ ἐν τῷ Ἰονίῳ λεγόμενον οἰκίστη Διομήδην ἀλάμνον, καὶ εἶπεν ποῦ γῆς αἰδοῦ Ἄργος ἐκαλεῖτο, πάντη ἀνεζητή καὶ ἐφυλάσσετο. ἀναθαύουσι δὲ ἐς τὴν

Λυσι-

καὶ Ἄργος τὸ ἐν Ὀρεστίαις (ὅθεν Ἀργεάδαι Μακεδόνες.) Hallucinetur hoc loco turpiter & ridendum se praebet Appianus, quod dicit τοῖς Μακεδόσις Ἀργεάδαις dictos ἀπὸ τοῦ ἐν Ὀρεστίαις Ἄργου. Cum Ἀργεάδαις nomen sit patronymicum, quod non à locis sed personis derivetur. Dicti autem Sybilla: Ἀργεάδαις Macedonum reges,

Ἀρχόντες βασιλευσῖ Μακεδόνες Ἀργεάδαις,

ab Argeo eorum rege, quem perperam Ἀργεῖον pro Ἀργεῖον quidam vocant. Ipsi enim regis nummus habet ΑΡΓΕΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ. non ΑΡΓΑΙΟΥ. Præterea ab Ἀργεῖος non Ἀργεάδης, aut Ἀργεῖδης, sed Ἀργαῖδης fieret. Hinc & apud Polyænum lib. iv. & Pausaniam Ptolemæi Lagida frater non Ἀργεῖος, ut editi habent, sed Ἀργεῖος vocandus est.

Τε

Λυσιμάχων αὐτῶ δὲ τῆ Ἑλλά-
 ποίτου, βασιλεὺς ἴσθ' ἐν ἡμέρας τὰ
 Ἐπειῶν Ἰωνίων ἄντων ἢ
 τὸν Ἀργοναυτὰς εἰσαὶ πικροπλίε-
 ρος ἐς Κόλχους, ἢ τὸν Ἀχαιοὺς ἐπὶ
 Ἰλιον στρατεύοντας, Ἐπειὸς τὰ τὸ ἐ-
 τι βασιλεὺς τὸν Ἀργεὺς Ἀργος
 καλεῖν, ἢ Ἀχαιοὺς τὸν καὶν Διὸς θεοῦ
 ἄντων τὸ ὄνομα, ἢ Ἀχαιοὺς τὸν πα-
 τριδῶν τῶν Ἀχαιῶν, κτείνεται, ἔχοντα
 ἐπὶ μνησίων, ὑπὸ τῆ Πτολεμαίου
 πλοῦσι οὐκ ὅπως ἐπὶ ἡμέρας ἢ Σελδού-
 ρων ἢ Ἰάκωβ Φιλέταρον ὁ Περγά-
 μου διωκόμενος, πολλῶν χρησμέ-
 των τὸ σώμα τῆ Κερκυρῶν ἀπὸ τῆς,
 Ἐπειὸς τὰ λείψανα ἔπειτα Ἀντοχῶν τὸ
 παρὰ αὐτῶ. ὁ δὲ ἐν Σελδούρῳ
 τῆ ἄλλοις ἡλιόσση ἀπέδρα, Ἐπειὸς
 αὐτῶ ἐπέσει, ἢ τῆ ἄλλοις ἄλλοις
 ἡμέρας ἢ τὸ τῆ ἄλλοις Νικητέρων ἐ-
 πιπλῆσται. Λυσιμάχων ἢ κωνσταν-
 τινῶν, τῆ ἰσοστασίῳ ὄντα τῆ Ἀ-
 λεξάνδρου, παρὰ τὸν ἄλλον ποτὲ ἐ-
 πὶ πλοῖον αὐτῶ, ἢ κωνσταντῶν, τῆ
 οὐκ ὅπως τῆ βασιλείας ἔπειτα λαβόμε-
 νον, ἔπειτα συνετέλεον. πληροῦται ἢ ἐς
 τὸ μέτωπον ἐπὶ τὸν φλέβα τὸ τέ-
 λος τῆ βασιλείας ὄντα, ἀμυρ-
 γῆν τῆ ἢ Ἀλεξάνδρον, ὄντα τε-
 λαμῶν, τὸ Ἀλεξάνδρου αὐτῶ τὸ
 τῆ ἄλλοις ἀειδῆσαι Ἐπειὸς τὸν ἄλλον
 ἢ ἀμυρῶν τὸ Ἀλεξάνδρου, τῆ ἢ
 Ἀλεξάνδρου κωνσταντῶν Ἀριστοτέλεον,
 φερέμενον τὸ Λυσιμάχων Ἐπειὸς ἔ-
 χοντα, ἔπειτα ὄντα, βασιλεύσας ἢ
 οὐκ ὄντα ὁ αὐτῶ, βασιλεύσας ἢ ἐπι-
 πτωκῶν. Ὁ ἢ δὴ καὶ ἰσοστασίῳ τε-
 τεταρταίοντα ἐπὶ μέλιτα, συν-
 οῖς ἐπιπλωπῆσαι ἢ ἐπιπλωκῶν ἰσο-
 στασίῳ, καὶ ἐπιπλωκῶν ἄντα,
 στρατηγῶν ἢ κωνσταντῶν ἐπι-
 πτωκῶν. Ὁ ἢ ἰσοστασίῳ αὐτῶ τῆ
 Σελδούρῳ, κωνσταντῶν τὸ ὄνομα
 Simachi

lesponto Lysimachiam peteret,
 aram obiter vidit in loco sitam
 conspicuo: & ubi percontatus,
 Argos ei nomen didicit, ulterius
 causam appellationis scitabatur:
 num ab Argonautis in Colchos
 præternavigantibus denominata
 sit, an ab Argivis qui ad Ilium
 militarunt nomen ei fecerint ac-
 cola, an quòd Argo navis ibi
 naufragium passa sit, an ab Atri-
 darum patria: talia quarentem
 Ptolemæus à tergo aggressus
 confodit. Corpus ejus cremavit
 Philetærus, Pergami regulus, pro
 magno auri pondere à Cerauno
 sibi traditum: & cineres ad An-
 tiochum ejus filium remisit: qui
 in maritima Seleucia conditum
 honoravit delubro addito, & sa-
 no ei sacratio, quod nominatur
 Nicatorium. Lysimachus ve-
 rò ajunt olim Alexandri fuisse
 satellitem: & quum aliquan-
 do equitatem diu cursu æquaf-
 set, tandem fessum correpta e-
 qui cauda non desistisse: per-
 cussumque casu in frontis ven-
 nam averfæ hastæ cuspidē,
 cruentassē admodum: tum A-
 lexandrum inopia fasciæ vulnus
 ejus obligassē diademate: quod
 ipsum postquam cruentum est
 redditum, vatem Aristandrum
 prædixisse faucio, regnatorum
 quidem, sed laboriosè. Reg-
 navit fanè annis quadraginta,
 annumeratis quibus egit satra-
 pam, & septuagenarius in bello
 pugnans cecidit, Seleuco victore
 non diu superstitē. Extincti Ly-
 simachi

Αρα, Αργος dicta.

Philetærus Pergami regulus.

Lysimachus, Alexandri satellites.

130
 Omen de futura ejus potentia.

Canis Ly-
simachi.
Thorax
Pharsalius.

Agatho-
cles à Ly-
simacho
patre in-
terfectus.

Antiochus
quidam.
Deus cog-
nomina-
tus.
Timar-
chus Mile-
siorum
tyrannus.

simachi corpus canis domesticus diu protegens, alites ferâsq̄ arcuit, donec Thorax Pharsalius inventum sepeliit. Sunt qui dicant sepultum ab Alexandro filio, qui metu ad Seleucum fugerat, quando alterum filium Agathoclem occidit Lyfimachus: inventum autem corpus diu prius quaesitum, & indicio canis maxime agnitum jam tabidum: ossa condita in templo Lyfimachensium à civibus: quod posthac vocatum sit Lyfimachium. Ita in idem tempus duorum regum finis incidit, praestantissimorum magnitudine ac robore corporis: qui per annos, alter septuaginta, alter verò tres insuper, manu propria depugnarunt usque ad mortem.

Defuncto autem Seleuco patri successerunt in Syria regnum hi filii: primus hic ipse Antiochus qui novercam adamaverat, cognomento Soter, & postea Gallos ex Europa in Asiam irrumpentes repulit: secundus verò Antiochus alius ex hac nupta genitus, quem Deum primi cognominaverunt Milesii, quia Timarchum eorum tyrannum sustulit: Sed hunc Deum uxor ve-

Ἐ Λυσίμαχος κύων οἰκίῃ ἐς πολὺ ὑπερμαχῶν, ἀλύμακτον ἐξ ὀρίαν κῆ θηλιαν διεφύλακτο· μέγιστος ὁ δὲ Ἀλέξανδρος Φαρσάλιος ἐν αὐτῷ τῷ αὐτῷ Λυσίμαχος παῖδα, φυγόντα μὲν ὑπὸ θεοῦ πρὸς Σέλευκον, ὅτε Λυσίμαχος Ἀγαθοκλέα τὸ ἐπὶ αὐτῷ παῖδα ἀνείλεν ἱερηνιστάμενον ἢ ἐν τῷ τότε τῷ σώματι, καὶ ἐν τῷ κυνὸς μάλιστα ἀνευρόντα ἤδη διεφθάρησαν. τὰ ἢ ὅσα τὰς Λυσίμαχίαις ἐνδέσθαι τῷ σφετέρῳ ἱερῷ, & τὸ ἱερὸν Λυσίμαχίαν ἀποστραφῆσαι· τοιοῦδε μὲν δὴ τέλει ἐκείνῳ τῶνδε τῶν βασιλείων σωλιώχη, ἀνδρειοτάτων τε & πρὸς σωριετα μεγίστων ἡμιόμων· Ἐ μὲν, ἐς ἑξοδηκόντα ἔτη, Ἐ δὲ, ἐς πλείονα τούτων ἐπὶ ἄλλα τέλει, μέμνη χιμείαν ἐν χηρὸς οἰκίας αἰεὶ μέλει Ἐ τινύτου.

Σελῦκου δὲ διαδοχόντος, ἀνδρῶν παῖδες ὡς πρὸς πικρὸς ἐνδεχόμενοι τῷ Σύρον δόχῳ, ἐγένοντο οἶδὲ Ἀντίοχος μὲν ὡς πρὸς ὁ δὲ, ὁ δὲ μητρεῖας ἐροῦσθαι· ἐς κῆ Σαῶτη ἐπεκλήθη, Γαλατίας ἐν τῷ Ευρώπης ἐς τῷ Ἀσίαν ἐμβαλόντας ἐξελάσας· δούτερον δὲ, Ἀντίοχος ἔτερον, ἐν τῶνδε τῷ γένει μὲν ἡρόνδρον, ὅσα οἶδος ἐπὶ αὐτῷ ὑπὸ Μιλησίαν γίνεται πρὸς κηδεῖται. ἀλλὰ τὸνδε μὲν τὸ ὄσον ἔκτενεν

τοῦ μὲν ἐς ἑξοδηκόντα ἔτη, τοῦ δὲ, ἐς πλείονα τούτων ἐπὶ ἄλλα τέλει.] Dissentit à nostro Justinus, qui Lyfimacho quatuor & septuaginta annos, Seleuco autem septem & lxx. adscribit. Idem tradit Agathoclem filium, cuius paulo superius mentio, à Lyfimacho patre ministrā Arsinoe novercā veneno interfectum. Atque eum κηρὸς οἰκίαις περιεσπόντα necasse filium Strabo scribit. Domesticas autem illas calamitates Pausanias in Atticis recenset.

ἔτεκεν ἡ γυνὴ Φαρμάκην. δύο δ' αἶχε, Λαοδικὴν καὶ Βερενίκην, ἐξ ἑρωτοῦ τε καὶ ἐγγύης, Πτολεμαίου τ' Φιλαδέλφου θυγατέρας. καὶ αὐτὸν ἔτεκε Λαοδική, καὶ ἐπ' αὐταῖσι Βερενικὴν τε Ἐπὶ Βερενίκης βρέφου. καὶ Πτολεμαίου δ' Φιλαδέλφου ἑσώτου πνυγίου, Λαοδικὴν τε ἔκτεκε, καὶ ἐς Συρίαν ἀπέβη, καὶ ἐς Βαβυλωνίαν ἦλθε. καὶ Παρθύνοιο δ' ἀποστάσιος τότε ἦρξεν, ὡς τεταρωμένης τ' Ἐσελευκίδαν δέχεσθαι.

Ἐπὶ δ' τοῦ Θεῶ βασιλεὺς γίνεται Συρίας Σέλευκος, υἱὸς δ' Θεῶ τε καὶ Λαοδικῆς, Καλλίνικος ἐπώνυμον. ἐπὶ δ' Σελείκου, δύο παῖδες αὐτῷ Σελείκου, καὶ ἡλικίαν ἐκείνου αὐτῶν, Σέλευκος τε καὶ Ἀντίοχος. Σελείκου μὲν ἄρα ἀφένει τε ὄντι καὶ πεπορωθῆναι καὶ δυσπεδίῃ τὸν στρατὸν ἔχοντι, ἐπέβησαν οἱ φίλοι Διῶ Φαρμάκην, καὶ ἐς ἔτη δύο μόνον ἐβασίλευσεν. ὁ δ' Ἀντίοχος ὑπερφίαλος, post exactum regni annum alterum: Antiochus verò,

nenno interemit: duas autem habebat, Laodicen & Berenicen, adamatas ac desponsatas, Ptolemæi Philadelphi filias: quarum Laodice ipsum interfecit, & mox Berenicem cum infantulo. Eam injuriam Ptolemæus, Philadelphi filius, ut ulcisceretur, de Laodice sumpfit supplicium, & ingressus Syriam, Babylonem usque pervenit: qua occasione Parthi desciverunt à Seleucidarum imperio, videntes conturbatam eorum familiam.

Huic Deo successit in Syriæ regnum Seleucus filius, genitus è Laodice, cognomine Callinicus. Deinde ex ætatis ordine duo ejus filii, Seleucus & Antiochus: quorum major, nec valetudine firmus nec opibus, exercitum in officio continere non potuit, veneno sublatus purpuratorum perfidia, post exactum regni annum alterum: Antiochus verò, cogno-

Antiochi Dei interitus: uxores duæ.

Laodice plectitur. Cur desciverint à Seleucidis Parthi.

131 Antiocho Deo successit Callinicus. Ejus filii.

Seleucus, veneno sublatus.

Δύο δ' εἶχε Λαοδικὴν καὶ Βερενίκην ἐξ ἑρωτοῦ τε καὶ ἐγγύης Πτολεμαίου τ' Φιλαδέλφου θυγατέρας. Legendum θυγατέρας in numero singulari: falsum enim est Laodicem fuisse Philadelphi filiam. Imo fuit Antiochi Soteris filia, & soror ex patre mariti Antiochi, Polyano teste lib. 8. Ἀντίοχος δ' ὡς ἀποστρωφύουτος διὰς ἐγγύης Λαοδικῆς ἑσώτου πνυγίου ἀδελφῶν, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖς ἐγένετο Σέλευκος, ὁ δὲ τὴν ἐγγύην Βερενίκην Πτολεμαίου τ' βασιλείας θυγατέρας. Ideo videtur aliquid deesse in hoc Appianiloco: veluti, ἐξ ἑρωτοῦ τε καὶ ἐγγύης τῆς μὲν ἑσώτου πνυγίου ἀδελφῶν, τῆς δ' Πτολεμαίου, &c. Nam ut nunc legitur, non est sine salebris hic locus. De hac Laodice (credo) intelligendus est Valerius Maximus lib. 9. cap. 15. quæ virum necavit & pro eo in lecto posuit Artemonem quendam facie simillimum: quod firmat emendationem nostram. De eadem Laodice etiam intelligendus Athenæus lib. 13. ubi Danaë uxor Sophronii, qui Ephesum ad defectionem impulerat, quæ dum dicebatur ad supplicium, de Diis, & merito dubitari ajebat, an sint Diî, cum Laodice, quæ virum necaverat, imperaret: ipsa vero, quæ virum servaverat, ad mortem duceretur.

Σέλευκος μὲν ἄρα ἀφένει τε ὄντι καὶ πεπορωθῆναι καὶ δυσπεδίῃ τὸν στρατὸν ἔχοντι, ἐπέβησαν οἱ φίλοι Διῶ Φαρμάκην, καὶ ἐς ἔτη δύο μόνον ἐβασίλευσεν. J. Isaacus Casaubonus in Synopsi sua Chronologica ad Polybium, Seleuco Ceranno, de quo hic sermo, quatuor fere annos imperii tribuit.

Antiochus
Magnus.

cognomine Magnus, is est de cujus bellis adversus Romanos gestis narravimus. regnavit annos trigintaseptem. De cujus duobus filius jam antè dixi, qui ambo regnarunt : Seleucus annis duodecim, otiosus nec admodum potens, propter cladem quam pater acceperat : Antiochus verò biennio tantum, quo tempore Artaxiam cepit Armenium, & in Ægyptum expeditionem suscepit contra Ptolemæum sextum, cujus pater tum è vivis excesserat, duobus filiis superstitibus. In ejus castra prope Alexandriam Popillius à Romanis legatus venit cum literis denuntiantibus ut abstineret à regno Ptolemæorum : quibus lectis quum se deliberaturum diceret, virga eum circumscripsit Popillius, dixitque, Hic delibera : ille territus discessit, spoliatoque in Elymais templo Veneris, tabe periit, relicto novenni filio Antiocho Eupatore, de quo diximus : sicut & de Demetrio hujus successore : qui, quum in urbe esset obses, fugit in Syriam, & adeptus regnum, Soter à Syris

Antiochi
interitus.

Antiochi interitus. Eupatore, de quo diximus : sicut & de Demetrio hujus successore : qui, quum in urbe esset obses, fugit in Syriam, & adeptus regnum, Soter à Syris

δε, ἐν ὃ Μέγας ἐπικλήν, καὶ
ἔ μοι πάλιν εἴρηται, Ρωμαίοις
πιπολεμηῆσθαι. ἰσαπέδοσε δὲ ἐτη
ἐπτά ἢ τετρακοντα. Ἐ αὐτῷ δὲ
τῶν παιδῶν παρῆσαν, ἀμφὶν βασιλευκότων, Σελεύς τε ἢ Ἀντόχου,
Σελεύς μὲν, ἔπειτα δάδουσα,
ἀπερχόμενος ἄμα ἢ ἀδελφεῶς, ἀφ'
τῶν ἑπιπέδων συμφύσων Ἀντόχου
ἦ, δύο ἢ πλῆρουν· ἐν οἷς Ἀρταξίαν
Ἀρμένιον εἶλε, ἢ ἐς Αἴγυπτον ἐ-
στράτευσεν, ἐπὶ ἕκτον Πτολεμαῖον,
ὄρφανον ἄδελφόν μὲν ἀδελφῶν. Ἐ αὐ-
τῷ στρατοπέδουσι περὶ τῶν Ἀλε-
ξάνδρειαν Ποπίλλιον· ὡς δὲ Ρω-
μαίων πρεσβευτῆς ἦκε φέρων δέλ-
τον, ἐν ᾗ τὰς ἐγγράφους, μὴ
πολεμῶν Πτολεμαίοις Ἀντίοχον. ἀ-
ναγνοῖσι ἦ αὐτῶν, ἢ λήγοντι βου-
λεύσεσθαι, κύκλον τῆ ράβδου πε-
ρὶ εἰσέγραψεν ὁ Ποπίλλιος, Ἐ εἶπεν,
Εἴ αὐτὰ βουλεύου. Οἱ μὲν δὲ καπι-
πλεγίαι ἀνέβηξε, ἢ τὸ τ' Ἐλυ-
μαίαις Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐσύλησε· Ἐ
φθίνων ἐτελεύτησε, παῖδῶν οὐκ-
αὐτῶν δόδοιπῶν, Ἀντίοχον Εὐπάτο-
ρα, ὡς μοι ἢ περὶ τῶδε εἴρηται,
εἴρηται ἦ ἢ περὶ Δημητρίου τῶ
μετ' αὐτῶν, ὅς ἀμῆρουν ἐν Ρώ-
μῃ, Ἐ τ' ὀμηρείαις ἐκφυγῶν, ἰσα-
πέδοσε Σωτῆρ Ἐ ὅδε παρὸς τὸ Σύ-
ραν

Antiochi interitus. Eupatore, de quo diximus : sicut & de Demetrio hujus successore : qui, quum in urbe esset obses, fugit in Syriam, & adeptus regnum, Soter à Syris

Antiochi interitus. Eupatore, de quo diximus : sicut & de Demetrio hujus successore : qui, quum in urbe esset obses, fugit in Syriam, & adeptus regnum, Soter à Syris

ρων δευτεροῦ ἐπὶ τῷ Σελεύκῳ τῷ
 Νικητοροῦ παιδὶ ὀνομαζομένῳ ἐπι-
 νίσταται ἢ αὐτῷ πρὸς Ἀλέξανδρον,
 ψευδοδρουῦ εἰνεῖ τῷ Σελευκῷ γέ,
 νῆς ἢ Πτολεμαίου, ὁ δὲ Ἀλγύ-
 ππου βασιλεὺς, καὶ μίτρος Δημη-
 τρίου σωζόμενος ἀπὸ Ἀλεξάνδρου.
 καὶ Δημητρεῖ ἢ τῷ Πτολεμαίῳ
 ἐξέπεσε τὸ δόχημα, καὶ ἐπελεύθησε τὸ
 ἢ Ἀλέξανδρον ἐξέβουλε Δημητρεῖ
 ὁ Δημητρεὺς τὰ δὲ τῷ Σωτήρι υἱός.
 Ἐ ἐπὶ τῷ δὲ, ὡς νόθον τῷ γένους
 ἀνδρὸς νικητοῦ, Νικητορὸν ὑπὸ τῶν
 Σύρων ὀνομαζόμενον, δευτεροῦ καὶ ὁδὲ
 καὶ Σίλευκον. ἐπὶ ἢ Παρθουμῶς Ἐ
 ὁδὲ καὶ Σίλευκον ἐσώπησε, Ἐ γε-
 νόμην ἀρχιερωτοῦ, διατείν ἐπι-
 χεν ἐν Φοκαίῳ βασιλείῳ, καὶ Ρο-
 δογυνῶν ἐξουθεν αὐτῶν τῶν ἀδελ-
 φῶν ὁ βασιλεὺς.

Παρθὸν δὲ τῶν ἀναρχίαν τῶν δὲ,
 δῶκε τῷ βασιλείῳ Διόδοτος παι-
 διον Ἀλέξανδρον ἐξ Ἀλεξάνδρου τῷ
 νόθῳ καὶ τῷ Πτολεμαίῳ θυγατρὸς,
 ἐπὶ τῇ βασιλείῳ ἡραξῆ Ἐ τὸ παι-
 διον κτενῶς, αὐτὸς ἐπετόλησε τῇ
 δόχῃ, Τρύφῳν ἀφ' αὐτοῦ μετανο-
 μαστῆς. ἀλλὰ αὐτὸν Ἀντοχὸς ὁ
 ἀδελφὸς Δημητρεῖς τῷ ἀρχιερω-
 του, πυδοκῶς ἐν Ρόδῳ πρὸς τὸ
 ἀρχιερωτοῦ, κτενῆ καὶ πᾶν ἐς τὰ
 πατρῴα σὺν πόνῳ πολλῶν Ἐ στρα-
 τεύει καὶ ὁδὲ ἐπὶ τῷ Φοκαίῳ, τῷ

contra Phraatem cum exercitu profectus est, fratrem repetens :
 ille

secundus post Nicatoris filium
 cognominatus est. Adversus
 hunc exortus est quidam Alexan-
 der, falsò in Seleucidarum gen-
 tem se ingerens, quem Ptole-
 mæus Ægypti rex fovebat odio
 Demetrii : atque ita connitenti-
 bus Ægyptiis Alexander regno
 Demetrium expulit. Qui post-
 quam in exilio defunctus est, fi-
 lius paterno nomine Demetrius
 regnum recepit : & quia vicit a-
 lienum à sua familia, Nicatorem
 Syri cognominarunt, secundum
 post Seleucum à quo descende-
 runt reges Syriae. Hic primi Ni-
 catoris exemplo suscepit expedi-
 tionem Parthicam : & captus vi-
 xit in Phraate regia, regis forore
 Rodoguaa ducta in matrimo-
 nium.

Ceterum Syriae regiam tunc
 vacuam occupavit servus regum
 priorum Diodotus, inducto Alex-
 andro puero, Alexandri nothi
 ex Ptolemæi nata filio: quo mox
 sublato ipse regnare ausus est, a-
 scito sibi novo Tryphonis nomi-
 ne. Verùm Antiochus, capti De-
 metrii frater, postquam Rhodi
 de captivitate fratris & quid se-
 cutum sit didicit, in patriam re-
 versus, Tryphonem magno la-
 bore victum interfecit: moxque

Demetrius
 regno pul-
 sus.

132

Rodoguaa
 Phraate
 foror.

Diodotus.

[ψευδοδρουῦ εἰνεῖ τῷ Σελευκῷ γένους.] Meminit hujus Alexandri, incer-
 ta stirpis & ignoti hominis Livii epitoma sz. Ejusmodi scenicos & obrepri-
 tos principes aliquamultos enumerat Lipsius in Monitis & Exemplis po-
 liticis l. 2. c. 7. Quibus addendi Pseudo-Drusus ex Tacit. An. v. c. 50. Pseu-
 do-Nero ex Sueton-Neron. fin. Pseudo-Ariarathes ex Valer. Max l. 1. c. 16.
 & alii plures.

Antiochus
sibi manus
infert.

Demetri-
um Cleo-
patra uxor
necat.

Cleopatra
Antiocho
mariti fra-
tri nupta.
Seleucus.
Antiochus
Grypus.

Antiochus
Cyzice-
nus.

Seleucus
sagitta
confossus
à matre
Cleopa-
tra.
Grypus
veneno
matrem
collit.

Mopsu-
heftia Cilicis
oppidum.
Seleucus
crematus.

133

ille suis rebus metuens remisit
Demetrium. Antiochus nihilomi-
nus cum Parthis congressus
prælio, & victus, sibi manus in-
tulit. Demetrium quoque in re-
gnum suum reversum Cleopatra
uxor necavit, insidias ei molita
propter æmulationem posterioris
nuptæ Rodogunes: qua de
causâ etiam prius Antiocho ma-
riti fratri nupserat. Habuit autem
duos filios è Demetrio, Seleu-
cum, & Antiochum, Grypum
cognominę: ex Antiocho verò
Antiochum, Cyzicenum cogno-
mine. Grypum Athenas, Cyzice-
num Cyzicum educandum mi-
serat. Seleucum, qui mox post
patris obitum diadema sumpsit,
sagitta sua manu emissa confixit,
sive metuens ne ille patris necem
ulcisceretur, sive eodem furore
gerens omnia. Seleuco in reg-
num successit Grypus, qui ma-
trem venenum, quod ipsa filio
paraverat, coegit ebibere: sic illa
tandem pœnas dedit. Nec Gry-
pus à matre degeneravit: struxit
enim Cyziceno, quamvis uteri-
no fratri, insidias: at ille præmo-
nitus, aperto bello fratrem expul-
sit, & pro eo regnavit in Syria.
Hunc quoque Seleucus, Antio-
chi Grypi filius, quamvis pa-
trium, armis regno eiecit. qui
quoniam violentus & supramo-
dum tyrannicus fuit, Mopsuhe-
stia, quod est oppidum Cilicię,
in gymnasio crematus est.

Huic successit Antiochus, Cy-
ziceni filius: quem Seleuci pa-
truelis insidias evasisse putant Sy-

αδελφον αὐτῶν. ὁ μὲν δὲ Θεωρίτης
αὐτὸν εἶδεν, καὶ τὸν Δημήτριον ἐξε-
πεμφεν. ὁ δὲ Ἀντίοχος, καὶ ὁ συν-
εουχὲς τε πρὸς Παρθύμοις, καὶ ἰο-
σάμῃος, αὐτὸν ἐκτενεν. ἐκτενε δὲ
καὶ Δημήτριον ἐς τὴν βασιλείαν
ἐπανελθόντι ἡ γυνὴ Κλεοπίτρα,
δολοφονήσασα, ἀπὸ ζήλου ἔγνα-
μον Ροδογύνης· δι' ὃ δὴ ἔκ Ανπό-
χω τῷ ἀδελφῷ ἔδμητριῷ ὡς
ζεμῆτο. καὶ πατρὸς ἦσαν αὐτῆ,
δύο μὲν ἐκ Δημητρίου Σέλευκος τε
ἔκ Αντίοχος, ὅσω Γρυπὸς ἐπίκλη-
σις· ἐκ δὲ Ἀντόχω Ἀντίοχος, ὅσω
Κυζικηνὸς ἐπώνυμοι. τέταν τὸ μὲν
Γρυπὸν ἐς Ἀθήνας, τὸ δὲ Κυζικη-
νὸν ἐς Κύζικον ἐπέπομφε τρίφεδον.
Σέλευκον δὲ εὐθύς ἐπὶ τῷ πατρὶ
Δημητρίῳ τὸ δῶδῆμα ἐπιδήμιον,
ἐπιτοξόσασα ἐκτενεν· ἔστε δεισι-
σαι ὡς τὸ ἔκ πατρὸς δολοφονήσας,
εἶπε καὶ μεμνῆσθαι ὡς πάντω μισθ.
μὲν δὲ Σέλευκον ὁ Γρυπὸς ἐγένετο
βασιλεὺς, καὶ τὴν μητέρα οἱ φάρ-
μακον κροφασσαι πικρὴν ἠώσθη-
σεν. ἡ μὲν δὲ δίκην ποτιῦδακεν. ἄ-
ξιον δὲ ἀρετῆς τὸν μητρός ἡν καὶ ὁ
Γρυπὸς, ἐπεσούλει ἡδ τῷ Κυζικη-
νῷ, καὶ περὶ ὅτι ὁμομητρίων. ὁ δὲ,
μεθῶν, ἐπολέμησε τε αὐτῷ, ἔκ τῆς
δουχῆς αὐτὸν ἐξήλασε· καὶ βασιλεὺς
αὐτὸν ὀκεινοῦ πῆς Συρίας ἐγένετο.
ἀλλὰ ἔκ τῶνδὲ Σέλευκον ὁ Ανπό-
χος ἔκ Γρυπὸς πᾶσι ἐπικρατείας,
ὅσπερ θείῃ, περιέλειτο τὴν δου-
χίαν· βίαιον δὲ καὶ τυραννικώτατον
ὦν, ἐν ἑστῇ Μόσῃ τῆς Κιλικίας κα-
τεπερίθη καὶ τὸ ρωμαίων.

Καὶ αὐτὸν διεδέξατο Ἀντίοχος ὁ
ἕως ἔκ Κυζικηνῆ· ἐν ἐπιστάσει δὲ
αὐτοῦ Σέλευκον ἔδειξεν, οἱ μὲν Συ-

οὐ νομίξεισι παρωθῆναι δι' ἐνοσί-
θειαν, & ἀπὸ τούτου Εὐσεβὴ πε-
ρὶ τῶν ἱερῶν ἐταμερὸν ἂν αὐτὸν ἕσσωσεν
ἐξουθενήσας τὸ κηδεύον. ἐμὲ δὲ δα-
κρυῶσιν ἐπὶ γέλωτι αὐτῶν ποιήσαντες
τὸ ὄνομα οἱ Σύροι. ἐγὼ μὲν ὅτι ἔτος
ὁ Εὐσεβὴς Σελεύην, ἢ & τῶν πα-
τρῶν αὐτῶν γαμήμιον τῶν Κυζικηνῶν,
& τῶν Γρυπῶν, θεῶν ἡγορούμεθα. πι-
γάρτοι αὐτὸν, ἡς μεποντῶν, ἐξή-
λασε τὸ δόχῃς Τιγρῆνης. καὶ τὸ ἦν
ἐκείνου τὸ ἐν τῷ Σελεύῃ αὐτῶν γε-
νέθρον, ἐν Ἀσίᾳ περὶ φέρεται, &
ἀπὸ τῶν Ἀσιατικῶν ἐπιπέλλω, Πομ-
πήσιος ἀφείλετο τὴν Σύρον δόχῃν,
ὡς μοι λέλεκται, ὅτι μὲν ἑπτα-
καίδεκατον ἐκ Σελεύου Σύρον βα-
σιλέα. ἐξείρω ὅτι Ἀλέξανδρον τε
& τὸν Ἀλέξανδρον πύδω, ὡς ἰσθες,
καὶ τὸν δὲ αὐτῶν Διόδοτον, βα-
σιλεύσαντα, ἐν τῆς ἀρχαίας τῆς
Πομπηίου, ἐπὶ ἐν μόνον ἔτος. ἢ δὲ
δὲ καὶ τὸν Σελευκίδαν ἐς ἐξομνήσθη-
ται ἐπὶ Ἀλεξανδρίᾳ ἐπιαντοῦς ἀσπί-
κετο καὶ εἰς ἐπισκοπήν τῶν ἐς Ρω-
μαίους χρόνων Ἀλεξάνδρου, ἀπο-
στέλλον ἐπὶ τοῖς Ἀλεξανδρίᾳ ἐξομνή-
σθηται ἔτεσι, τὰ Τιγρῆνης περὶ ἀρε-
καίδεκα. τότε μὲν δὲ καὶ παρὶ
Μακεδονίαν τῶν Συρίας βασιλευσ-
σῶν εἶχον εἶπαι, ὡς ἐν ἀλλο-
τρίᾳ συγγραφῇ.

ri pietatis merito, ideoque Pium
cognominarunt: servatus est autem
à meretrice, adamatus for-
mæ gratia. Mihi videtur per jo-
cum à Syris ei nomen id addi-
tum; duxit enim hic Pius Sele-
nem, quæ prius & patri ejus Cy-
ziceno, & patre Grypo, nupsit:
meritò igitur divina ultione
à Tigrane pulsus est. Cujus fi-
lium ex hac Selene genitum, e-
ducatum in Asia, & inde cogno-
minatum Asiaticum, Pompejus
privavit regno Syriae, ut diximus,
decimumseptimum à Seleuco,
rege Syrorum (excipio enim A-
lexandrum & filium, ut alienos
ab hac serie, & servum eorum
Diodotum) anno tantum exacto
in regia, dum Romanus imperator
distinctur aliis negotiis. Re-
gnatum est autem in familia Se-
leucidarum, per annos ducentos
septuaginta: quòd si ab Alexan-
dro supputemus ad tempus quo
id regnum in Romanam provin-
ciam redactum est, addendi e-
runt Tigranis anni quatuorde-
cim. Hæc habui dicenda obiter
in alieno argumento de Macedo-
nibus Syriae regibus,

Antiochus Pius à
meretrice
servatus,
adamatus
formæ gra-
tia.

Anni Se-
leucida-
rum regni.

ἈΠΠΙΑ.

ἢ καὶ τῶν πατρῶν αὐτῶν γαμήμιον τῶν Κυζικηνῶν.] Fallitur hoc loco Appia-
nus. Nam Selene primo conjux Ptolemæi Lathuri fuit: deinde nupsit An-
tiocho Grypo; ac demum Antiochi Cyziceni filio.